

СЛУЖ

ФЕДЕРАТИВНЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

„СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ФНРЈ“ излази по потреби, у српском, хрватском, словеначком и македонском издању. — Оглашење по тарифи. — Жиро рачун код Народне банке ФНРЈ за претплату и поштом издања 101-13/1-116, за огласе 101-13/1-116.

Среда, 30. мај 1962.

БЕОГРАД

БРОЈ 22

ГОД. XVIII

Цена овог броја 180.— дина. — Претплата за 1962. годину износи 2.300.— дина. а за иностранство 3.300 динара. — Редакција: Улица Краљевина Марка бр. 9. Пошт. факс 226 — Телефони: централа 23-918 и 23-417. Администрација 14-178. Општење продаје 23-618.

266.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О САВЕЗНИМ ОРГАНИМА УПРАВЕ

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о изменама и допунама Закона о савезним органима управе, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 28. маја 1962. године.

П. Р. бр. 20
29. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О САВЕЗНИМ ОРГАНИМА УПРАВЕ

Члан 1.

У Закону о савезним органима управе („Службени лист ФНРЈ“, бр. 13/56 и 44/60) у члану 2 речи: „Државни секретаријат за послове робног промета“ замењују се речима: „Државни секретаријат за спољну трговину“.

Члан 2.

Члан 3. брише се.

Члан 3.

После члана 8. додаје се нови члан 8а, који гласи:

„Државни секретари, секретари Савезног извршног већа и старешине других савезних органа управе одговорни су, у оквиру делокруга органа управе којим руководе и својих овлашћења, за извршавање закона и других аката Савезне народне скупштине и прописа Савезног извршног већа, за спровођење политике извршавања савезних прописа коју утврде Скупштина и Савезно извршно веће, као и за предузимање мера за извршавање тих прописа.

Државни секретаријати и секретаријати Савезног извршног већа, у оквиру свог делокруга, припремају по својој иницијативи или на захтев Савезног извршног већа начрте закона и прописа које доноси Веће и дају Већу предлоге за доно-

шење закона и прописа и предузимање мера у одговарајућој области, прате прописе и друге опште акте републичких, средњих и општинских органа и указују Већу на њихове прописе и друге опште акте који су у супротности са савезним законима и другим савезним прописима.“

Члан 4.

Члан 12. мења се и гласи:

„Државни секретаријат за послове финансија прати финансијско извршење савезног друштвеног плана и врши управне послове из надлежности федерације у области финансијских обавеза привредних и других организација и грађана према друштвеној заједници, као и прихода фондова у области кредита (краткорочних и дугорочних), спровођења прописа о новцу и драгоценим металима, у области спровођења прописа о финансијском, рачуноводственом и материјалном пословању државних органа, установа и фондова, спровођења прописа о кредитном систему, банкама и осигурању лица и имовине, у области платног биланса са гледишта остваривања односа утврђених савезним друштвеним планом и другим савезним прописима у области платног и девизног промета са иностранством, девизних резерви, државних зајмова, дугова и потраживања и других имовинско-правних односа Федеративне Народне Републике Југославије са иностранством, као и у области имовинских односа у погледу земљишта и евиденције и заштите општеном имовине (аграрна реформа и колонизација, експропријација, национализација, конфискација, земљишни фонд, промет земљишта и зграда).

У саставу Државног секретаријата за послове финансија су: Девизни инспекторат, Савезна геодетска управа и Уред за заштиту југословенске имовине у иностранству.

Државни секретаријат за послове финансија врши према Управи царина права и дужности одређене у члану 43. Закона о државној управи“

Члан 5.

Члан 13. мења се и гласи:

„Државни секретаријат за спољну трговину прати извршење савезног друштвеног плана у погледу извоза и увоза робе и врши управне послове у области спољне трговине, стара се о извршавању мера за остваривање планираног извоза и увоза и односа утврђених савезним друштвеним планом у погледу извоза и увоза, као и о извршавању закључених трговинских споразума, и у том циљу предлаже Савезном извршном већу предузимање потребних мера и сам предузима мере за које је овлашћен, предлаже Већу доношење прописа и предузимање мера у циљу регулисања извоза и увоза, као и утврђивање основе за уређивање економских односа са иностранством у погледу спољне

трговине, претреса нацрте прописа и других аката из области спољне трговине које други савезни органи управе предлажу Већу и даје Већу мишљење о тим нацртима и актима."

Члан 6.

Наслов изнад члана 16. и члан 16. бришу се.

Члан 7.

Укида се Комитет за спољну трговину.

Савезно извршно веће одредиће својим прописима дан када престаје са радом садашњи савезни Државни секретаријат за послове робног промета и образовање савезни орган управе на који прелазе одређени послови из досадашње надлежности овог Секретаријата. Тим прописима регулисаће се и положај постојећих савезних органа управе у саставу Државног секретаријата за послове робног промета.

До доношења прописа Савезног извршног већа о одређивању дана када престаје са радом садашњи Државни секретаријат за послове робног промета, овај Секретаријат вршиће и даље послове из своје надлежности утврђене важећим савезним прописима.

Члан 8.

Овлашћује се Савезно извршно веће да поједине послове који су савезним законима, донетим до ступања на снагу овог закона, стављени у надлежност Савезног извршног већа или републичких извршних већа, као и овлашћења дата тим законима овим већима за доношење прописа за извршење појединих одредаба закона, преноси на савезне односно републичке органе управе.

Члан 9.

Овај закон ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“

267.

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ОБРАЗОВАЊУ ЈЕДИНСТВЕНИХ ПРИВРЕДНИХ КОМОРА

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о образовању јединствених привредних комора, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 28. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 28. маја 1962. године.

П. Р. бр. 21
29. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ОБРАЗОВАЊУ ЈЕДИНСТВЕНИХ ПРИВРЕДНИХ КОМОРА

Члан 1.

Коморе и савези комора из области привреде и задружни савези, основани за територију федера-

ције или народних република или за подручја средова спајају се у Савезну привредну комору, републичке привредне коморе односно средске привредне коморе.

Члан 2.

Задаци, овлашћења и права и обавезе досадашњих комора и савеза комора из области привреде и задружних савеза прелазе на Савезну привредну комору, републичке привредне коморе односно средске привредне коморе.

Члан 3.

До доношења закона о привредним коморама орган управљања привредне коморе је управни одбор коморе.

Управни одбори привредних комора састоје се од одређеног броја чланова, које бирају управни одбори досадашњих комора односно председништва задружних савеза.

Број чланова управних одбора привредних комора одређују извршна већа односно средски народни одбори.

Председнике, потпредседнике и секретаре привредних комора именују извршна већа односно средски народни одбори.

Члан 4.

За поједине области привреде за које су постојале посебне коморе или савези комора образују се секције у привредним коморама. Управни одбори привредних комора могу, у сагласности са извршним већем односно средским народним одбором, за две или више области привреде за које су постојале посебне коморе или савези комора образовати једну секцију.

Као секција за унапређивање задругарства у привредним коморама постоји задружни савез.

До доношења закона о привредним коморама управни одбори досадашњих комора односно председништва задружних савеза настављају са радом као управни одбори секција привредне коморе.

Председнике и секретаре секција из ст. 1. и 2. овог члана именује извршно веће односно средски народни одбор.

Члан 5.

Досадашњи судови части при коморама настављају са радом као судови части привредних комора, по досадашњим прописима.

Члан 6.

Спољнотрговинска арбитража при Савезној спољнотрговинској комори наставља са радом по важећим прописима као Спољнотрговинска арбитража при Савезној привредној комори.

Члан 7.

До доношења закона о привредним коморама управни одбори привредних комора могу спајати и укидати постојеће савете грана и стручне секције у досадашњим коморама.

Члан 8.

Одредбе Закона о удруживању и пословној сарадњи у привреди сходно се примењују на привредне коморе уколико нису у супротности са одредбама овог закона.

До доношења закона о привредним коморама Савезно извршно веће донеће прописе о раду и финансирању привредних комора, а начин коришћења средстава одредиће управни одбори привредних комора.

Члан 9.

Народна Република Србија регулисаће својим прописима организацију комора за подручја аутономних јединица.

Члан 10.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

268.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о здравственом осигурању, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 13

24. маја 1962. године

Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ

Г л а в а I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

(1) Право на здравствено осигурање по овом закону имају лица у радном односу и друга лица која врше одређене делатности или имају одређено својство, а обухваћена су овим законом.

(2) Здравствено осигурање обавезно је за сва лица из става 1. овог члана (у даљем тексту: осигураници), без обзира на држављанство.

Члан 2.

Право на здравствено осигурање имају и чланови породица осигураника, кад је то овим законом одређено.

Члан 3.

Здравствено осигурање лица која врше самосталне делатности, ако није установљено законом установљава се уговорима које закључују надлежни заводи за социјално осигурање са професионалним организацијама тих лица.

Члан 4.

Здравственим осигурањем обезбеђује се осигураницима и члановима породица осигураника (у даљем тексту: осигурана лица) право на коришћење здравствене заштите и право на новчане накнаде и помоћи по овом закону.

Члан 5.

(1) Права по овом закону обезбеђују се осигураним лицима у случају: превентивне здравствене заштите, болести, повреде, трудноће и порођаја, а осигураницима — и за случај спречености за рад (у даљем тексту: осигурани случајеви).

(2) Права се обезбеђују за све или само за поједине осигуране случајеве.

Члан 6.

Осигурана лица имају под истим условима иста права из здравственог осигурања утврђена овим законом.

Члан 7.

Здравствено осигурање заснива се на начелима узајамности и солидарности осигураника, у оквиру комуналних заједница социјалног осигурања.

Члан 8.

(1) Нико не може смањити или ограничити права која осигураним лицима припадају по овом закону.

(2) Права из здравственог осигурања стечена по овом закону, могу престати само у случајевима одређеним законом.

Члан 9.

(1) Права која осигураним лицима припадају по овом закону, не могу се уговором мењати ни преносити на друга лица, нити се могу наслеђивати.

(2) Новчана примања из здравственог осигурања која су доспела за исплату, а остала су неисплаћена услед смрти уживаоца, могу се наслеђивати.

Члан 10.

(1) Средства за обезбеђење права из здравственог осигурања остварују се доприносима од којих се образују фондови здравственог осигурања код комуналних завода за социјално осигурање, сагласно одредбама Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања.

(2) Права из здравственог осигурања остварују се на терет фондова здравственог осигурања. При коришћењу одређених видова здравствене заштите, осигурана лица учествују у сношењу дела трошкова кад је то законом предвиђено.

Члан 11.

Ради обезбеђивања видова здравствене заштите односно права која се овим законом не обезбеђују, може се увести проширено здравствено осигурање сагласно Закону о организацији и финансирању социјалног осигурања.

Г л а в а II

ОСИГУРАНА ЛИЦА

1. Осигураници

а) Лица осигурана за све осигуране случајеве

Члан 12.

(1) За све осигуране случајеве по овом закону осигурани су на територији Југославије:

1) лица у редовном радном односу;

2) народни посланици и одборници народних одбора на сталним дужностима, ако примају сталну месечну награду за свој рад, као и изабрана лица на сталним дужностима у друштвеним и задружним организацијама, стручним удружењима и коморама или њиховим савезима и саветима — ако им је то једино или главно занимање и ако примају сталну месечну награду за свој рад;

3) чланови занатских задруга (произвођачких, прерађивачких и услужних) и чланови рибарских задруга поморског, речног и језерског рибарства којима је привредни рад у рибарској задрузи једино или главно занимање. Прописом народне републике одредиће се кад се сматра да је привредни

рад у рибарској задрузи једино или главно занимање.

(2) Као лица у редовном радном односу осигурана су и: лица у радном односу запошљена са најмање половином прописаног редовног радног времена, лица која се налазе у два или више радних односа ако је укупно радно време у тим радним односима равно најмање половини редовног радног времена прописаног за послове на којима претежно раде, као и лица у радном односу која као дефектна или инвалидна лица раде са онолико времена колико одговара њиховој радној способности.

(3) Као лица у редовном радном односу на територији Југославије осигурани су и југословенски држављани у иностранству: у редовном радном односу код југословенских органа, установа, привредних и других организација (у даљем тексту: организације), или у домаћинствима тих осигураника односно у домаћинствима југословенских држављана запошљених у међународним организацијама, као и југословенски држављани који се на основу посебног споразума запосле код иностраних организација односно послодаваца — ако су задржали својство лица у радном односу на територији Југославије.

Члан 13

(1) Лица из члана 12. овог закона (у даљем тексту: осигураници у редовном радном односу) осигурана су и по престанку радног односа односно друге делатности на основу које имају својство осигураника по том члану (у даљем тексту: радног односа или друге делатности), и то:

1) док примају накнаду личног дохотка по одредбама овог закона;

2) док примају материјално обезбеђење или привремену накнаду по одредбама Закона о инвалидском осигурању;

3) док су редовно пријављена надлежном заводу за запошљавање радника, ако се заводу пријаве у року од 30 дана:

а) по престанку радног односа или друге делатности, односно по престанку примања накнаде личног дохотка на коју имају право по овом закону;

б) по одслужењу војног рока у Југословенској народној армији или по престанку неспособности за рад услед болести због које су отпуштена са те војне службе;

в) по отпуштању из казнено-поправне установе, односно из завода ако је примењена мера безбедности упућивања у завод ради чувања и лечења.

(2) Лица пријављена надлежном заводу за запошљавање радника у случајевима из става 1. тачка 3. овог члана осигурана су ако су непосредно пре наступања наведених околности била осигурана најмање 9 месеци непрекидно или 18 месеци са прекидима за последње две године.

(3) Исељеници-повратници осигурани су док су редовно пријављени надлежном заводу за запошљавање радника, ако се заводу пријаве у року од 30 дана од дана повратка у Југославију.

Члан 14.

(1) Југословенски држављани који су у иностранству ступили у радни однос по основу међународног уговора или по одобрењу надлежног органа, осигурани су по овом закону ако им у иностранству није обезбеђено здравствено осигурање од иностраног носиоца осигурања.

(2) Лица из става 1. овог члана којима је обезбеђено здравствено осигурање од иностраног носиоца осигурања дужна су да осигурају на здравствено осигурање чланове ужих породица који бо-

раве у Југославији, ако здравственим осигурањем тих лица у иностранству није обезбеђена и здравствена заштита за чланове њихових породица.

Члан 15.

За све осигуране случајеве по овом закону осигурана су и лица која врше самосталне делатности за која је здравствено осигурање установљено овим законом или уговором закљученим на основу овог закона.

Члан 16.

(1) За све осигуране случајеве по овом закону осигурани су и:

1) ученици у привреди и ученици стручних школа с практичном обуком;

2) лица на школовању, стручном усавршавању или постдипломским студијама, која су ради тога прекинула радни однос, ако за то време примају стипендију;

3) лица која организација, пре заснивања радног односа са њима, упути као своје стипендисте на практичан рад у другу организацију ради стручног оспособљавања или усавршавања;

4) лица на добровољној пракси (волонтери) која не примају лични доходак, ако раде пуно редовно радно време;

5) лица редовно пријављена надлежном заводу за запошљавање радника, ако су се заводу пријавила у року од 60 дана:

а) од дана завршеног стручног оспособљавања или стручног школовања;

б) од дана престанка добровољне праксе (волонтери), ако испуњавају услов претходног осигурања из члана 13. став 2. овог закона;

в) од дана одслужења војног рока у Југословенској народној армији или од дана престанка неспособности услед болести због које су отпуштена са те војне службе, ако су на одслужење војног рока ступила у року од шездесет дана од дана завршеног стручног оспособљавања односно школовања.

(2) За све осигуране случајеве осигурани су по овом закону и за време боравка у иностранству југословенски држављани — лица из става 1. тач. 1. до 3. овог члана ако су, сагласно важећим прописима, упућена у иностранство ради учења односно стицања праксе.

Члан 17.

За све осигуране случајеве по овом закону осигурани су и:

1) ученици стручних школа и гимназија за време производног рада, као и студенти виших школа, високих школа, факултета и уметничких академија, за време обавезне праксе у организацијама;

2) лица која учествују у омладинским радним акцијама на којима су по прописима о инв. лидском осигурању осигурана за све случајеве инвалидности;

3) лица која учествују у организованим јавним радовима, ако на тим радовима раде најмање 6 сати дневно;

4) лица која се налазе на предвојничкој обуци — на логоровању.

Члан 18.

(1) За све осигуране случајеве по овом закону осигурани су и:

1) уживаоци пензије (инвалидске, личне, породичне);

2) уживаоци привремене инвалиднине, личне или породичне пензије у смислу члана 250. Закона о пензиском осигурању;

3) уживаоци сталне државне помоћи, додељене од стране бивших президијума народних скупштина или од стране извршних већа;

4) југословенски држављани који примају пензију или инвалиднину искључиво од иностраних носилаца социјалног осигурања, док борава на територији Југославије, ако међународним уговорима није другачије одређено;

5) уживаоци пензија од иностраних носилаца социјалног осигурања, који према међународним уговорима имају право на здравствено осигурање док борава на територији Југославије.

(2) Осигурани су по овом закону и чланови породице којима се по прописима о пензијском и инвалидском осигурању исплаћује пензија док се уживалац пензије налази на издржавању казне затвора или строгог затвора.

Члан 19.

Страни држављани осигурани су по одредбама овог закона за све осигуране случајеве кад су на територији Југославије:

1) у редовном радном односу са југословенским организацијама односно послодавцима (члан 12);

2) у својству односно околностима на основу којих су и југословенски држављани осигурани по некој од одредаба чл. 13. до 18. овог закона;

3) на раду на основу посебних уговора о размени стручњака или споразума о међународној техничкој помоћи;

4) у служби међународних организација и установа, страних дипломатских и конзуларних представништва или у личној служби страних држављана који уживају дипломатски имунитет, ако је то међународним уговорима предвиђено или ако организација, установа односно представништво пријави на осигурање целокупно особље;

5) на школовању, стручном оспособљавању или усавршавању, ако држава чији су они држављани исто тако поступа са југословенским држављанима односно ако је међународним уговорима тако одређено.

6) Лица осигурана само за случај повреде или болести проузроковане несрећом на послу и за случај обољења од професионалне болести

Члан 20.

(1) Само за случај повреде или болести проузроковане несрећом на послу и за случај обољења од професионалне болести осигурани су на територији Југославије:

1) лица у радном односу запошљена са радним временом крајим од половине редовног радног времена прописаног за послове на којима раде;

2) лица у привременом радном односу;

3) лица која се налазе на стручном оспособљавању или преквалификацији, које организује завод за запошљавање радника;

4) ученици стручних школа и гимназија и студенти виших школа, високих школа, факултета и уметничких академија, кад врше практичан рад у вези са наставом;

5) лица која су на извођењу обуке у одредима предвојничке обуке;

6) лица на раду која учествују у организованим јавним радовима и која учествују у омладинским радним акцијама, ако нису обухваћена чланом 17. овог закона;

7) лица која претрпе повреду као учесници у одређеним јавним акцијама, или у вршењу одређених јавних функција или дужности, ако су по прописима о инвалидском осигурању за време такве активности осигурана за случај инвалидности проузроковане несрећом на послу.

(2) Уживаоци инвалиднине по прописима о инвалидском осигурању, који по овом закону нису осигурани за све случајеве по неком другом својству, осигурани су само за случај потребе лечења

у вези са повредом или болешћу која је проузроковала телесно оштећење по коме им припада право на инвалиднину.

2. Чланови породица осигураника

а) Опште одредбе

Члан 21.

(1) За све осигуране случајеве по овом закону осигурани су чланови породица:

1) осигураника у редовном радном односу (члан 12) — и по престанку редовног радног односа (члан 13);

2) лица осигураних у смислу члана 14. став 1. овог закона;

3) осигураника који врше самосталне делатности (члан 15);

4) осигураника који су прекинули радни однос ради школовања односно стручног усавршавања (члан 16. став 1. тачка 2);

5) уживалаца пензије и помоћи из члана 18. став 1. овог закона;

6) лица осигураних у смислу члана 19. тач. 1. и 4. овог закона

(2) Чланови ужих породица југословенских држављана из члана 14. став 2. овог закона, осигурани су по овом закону док борава у Југославији.

(3) Чланови породица осигураника-страних држављана у редовном радном односу у Југославији, осигурани су по овом закону док борава на територији Југославије. Здравствено осигурање ових чланова породица за време боравка у земљи чији је држављанин осигураник може се обезбедити, под условом реципроцитета, међународним уговором.

Члан 22.

Чланови породице осигурани по овом закону (члан 21) су:

1) чланови уже породице, и то:

а) брачни друг осигураника;

б) деца осигураника: брачна, ванбрачна, усвојена и пасторчад, ако испуњавају одређене услове по овом закону;

2) чланови шире породице — ако их осигураник издржава а иначе испуњавају друге по овом закону одређене услове, и то:

а) деца коју је осигураник узео на издржавање: унучад, браћа, сестре и друга деца узета на издржавање;

б) родитељи, очух и маћеха, усвојилац, дед и баба осигураника (у даљем тексту: родитељи осигураника).

б) Одредбе о појединим члановима породице

Брачни друг

Члан 23.

По одредбама овог закона осигурани су:

1) брачни друг осигураника, док је с њим у браку;

2) брачни друг умрлог осигураника који по смрти осигураника није стекао право на породичну пензију зато што није навршио одређене године живота, ако је у часу смрти био старији од 40 година (жена) односно 55 година (мушкарац). Ако је брачни друг млађи од 40 односно 55 година, продужава осигурање док је редовно пријављен надлежном заводу за запошљавање радника, ако се заводу пријави у року од 90 дана од дана смрти осигураника;

3) разведени брачни друг коме је судском одлуком одређено издржавање, ако је у часу развода био старији од 45 година (жена) односно 60 година (мушкарац). Брачни друг који је у часу

развода био млађи од 45 односно 60 година, продужава осигурање по овом закону ако код њега постоји инвалидност I категорије у смислу прописа о инвалидском осигурању.

Деца

Члан 24.

(1) Деца осигураника и деца коју је осигураник узео на издржавање осигурана су до навршене 15. године живота, а ако су на школовању — до краја прописаног редовног школовања, али најдоцније до навршене 26. године живота.

(2) Ако су деца из става 1. овог члана услед болести прекинула редовно школовање, осигурана су и за време трајања такве болести, а ако наставе редовно школовање продужава се осигурање и по истеку одређених старосних граница, али најдуже онолико колико је трајао прекид школовања због болести.

(3) Ако деца из става 1. овог члана постану неспособна за самостални живот и рад, у смислу прописа о инвалидском осигурању, пре него што наврше 15 година живота односно док су на редовном школовању, осигурана су и за све време док таква неспособност траје.

(4) Осигурана су и деца из става 1. овог члана која постану неспособна за самосталан живот и рад у смислу прописа о инвалидском осигурању после истека периода из ст. 1. до 3. овог члана, док траје таква неспособност, ако их осигураник издржава због тога што немају сопствених прихода довољних за издржавање.

(5) Деца коју је осигураник узео на издржавање осигурана су, по правилу, ако немају родитеље. Деца која имају једног или оба родитеља осигурана су као деца коју је осигураник узео на издржавање ако родитељи због свог здравственог стања или других околности нису у могућности да привређују односно да се старају о деци и њиховом издржавању, а ни деца ни њихови родитељи немају сопствених прихода довољних за издржавање деце.

Родитељи

Члан 25.

(1) Родитељи осигураника које осигураник издржава због тога што немају сопствених прихода довољних за издржавање, осигурани су:

1) ако су навршили 65 година живота (мушкарци) односно 55 година (жене), или

2) ако су млађи, али су неспособни за привређивање, а та неспособност је равна инвалидности I категорије у смислу прописа о инвалидском осигурању.

(2) Родитељи су осигурани по одредбама овог закона и по смрти осигураника ако не могу остварити право на породичну пензију зато што је пензијом чланова уже породице осигураника исцрпен износ основа за одређивање породичне пензије.

3. Заједничка одредба

Члан 26.

Прописима народних републике одредиће се услови под којима се сматра да осигураник издржава чланове породице и да члан породице нема сопствених прихода довољних за издржавање.

4. Посебне одредбе

Члан 27.

(1) Прописом народне републике може се установити здравствено осигурање лица која врше самосталне делатности, као и за друге групе грађана, који нису обухваћени здравственим осигурањем на

основу овог закона или закона о здравственом осигурању пољопривредних произвођача.

(2) Прописима народне републике може се установити и здравствено осигурање ради обезбеђења здравствене заштите за оне чланове породица лица осигураних по овом закону односно по прописима из става 1. овог члана, који нису обухваћени као чланови уже односно шире породице по овом закону. Овим осигурањем могу се обухватити само чланови породица који испуњавају услове у погледу издржавања, година живота односно неспособности за рад, предвиђене овим законом за чланове породица. Тим осигурањем могу се обезбедити сви или само поједини видови здравствене заштите из овог закона.

(3) Југословенске организације које организују и обезбеђују школовање, стручно оспособљавање или усавршавање у Југославији за одређене групе лица која нису осигурана по неком од основа из чл. 12. до 19. овог закона, могу обезбедити здравствену заштиту тих лица закључивањем уговора у смислу Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања.

(4) Прописима из ст. 1. до 3. овог члана не могу се права из здравственог осигурања установити у већем обиму нити под повољнијим условима него што је то овим законом предвиђено за осигуранике у редовном радном односу и за чланове породица осигураника.

Глава III

ПРАВА ИЗ ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА

A. ОПШТЕ ОДРЕДБЕ О ПРАВИМА

Члан 28.

(1) Здравственим осигурањем, у случајевима и под условима одређеним овим законом, обезбеђује се:

1) осигураницима:

а) здравствена заштита;

б) накнада личног дохотка односно плате (у даљем тексту: накнада личног дохотка);

в) накнада путних трошкова у вези са коришћењем здравствене заштите;

2) члановима породица осигураника:

а) здравствена заштита;

б) накнада путних трошкова у вези са коришћењем здравствене заштите.

(2) У оквиру здравственог осигурања по овом закону, осигураним лицима обезбеђују се, под одређеним условима, и новчана примања за случај рођења детета и за случај смрти осигураног лица.

Члан 29.

(1) Права из здравственог осигурања припадају од дана стицања својства осигураника, ако се у појединим случајевима не тражи и услов да је осигураник одређено време био социјално осигуран по овом закону.

(2) Кад се стицање права условљава претходним трајањем социјалног осигурања, то се право стиче, ако овим законом није друкчије одређено, под условом да су осигураници претходно били социјално осигурани најмање 9 месеци непрекидно или 18 месеци са прекидима за последње две године (у даљем тексту: претходно осигурање).

(3) Кад су осигураници обавезни у смислу Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања да сами за себе и чланове породица плаћају допринос за здравствено осигурање, коришћење права по овом закону условљено је уредним плаћањем доприноса, с тим што се коришћење права не може започети ако доспели допринос није уплаћен најдоцније до краја наредног месеца у коме је допринос доспео за уплату. Обустављено

коришћење права успоставља се од дана подмирења свих доспелих и неуплаћених доприноса.

Члан 30.

(1) У време претходног осигурања рачунају се периоди навршени пре наступања одређене околности односно случаја на основу кога се стичу поједина права, и то у својству осигураника у редовном радном односу (члан 12) односно осигураника по чл. 13, 14. и 15. овог закона, као и време примања личне или инвалидске пензије и време проведено на добровољној пракси (члан 16. став 1. тачка 4).

(2) Временски периоди које су осигураници провели у једном или више радних односа са укупним радним временом крајим од пуног редовног радног времена (члан 12. став 2), рачунају се са половином трајања.

(3) Инвалидима рада, ратним и мирнодопским војним инвалидима, који раде према утврђеној преосталој радној способности, дефектним и инвалидним лицима из члана 12. став 2. овог закона и осигураницима-женама које због храњења или неге детета раде са скраћеним радним временом, рад са скраћеним радним временом изједначава се са радом са пуним редовним радним временом.

(4) При утврђивању да ли постоји непрекидно осигурање, сматраће се да осигурање није прекинуто у случају преласка из једног радног односа у други ако до новог запошљавања није протекло више од 30 дана, односно ако се осигураник у том року пријавио надлежном заводу за запошљавање радника.

(5) Запошљавање непосредно пре ступања на одслужење војног рока у Југословенској народној армији сматра се непрекинутим и сабира се са временом запошљавања по одслужењу војног рока односно по престанку неспособности услед болести због које је дошло до отпуштања са те војне службе, ако до поновног ступања у радни однос није протекло више од 30 дана, односно ако се осигураник у том року пријавио заводу за запошљавање радника.

(6) Запошљавање непосредно пре одласка у иностранство ради ступања у радни однос у смислу члана 14. овог закона, за лица која за то време нису осигурана по овом закону, сматра се непрекинутим и сабира се са запошљавањем по повратку у Југославију, ако од повратка до поновног ступања у радни однос није протекло више од 30 дана, односно ако се осигураник у том року пријавио заводу за запошљавање радника.

(7) При одређивању права на накнаду личног дохотка исељеницима-повратницима који по повратку ступе први пут у радни однос, сматра се да они испуњавају услове претходног осигурања по овом закону.

В. ОДРЕДБЕ О ПОЈЕДИНИМ ПРАВИМА

1. Здравствена заштита

а) Опште одредбе

Члан 31.

Здравствена заштита која се овим законом обезбеђује, обухвата:

1) лекарске прегледе и друге врсте медицинске помоћи у циљу праћења и проверавања здравственог стања и утврђивања здравствене способности за рад на одређеном радном месту или за војну службу;

2) предузимање стручних медицинских мера за унапређивање здравственог стања односно спречавање обољења (вакцинације и друге имунизације,

хемио-профилактика, санирање клиноноша, дезинфекција и друге заштитне мере у стану, кад су медицински индициране услед појаве заразне болести, и др.);

3) лекарске прегледе, лечење болесника, друге врсте медицинске помоћи и медицинску рехабилитацију (у здравственим и другим специјализованим установама, стану болесника, и сл.);

4) превенцију, негу и лечење болести зуба и уста;

5) лекарску и другу стручну негу и помоћ пре, за време и после порођаја, у здравственим установама и у стану породиље;

6) давање лекова, помоћног материјала који служи за употребу лека и санитетског материјала потребног за лечење;

7) зуботехничку помоћ и зубопротетичка средства;

8) протезе, ортопедска и друга помагала, помоћне и санитарне справе.

Члан 32.

(1) Здравствена заштита из члана 31. тач. 1. до 5. и 7. и 8. овог закона обезбеђује се осигураним лицима на терет фонда здравственог осигурања (у даљем тексту: фонд).

(2) Трошкове здравствене заштите који падају на терет фонда, сноси фонд ако осигурано лице ту здравствену заштиту остварује на начин утврђен овим законом и прописима донесеним на основу њега, правилником који доноси скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања и уговорима које комунални завод за социјално осигурање закључује са здравственим установама и организацијама о пружању здравствене заштите.

(3) Трошкови коришћења здравствене заштите падају на терет фонда и кад осигурано лице по упуту здравствене установе или лекарске комисије, због одређених медицинских индикација, или и без упута ако је у питању хитан или иначе медицински оправдан случај, остварује поједине видове здравствене заштите ван оних услова и начина који су правилником одређени. Потребу коришћења здравствене заштите на тај начин услед медицински оправданог случаја цени увек лекарска комисија, а услед хитног случаја — само ако дође до спора.

(4) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања може правилником одредити ближе услове и начин на који се остварују поједини видови здравствене заштите, ако то није одређено самим прописом на основу овог закона.

(5) Ако осигурано лице здравствену заштиту остварује на други начин а не у смислу ст. 2. до 4. овог члана, фонд сноси трошкове у обиму који одговара трошковима за коришћење такве заштите у смислу ст. 2. и 4. овог члана. Обим тих трошкова и начин наплате односно накнаде трошкова у тим случајевима одређује се правилником скупштине комуналне заједнице социјалног осигурања.

(6) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања може установити посебне премије за осигурана лица која одржавају и користе протезе, ортопедска и друга помагала и справе преко рока одређеног за њихово трајање, као и услове за давање тих премија.

Члан 33.

(1) Коришћење лекова и цељење, кад цељење није обавезно, обезбеђују се уз учешће осигураних лица у сношењу трошкова.

(2) На име учешћа у трошковима за коришћење издатих лекова, осим лекова за чију примену је потребна непосредна интервенција стручног здравственог радника, осигурано лице плаћа одређени стални износ по издатом леку, без обзира на цену,

лека. Висину тог сталног износа утврђује скупштина Југословенске заједнице социјалног осигурања с тим да он може износити највише до 20% од износа просечне цене свих лекова издатих по рецептима на територији Југославије.

(3) У трошковима за необавезна целљења осигурано лице учествује са најмање 25%, а највише са 50% од укупног износа трошкова целљења. Процент учешћа у трошковима целљења, у границама датог распона, одређује скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања својим прописом.

Члан 34.

(1) Прописом народне републике може се одредити да осигурана лица учествују у сношењу трошкова смештаја и исхране (пансионска услуга) у стационарним здравственим установама специјализованим за лечење применом природних фактора лечења.

(2) Прописом из става 1. овог члана одређују се случајеви, услови и висина учешћа у сношењу трошкова, као и начин наплате трошкова.

Члан 35.

Начин прописивања, издавања и наплаћивања лекова, помоћног и санитетског материјала; фармацеутске препарате који се не могу прописивати као лекови на терет фонда; индикације за зубно-техничку помоћ и зубна протетичка средства, протезе, ортопедска и друга помагала и санитарне справе; стандарде за материјал од кога се израђују ова средства, рокове трајања тих средстава и услове за израду нових пре истека тих рокова, одређује скупштина Југословенске заједнице социјалног осигурања у сагласности са Савезним заводом за здравствену заштиту. Кад су у питању лекови и санитетски материјал, сагласност даје и Управа за фармацеутску службу и медицинско снабдевање.

б) Стицање и престанак права на коришћење здравствене заштите

Члан 36.

(1) Осигураницима осигураним по овом закону за све осигурене случајеве обезбеђује се здравствена заштита из члана 31. тач. 1. до 6. овог закона стицањем својства осигураника.

(2) Зубнотехничка помоћ, протетичка средства, протезе, ортопедска и друга помагала, помоћне и санитарне справе (члан 31. тач. 7. и 8) обезбеђују се:

1) осигураницима у редовном радном односу и осигураницима пријављеним заводу за запошљавање радника, ако испуњавају услов претходног осигурања;

2) осигураницима који по престанку радног односа или друге делатности примају накнаду личног дохотка (члан 13. став 1. тачка 1), ако су непосредно пре престанка радног односа или друге делатности радили са пуним редовним радним временом и испуњавали услов претходног осигурања;

3) свим осигураницима, без обзира на услов претходног осигурања, ако је ова здравствена заштита потребна у вези са претрпљеном несрећом на послу или са обољењем од професионалне болести;

4) осигураницима који то својство имају по овом закону као ученици у привреди и ученици стручних школа са практичном обуком, инвалиди рада из члана 13. овог закона и уживаоци пензије.

(3) Изузетно од става 2. тачка 1. овог члана, видови здравствене заштите из тог става обезбеђују се без обзира на трајање претходног осигурања осигураницима који су пре ступања у редован радни однос или пре пријављивања заводу за за-

пошљавање радника имали право на коришћење такве здравствене заштите као деца осигураника или деца коју је осигураник узео на издржавање или као брачни друг осигураника, ако су ступили у радни однос или су се пријавили заводу у одређеном року од дана престанка ранијег својства осигураног лица, и то: деца — у року од 60 дана, а брачни друг — у року од 90 дана од дана престанка својства осигураног лица.

Члан 37.

Осигураницима који су по овом закону осигурани само за случај повреде или болести проузроковане несрећом на послу или за случај обољења од професионалне болести (члан 20), обезбеђују се само они видови заштите који су потребни у вези са претрпљеном несрећом односно професионалном болешћу.

Члан 38.

(1) Здравствена заштита обезбеђује се осигуранику од дана ступања на посао односно од стицања својства осигураника по другом основу, па до истека 30 дана од дана престанка својства осигураника.

(2) Као дан ступања на посао сматра се и дан поласка на пут ради ступања на рад односно на дужност.

(3) Осигуранику код кога је услед болести или повреде наступила привремена спреченост за рад за време трајања осигурања (став 1), продужује се лечење и по престанку осигурања, све док та спреченост траје.

(4) Осигуранику који је пријављен заводу за запошљавање радника, ако одбије понуђено запошљавање које одговара његовим стручним квалификацијама и физичким способностима, престаје обезбеђење здравствене заштите даном правоснажности решења о упућивању да се запосли.

(5) Здравствена заштита по овом закону обезбеђује се и за време извршења мере безбедности упућивањем осигураног лица у завод ради чувања и лечења, и то све док такво лице има својство осигураног лица по овом закону.

(6) Осигуранику, ако се налази на издржавању казне затвора или строгог затвора, здравствена заштита обезбеђује се по другим прописима, а не по овом закону.

Члан 39.

(1) Члановима уже породице осигураника обезбеђује се здравствена заштита у оном обиму у коме се обезбеђује и осигуранику од кога они изводе своје право на здравствено осигурање.

(2) Члановима шире породице осигураника обезбеђују се као и члановима уже породице видови здравствене заштите из члана 31. тач. 1. до 6. овог закона, а видови из тач. 7. и 8. тог члана — само ако је осигураник од кога они изводе ово своје право био претходно осигуран најмање 24 месеца непрекидно или 36 месеци са прекидима за последње 4 године, или ако је осигураник уживалац личног односно инвалидске пензије.

Члан 40.

(1) Члановима породице осигураника обезбеђује се здравствена заштита за све време за које са здравствене заштите обезбеђује осигуранику.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, члановима породице обезбеђује се здравствена заштита и док се лице од кога они изводе право на здравствено осигурање налази на одслужењу војног рока у Југословенској народној армији или за време трајања неспособности за рад услед болести због које је отпуштено са те војне службе, ако је непосредно пре ступања на одслужење војног рока испуњавало услов претходног осигурања.

(3) Члановима породице осигураника који се налази на издржавању казне затвора, ако осигуранику није престао радни однос за време издржавања казне, обезбеђује се здравствена заштита по овом закону.

в) Обезбеђење здравствене заштите у иностранству

Члан 41.

(1) Осигураницима у редовном радном односу код југословенских организација у иностранству (члан 12. став 3), обезбеђује се од првог дана таквог запошљања пуна здравствена заштита.

(2) Члановима уже породице осигураника из става 1. овог члана обезбеђује се здравствена заштита док бораве са осигураником у иностранству:

1) ако је осигураник упућен на службу у иностранство на дуже од шест месеци — пуна здравствена заштита од првог дана боравка;

2) ако је осигураник упућен на службу у иностранство до шест месеци — здравствена заштита само у случају неопходне лекарске помоћи.

(3) Трошкове здравствене заштите осигураних лица из ст. 1. и 2. овог члана сноси у целини фонд.

Члан 42.

(1) Осигураницима — југословенским држављанима: запошљеним у домаћинствима осигураника југословенских држављана на служби у иностранству код југословенских организација или у међународним организацијама; запошљеним код иностраних организација односно послодаваца, ако су задржали својство лица у радном односу на територији Југославије; осигураницима из члана 14. овог закона и осигураницима упућеним у иностранство од организације код које су у редовном радном односу — ради вршења одређених послова или задатака, обезбеђује се за време њиховог боравка у иностранству до шест месеци здравствена заштита само у случају неопходне лекарске помоћи, а после тог рока — пуна здравствена заштита.

(2) Члановима уже породице осигураника из става 1. овог члана док бораве са осигураником у иностранству, обезбеђује се здравствена заштита у истом обиму као и тим осигураницима.

(3) Трошкове здравствене заштите која се по одредбама овог закона обезбеђује осигураним лицима из ст. 1. и 2. овог члана за време боравка у иностранству, сноси у целини фонд.

Члан 43.

(1) Осигураницима у редовном радном односу и осигураницима из члана 16. став 1. тач. 1. до 3. овог закона, упућеним у иностранство ради стручног усавршавања и учења односно стицања праксе, обезбеђује се за време њиховог боравка у иностранству до шест месеци здравствена заштита само у случају неопходне лекарске помоћи, а после тога рока — пуна здравствена заштита.

(2) Трошкове здравствене заштите осигураника из става 1. овог члана сноси у целини фонд.

Члан 44.

(1) Осигураним лицима која се налазе у иностранству из других разлога, а не из разлога из чл. 41. до 43. овог закона, обезбеђује се здравствена заштита само за прва три месеца боравка у иностранству, и то само у случају неопходне лекарске помоћи.

(2) Трошкове здравствене заштите у случајевима из става 1. овог члана сноси у целини фонд.

Члан 45.

(1) Ако је за коришћење здравствене заштите осигураних лица из чл. 41. до 44. овог закона неопходно болничко лечење, трошкове таквог лечења до три месеца сноси у целини фонд. Ако болничко

лечење траје дуже од три месеца, трошкове од првог дана четвртог месеца сноси фонд само до износа колико би то лечење износило у земљи. Ако је премештање болесника на болничко лечење у земљи немогуће због његовог здравственог стања, односно нецелисходно због велике удаљености, фонд сноси трошкове у целини и преко три месеца лечења.

(2) Осигураним лицима којима се за време боравка у иностранству обезбеђује здравствена заштита само за случај неопходне лекарске помоћи, ако здравствену заштиту користе у иностранству у ширем обиму односно преко одређених рокова, трошкови здравствене заштите коришћене у иностранству накнадиће се на терет фонда, у динарима, и то само до износа трошкова за пружање такве заштите у земљи.

Члан 46.

(1) Укрцаном особљу на бродовима, као и члановима породица тих осигураника који су с њима укрцани, док се налазе у иностранству, дужна је организација којој брод припада обезбедити о свом трошку здравствену заштиту за све време путовања, као и за време задржавања брода у иностраним лукама.

(2) Ако је у случајевима из става 1. овог члана због природе болести неопходно искрцавање болесника ради смештања у болницу, трошкови болничког лечења падају на терет фонда. Одредбе члана 45. став 1. овог закона важе и за ове случајеве.

Члан 47.

Начин коришћења и остваривања здравствене заштите у иностранству на терет фонда и поступак за остваривање права из здравственог осигурања у иностранству, прописује, на предлог или по прибављеном мишљењу Савезног завода за социјално осигурање, Секретаријат Савезног извршног већа за рад, у сагласности са Државним секретаријатом за иностране послове,

2. Накнада личног дохотка

а) Накнада личног дохотка у случају спречености за рад

Случајеви, услови за стицање и коришћење

Члан 48.

(1) Осигураници у редовном радном односу, ученици у привреди и ученици стручних школа са практичном обуком за време за које би им припала награда, имају право на накнаду личног дохотка за време спречености за рад, ако су:

1) услед болести или повреде привремено неспособни за рад односно ради лечења или медицинских испитивања смештени у стационарне здравствене и друге специјализоване установе (у даљем тексту: привремено неспособни за рад);

2) спречени да раде услед одређеног лечења или медицинских испитивања, која се не могу вршити ван осигураниковог редовног радног времена;

3) упућени на неопходно лечење по прописима о ратним војним инвалидима;

4) изоловани као клицоноше или због појаве заразе у њиховој околини;

5) одређени да негују оболелог члана уже породице или брачног друга — породицу, под условима одређеним овим законом;

6) одређени за пратиоца болесника упућеног на лечење или лекарски преглед у друго место.

(2) Накнада личног дохотка припада само за дане за које би припадао лични доходак или накнада личног дохотка у смислу прописа о радним односима.

(3) Осигураницима код којих спреченост за рад наступила док се налазе на неплаћеном одсуству, припада накнада личног дохотка само по истеку неплаћеног одсуства, ако у то време још постоји спреченост за рад.

(4) Ученицима и студентима на обавезној пракси (члан 17), лицима која учествују на јавним радovima (члан 17, тач. 2. до 4) и осигураницима осигураним по овом закону само за случај несреће на послу или професионалне болести (члан 20), припада накнада личног дохотка само ако су привремено неспособни за рад у вези са повредом услед несреће на послу или обољењем услед професионалне болести.

Члан 49.

(1) Накнада личног дохотка у случајевима из члана 48. став 1. тач. 1. до 4. и 6. овог закона припада од првог дана спречености за рад и док та спреченост траје, ако овим законом није другачије одређено.

(2) Спреченост за рад због привремене неспособности за рад траје док надлежни лекар односно лекарска комисија не утврди да је успостављена радна способност или док се решењем надлежног органа не утврди да постоји инвалидност у смислу Закона о инвалидском осигурању.

(3) Накнада личног дохотка за време спречености за рад због неговања оболелог члана уже породице (члан 48. став 1. тачка 5) припада најдуже до петнаест дана ако је оболели члан породице млађи од 15 година, а до седам дана — ако је старији од 15 година, као и у случају неговања брачног друга — породице.

(4) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања прописује кад се и за колико се изузетно продужава време за које припада накнада личног дохотка због неговања члана породице по ставу 3. овог члана.

Члан 50.

(1) Кад лекар у току лечења осигураника који прима накнаду личног дохотка утврди да је његово здравствено стање побољшано и да би рад био користан за брже успостављање пуне радне способности, може одредити да осигураник за одређено време ради са скраћеним радним временом на одговарајућем радном месту. Овакав рад са скраћеним радним временом може трајати најдуже једну годину.

(2) Организација код које је осигураник у радном односу дужна је осигуранику обезбедити рад са скраћеним радним временом. Организација може бити ослобођена од те дужности ако орган управе општинског народног одбора надлежан за рад утврди да у тој организацији, уопште или за одређено време, не постоји могућност рада са скраћеним радним временом.

Члан 51.

(1) Осигуранику који је због одређеног лечења или медицинског испитивања (члан 48. став 1. тачка 2) или због тога што је одређен за пратиоца болесника (члан 48. став 1. тачка 6) био спречен да ради извесно време у току радног дана, припада накнада личног дохотка у оном делу који одговара сразмери између времена проведеног на раду и редовног радног времена са којим је осигураник запошљен.

(2) Осигуранику који се у току радног времена обратио за лекарску помоћ коју је могао користити и ван радног времена, не припада накнада личног дохотка за изгубљено радно време, осим ако лекар утврди да је такво тражење помоћи било оправдано.

Члан 52.

(1) Право на накнаду личног дохотка има осигураник у редовном радном односу и за време трајања привремене неспособности за рад настале после разрешења од дужности, а пре истека отказног рока.

(2) Осигуранику у редовном радном односу који је непосредно пре престанка радног односа или друге делатности испуњавао услов претходног осигурања припада накнада личног дохотка по овом закону, ако привремена неспособност за рад настане у року од 30 дана од дана престанка радног односа или друге делатности и ако се у том року пријавио надлежном заводу за запошљавање радника.

(3) Осигуранику који нема право на накнаду личног дохотка по ставу 2. овог члана, а који прима по посебним прописима новчану накнаду док се привремено налази ван радног односа, продужава се исплата те накнаде и док је привремено неспособан за рад.

Члан 53.

(1) Осигуранику не припада односно обуставља се исплата накнаде личног дохотка за време привремене неспособности за рад:

1) ако је свесно проузроковао неспособност за рад;

2) ако је намерно спречавао оздрављење односно оспособљавање за рад;

3) ако се без оправданог разлога не одазове на одређени лекарски односно комисијски преглед;

4) ако за време боловања прима лични доходак или се бави привредном делатношћу.

(2) Осигуранику не припада накнада личног дохотка од часа кад су утврђене околности наведене у ставу 1. овог члана, па све док оне трају.

(3) Осигуранику који се без оправданог разлога не подвргне одређеном лечењу, осим ако за то није потребан посебан пристајак, не припада накнада личног дохотка за време боловања док не поступи по издатим налозима.

(4) Накнада личног дохотка не припада осигуранику који није остварио лични доходак јер није ступио на посао.

(5) Накнада личног дохотка не припада осигуранику за време издржавања казне затвора или строгог затвора.

Основ за утврђивање накнаде

Члан 54.

(1) Основ за утврђивање накнаде личног дохотка (у даљем тексту: основ за накнаду) чини просечан месечни износ примања остварених у одређеном периоду пре наступања случаја који даје право на накнаду личног дохотка, и то:

1) лични доходак који је осигураник примио за рад у редовном радном времену;

2) накнада личног дохотка исплаћена за време одсуствовања са рада, у смислу прописа о радним односима;

3) основ за утврђивање накнаде личног дохотка по овом закону, ако је у то време примао накнаду личног дохотка због спречености за рад.

(2) Лични доходак који се узима за утврђивање основа за накнаду чине сва примања остварена за рад на одређеном радном месту у редовном радном времену. Ова примања узимају се највише до износа од кога се према важећим прописима одређује највећи могући пензијски основ.

(3) У основ за накнаду не узимају се она примања која имају значај накнаде трошкова, без обзира из којих средстава их организације исплаћују (теренски додаци, додатак за одвојен живот и сл.), нити примања која имају значај ванредних

награда (награда за извршену рационализацију, новаторство, за извршење посебних задатака ван редовног односно главног посла и сл.).

Члан 55.

(1) Основ за накнаду утврђује се на основу просечног месечног износа личног дохотка који је осигуранику исплаћен за одређени период пре наступања случаја који даје право на накнаду личног дохотка, и то:

1) ако организација обрачунава чист приход и исплаћује лични дохотак месечно — на основу просечног исплаћеног личног дохотка за последња три месеца;

2) ако организација обрачунава чист приход и исплаћује лични дохотак на основу тромесечног (периодичног) обрачуна — на основу просечног исплаћеног личног дохотка за претходно обрачунато тромесечје;

3) ако организација обрачунава и исплаћује лични дохотак на основу годишњег обрачуна — на основу просечног исплаћеног личног дохотка за претходну годину.

(2) У случајевима из става 1. тач. 1. и 2. овог члана, на захтев осигураника, ако је то за њега повољније, као основ за накнаду узима се просечан месечни износ личних доходака израчунат на основу исплаћених личних доходака од почетка године до краја обрачунског периода који непосредно претходи обрачунатом периоду у коме је наступио случај који даје право на накнаду. Овакав начин утврђивања основа за накнаду узима се само ако је осигураник у тој години провео у радном односу најмање 3 месеца.

(3) У случајевима из става 1. тачка 3. овог члана, на захтев осигураника, ако је то за њега повољније, као основ за накнаду узима се просечан месечни износ личних доходака исплаћених за последња три месеца пре месеца у коме је наступио случај који даје право на накнаду.

(4) Ако је осигурање трајало мање од три месеца, као основ за накнаду узима се просек према исплаћеним примањима (члан 54. став 1) за дане за које су остварена примања у том периоду.

(5) Као основ за накнаду за ученике у привреди и ученике стручних школа са практичном обуком, узима се просечан месечни износ награда остварених за последња три месеца пре месеца у коме је наступио случај који даје право на накнаду.

Члан 56.

(1) Ако се осигураник коме је основ за накнаду утврђен у смислу члана 55. овог закона налази на боловању дуже од једне године, а у међувремену се општи просек личних доходака у организацији у којој је он запошљен повећао најмање за 5%, може тражити у току боловања да му се накнада личног дохотка повећа за процент насталог повећања.

(2) Осигураник коме је као основ за накнаду узет прописом утврђени основ, може тражити у току боловања повећање накнаде личног дохотка, ако је у међувремену дошло до повећања ових основа.

(3) Повећање накнаде из ст. 1. и 2. овог члана припада од првог дана наредног месеца у коме је поднет захтев.

Члан 57.

(1) Осигуранику у радном односу чији је лични дохотак у целини или делимично одређен у проценту — провизији, ради одређивања основе за плаћање доприноса и основа за накнаду узима се просечан месечни износ личних доходака које је осигураник остварио у претходној календарској години.

(2) Ако је осигурање у радном односу из става 1. овог члана трајало мање од једне године, као основа за плаћање доприноса узима се лични дохотак остварен у сваком поједином месецу, а као основ за накнаду — просек према личним дохоцима оствареним у таквом радном односу до наступања случаја који даје право на накнаду.

(3) Као најнижа основа за плаћање доприноса и најнижи основ за накнаду осигураницима из ст. 1. и 2. овог члана узима се просечни пензијски основ XII осигураничког разреда по члану 63. Закона о пензијском осигурању.

Члан 58.

У случају привремене неспособности за рад настале у вези са повредом услед несреће на послу или са обољењем услед професионалне болести за време учествовања на јавним радовима, омладинским радним акцијама или за време вршења обавезне праксе, јавних функција или дужности, као основ за накнаду узима се:

1) осигураницима у редовном радном односу — просечни износ личног дохотка утврђен у смислу чл. 54. до 57. овог закона;

2) осигураницима који нису у редовном радном односу — просечан пензијски основ, и то:

а) XII осигураничког разреда — за студенте факултета, уметничких академија и високих школа;

б) XIV осигураничког разреда — за студенте виших школа;

в) XVI осигураничког разреда — за све ученике;

г) XX осигураничког разреда — за остала лица.

Члан 59.

Ако су на основу одредаба Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања установљене сталне основе за обрачунавање и плаћање доприноса, скупштина социјалног осигурања која је установила такве основе може одредити да се те основе узимају и за утврђивање основа за накнаду по овом закону.

Износ накнаде

Члан 60.

Накнада личног дохотка, ако овим законом није другачије одређено, износи:

1) 80% од основа за накнаду за првих седам дана, 90% од основа од осмог до шездесетог дана и 100% од основа од шездесет и првог дана изостанка са посла — осигуранику који је пре наступања случаја који даје право на накнаду личног дохотка испуњавао услов претходног осигурања;

2) 60% од основа за накнаду за првих седам дана, 70% од основа од осмог до шездесетог дана и 100% од основа од шездесет и првог дана изостанка са посла — осигуранику који није испуњавао услов претходног осигурања.

Члан 61.

Накнада личног дохотка у висини 100% од основа за накнаду припада од првог дана изостанка са посла:

1) осигураницима чија је привремена неспособност за рад проузрокована несрећом на послу или професионалним обољењем;

2) ученицима у привреди и ученицима стручних школа са практичном обуком;

3) осигураницима одређеним за пратиоце болесника.

Члан 62.

(1) Осигуранику који по овом закону има право на накнаду личног дохотка за време привремене

неспособности за рад, док се налази у стационарној здравственој или другој специјализованој установи у којој има смештај и исхрану смањује се та накнада (чл. 60. и 61) за 40% ако нема чланова породице који су по овом закону осигурани као чланови породице, за 20% ако има једног, а за 10% ако има два таква члана породице. Осигураннику који има три или више таквих чланова породице, накнада личног дохотка се не смањује.

(2) У случају и на начин из става 1. овог члана смањује се пензија уживаоцима пензије, а инвалидима рада — материјално обезбеђење односно привремена накнада на коју имају право по Закону о инвалидском осигурању. Ова примања не смањују се испод износа прописаног минималног личног дохотка радника по одбитку доприноса који се плаћају из личног дохотка, а ако су мања од таквог износа прописаног минималног личног дохотка, исplaћују се у несмањеном износу.

(3) Ако се смањење накнаде личног дохотка у смислу става 1. овог члана, или смањење пензије, материјално обезбеђења и привремене накнаде у смислу става 2. овог члана, обрачунава по изласку осигуранника из установе у којој је био смештен, на име наплате оног дела примљених износа који му за то време није припадао може се од одговарајућег примања обуставити највише једна четвртина месечног износа тог примања.

(4) Као чланови породице осигуранника, у смислу става 1. овог члана, узимају се у обзир и деца којој се обезбеђује здравствена заштита по основу осигурања његовог брачног друга.

(5) Одредбе ст. 1. до 4. овог члана важе и за осигураника који је за време извршења мере безбедности упућен у завод ради чувања и лечења.

Члан 63.

(1) Осигураннику који за време привремене неспособности за рад ради са скраћеним радним временом (члан 50), припада део накнаде личног дохотка који одговара сразмери времена проведеног на раду према пуном редовном радном времену. Ако је лични доходак остварен у скраћеном радном времену мањи од одговарајућег дела накнаде који би му припадао да за то време није радио, осигураннику припада и накнада у висини те разлике.

(2) Осигураннику који у периоду рада са скраћеним радним временом користи годишњи одмор, припада одговарајућа накнада личног дохотка из става 1. овог члана и за време коришћења годишњег одмора.

Члан 64.

(1) Осигураннику који је у време спречености за рад удаљен од дужности у вези са покренутим кривичним или дисциплинским поступком, или је стављен у притвор или истражни затвор, припада смањена накнада личног дохотка у висини једне трећине накнаде, а ако има породицу на издржавање — у висини једне половине. Овако смањена накнада припада док је осигураник као привремено спречен за рад удаљен од дужности, у притвору или истражном затвору.

(2) Осигураннику из става 1. овог члана који је правоснажном пресудом кажњен само за дисциплинску неуредност, односно кад буде пуштен из притвора или истражног затвора зато што је поступак против њега правоснажним решењем обустављен, или што је правоснажном пресудом ослобођен од оптужбе, или је оптужба одбијена, али не због ненадлежности суда, — исплатиће се обустављени део накнаде личног дохотка.

Члан 65.

Осигураннику који у року од 30 дана од дана престанка боловања постане поново привремено

неспособан за рад услед исте болести, рачуна се то боловање као продужење ранијег боловања у погледу основа за накнаду личног дохотка и висине накнаде.

Посебне одредбе

Члан 66.

(1) Војни осигуранници, службеници Народне милиције и посебно овлашћени службеници органа унутрашњих послова у смислу Закона о органима унутрашњих послова, за време спречености за рад (члан 48), уместо накнаде личног дохотка по овом закону, задржавају право на редовне принадежностиности по одговарајућим прописима.

(2) Остали управни и извршни службеници који врше послове државне безбедности и криминалистичке службе, службеници страже казнено-поправних установа, као и други службеници органа унутрашњих послова кад врше такве послове, задржавају право на редовне принадежностиности само у случају привремене неспособности за рад ако је она наступила као последица несреће на послу односно болести која се, у смислу посебних прописа о службеницима органа унутрашњих послова, сматра као несрећа на послу.

Члан 67.

(1) Осигуранницима којима је посебним савезним прописима обезбеђено бесплатно коришћење здравствене заштите, кад им по овом закону припада накнада личног дохотка, ова накнада исплаћује се у висини 100% од основа за накнаду, у свим случајевима и за све време спречености за рад. Накнада у висини 100% од основа исплаћује се и док се осигураник налази у стационарној здравственој или другој специјализованој установи у којој има смештај и исхрану (члан 62).

(2) Средства за покриће разлике између износа накнаде личног дохотка која осигуранницима припада по овом закону и износа 100% накнаде обезбеђују се из средстава намењених према посебним прописима за заштиту лица из става 1. овог члана.

Члан 68.

(1) Осигураннику у редовном радном односу код југословенских организација у иностранству или у домаћинствима тих осигуранника односно осигураника запошљених у међународним организацијама (члан 12. став 3), као и осигураннику упућеном у иностранство ради вршења одређених послова или задатака, или ради стручног усавршавања, припада за време спречености за рад, уместо накнаде, лични доходак односно дневница или стипендија.

(2) Исплату личног дохотка, дневнице односно стипендије врши на свој терет организација или послодавац код кога је осигураник из става 1. овог члана запошљен односно од кога прима стипендију. Изузетно, осигураннику запошљеном у својству кућне послуге лични доходак исплаћује за први месец послодавац на свој терет, а после тога исплата пада на терет фонда.

(3) Осигуранницима који су се запослили у иностранству на основу посебног споразума и задржали својство лица у радном односу у Југославији (члан 12. став 3), припада накнада личног дохотка док се налазе у иностранству, на терет фонда, ако им за то време споразумом није обезбеђена накнада од стране иностраног послодавца.

(4) Осигуранницима који су ступили у радни однос у иностранству по основу међународног уговора или по добивеном одобрењу, а који су осигурани по овом закону у смислу члана 14. став 1. овог закона, припада за време спречености за рад накна-

да личног дохотка на терет фонда само док се налазе у Југославији.

(5) Осигураницима из ст. 1. до 4. овог члана, кад им припада накнада личног дохотка, као основ за накнаду узима се износ основице која служи за обрачунавање и плаћање доприноса за здравствено осигурање у Југославији.

Члан 69.

(1) Укрпаном особљу на бродовима, док се налазе у иностранству, припада за време привремене неспособности за рад, уместо накнаде, лични дохотак на терет организације којој брод припада.

(2) Осигураницима из става 1. овог члана који су због природе болести морали да се искрцају у инострану луку ради смештања у болницу, припада накнада личног дохотка на терет фонда.

б) Накнада личног дохотка у случају трудноће и порођаја

Члан 70.

(1) Осигуранику — жени у редовном радном односу (члан 12) и осигуранику — жени из члана 16. став 1. тачка 1. овог закона припада накнада личног дохотка за време одсуства због трудноће и порођаја у трајању од 105 дана.

(2) Накнада личног дохотка за време одсуства због трудноће и порођаја износи:

1) 100% од основа за накнаду (чл. 54. до 59), ако је осигураник — жена непосредно пре порођаја била осигурана најмање 6 месеци непрекидно или 12 месеци са прекидима за последње две године;

2) 80% од основа за накнаду, ако осигураник — жена непосредно пре порођаја не испуњава услов осигурања из тачке 1. овог става.

(3) Осигуранику — жени (став 1) која на основу оцене лекара започне одсуство због трудноће и порођаја пре периода од 45 дана пре порођаја, припада накнада личног дохотка у износима из става 2. овог члана и за те дане.

(4) Накнада личног дохотка из става 2. овог члана припада осигуранику — жени за све време трајања одсуства због трудноће и порођаја (став 1) и не смањује се у смислу члана 62. овог закона ако се она за то време налази у здравственој установи у којој има смештај и исхрану. По истеку одсуства накнада личног дохотка која припада осигуранику — жени у случају спречености за рад (члан 48) одређује се применом чл. 60. до 62. овог закона.

(5) Изузетно од става 1. овог члана, жена — војни осигураник и жена — службеник органа унутрашњих послова из члана 66. овог закона, уместо накнаде личног дохотка по овом закону, за време одсуства због трудноће и порођаја задржава право на редовне припадљивости по одговарајућим прописима.

(6) Одредбе члана 67. овог закона примењују се и у погледу исплаћивања накнаде личног дохотка за време одсуства због трудноће и порођаја.

Члан 71.

(1) Осигуранику — жени која по истеку одсуства због трудноће и порођаја ради са скраћеним радним временом због храњења детета, припада за времеведено ван рада део накнаде личног дохотка из члана 70. став 2. овог закона у износу који одговара сразмери временаведеног на раду према пуном редовном радном времену.

(2) Осигуранику — жени која у заштитном периоду из става 1. овог члана постане привремено спречена за рад (члан 48. став 1), припада, док та спреченост траје, поред накнаде по ставу 1. овог

члана, и накнада личног дохотка за случај привремене спречености, која одговара скраћеном радном времену.

(3) Осигуранику — жени припада и за време коришћења годишњег одмора у заштитном периоду накнада личног дохотка из става 1. овог члана.

Члан 72.

(1) Осигуранику — жени у редовном радном односу код југословенских организација у иностранству или у домаћинствима тих осигураника односно осигураника запошљених у међународним организацијама (члан 12. став 3), као и осигуранику — жени упућеној у иностранство ради вршења одређених послова или задатака, или стручног усавршавања, припада за време одсуства због трудноће и порођаја, уместо накнаде личног дохотка по овом закону, лични дохотак, дневница или стипендија.

(2) Исплату личног дохотка, дневнице односно стипендије врши на свој терет организација или послодавац код кога је осигураник из става 1. овог члана запошљен односно од кога прима стипендију. Изузетно, осигуранику — жени запошљеној у домаћинству осигураника из става 1. овог члана лични дохотак исплаћује за први месец дана послодавац на свој терет, а после тога исплата пада на терет фонда.

(3) Осигуранику — жени која се запосли у иностранству на основу посебног споразума, а која је задржала својство лица у радном односу у Југославији (члан 12. став 3), припада накнада личног дохотка на терет фонда и док се налази у иностранству, ако јој за то време споразумом није обезбеђена накнада од стране иностраног послодавца.

(4) Осигуранику — жени која је ступила у радни однос у иностранству по основу међународног уговора или по добивеном одобрењу, а која је осигурана по овом закону у смислу члана 14. став 1. овог закона, припада за време одсуства због трудноће и порођаја накнада личног дохотка на терет фонда само док се налази у Југославији.

(5) Осигуранику — жени из ст. 1. до 4. овог члана, кад јој припада накнада личног дохотка, као основ за накнаду узима се износ основице која служи за обрачунавање и плаћање доприноса за здравствено осигурање у Југославији.

Члан 73.

(1) Осигуранику — жени припада накнада личног дохотка за време одсуства због трудноће и порођаја и по престанку радног односа односно друге делатности, ако почетак периода заштите због трудноће и порођаја (члан 70. став 1) падне:

1) после разрешења од дужности, а пре истека отказног рока;

2) у року од 30 дана од дана престанка радног односа односно друге делатности ако се у том року пријави надлежном заводу за запошљавање радника.

(2) Осигуранику — жени којој је после три месеца трудноће престао радни однос због ликвидације организације у којој је запошљена (чл. 70. Закона о радним односима), припада накнада личног дохотка за онолико дана до 105 дана за колико није користила новчану накнаду по том закону, али у сваком случају најмање за 60 дана, рачунајући од дана порођаја.

3. Накнада путних трошкова

Члан 74.

Накнада путних трошкова која осигураним лицима припада по одредбама овог закона, обухвата:

- 1) накнаду за трошкове превоза;
- 2) накнаду за трошкове исхране и смештаја за време путовања и боравка у другом месту.

Члан 75.

Накнада путних трошкова припада свим осигураним лицима кад су:

- 1) од здравствене установе, лекара појединца, лекарске комисије или завода за социјално осигурање упућена или позвана у друго место у вези са остваривањем права по овом закону;
- 2) морала да путују из места запошљања односно места боравка, у коме нема лекара, до најближег лекара или здравствене установе у другом месту, ради лекарског прегледа или лечења.

Члан 76.

(1) Накнада путних трошкова припада осигуранику и за пратиоца ако је по оцени лекара појединца, лекарске комисије или здравствене установе осигураном лицу упућеном на лечење или лекарски преглед у друго место потребан пратилац за време путовања и боравка.

(2) Ако се на лечење или лекарски преглед упућују у друго место дете осигураника или дете које је осигураник узео на издржавање, сматра се да је пратилац за време путовања потребан ако је дете млађе од 15 година.

(3) Кад пратилац за време лечења болесника борави са њим у стационарној здравственој установи, трошкови његовог смештаја и исхране у тој установи падају на терет фонда. Ако је пратилац осигураник коме за то време припада накнада личног дохотка по овом закону, накнада му се смањује у смислу члана 62. овог закона.

Члан 77.

(1) Накнада трошкова превоза пада на терет фонда и кад је превоз осигураног лица извршен ради пријема у здравствену установу, отпремања из здравствене установе и премештаја из једне у другу здравствену установу, у месту запошљања односно сталног или привременог боравка болесника, ако је потреба превоза условљена здравственим стањем болесника, а ту потребу је утврдио лекар или здравствена установа у којој је болесник лечен, или и без тога — ако је превоз био потребан због хитности случаја односно из других медицинских разлога.

(2) Одредба става 1. овог члана важи и кад се осигурано лице коме се здравствена заштита обезбеђује у иностранству у смислу чл. 41. до 46. овог закона, превози из иностранства, ако је потребу превоза ради повратка у земљу утврдио надлежни завод за социјално осигурање (члан 132) на основу мишљења лекарске комисије или установе у којој се осигурано лице лечи.

Члан 78.

(1) Трошкови повратка оболелих осигураника — укрцаног особља на бродовима до домаће луке (пристаништа) падају на терет организације којој брод припада.

(2) Накнада путних трошкова која припада овим осигураницима кад су после искрцавања у домаћој луци упућени на лечење у место свог пребивања или у здравствену установу, пада на терет фонда.

Члан 79.

Накнада путних трошкова по позиву односно упућивању на преглед осигураног лица ради утврђивања здравствене способности за војну службу

пада, по посебним прописима, на терет Државног секретаријата за послове народне одбране.

Члан 80.

(1) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања одређује начин употребе превозних средстава, имајући у виду здравствено стање болесника и дужину пута, ближе услове и начин за остваривање накнаде путних трошкова, као и висину накнаде за трошкове исхране и смештаја за време путовања и боравка у другом месту, која осигураним лицима припада на терет фонда.

(2) Износ накнаде за трошкове исхране и смештаја, у смислу става 1. овог члана, не може бити мањи од износа који одређује скупштина републичке заједнице социјалног осигурања.

Глава IV

ПРИМАЊА ЗА СЛУЧАЈ РОЂЕЊА ДЕТЕТА

Члан 81.

(1) Осигураницима који су осигурани по овом закону за све осигуране случајеве, припада помоћ за опрему за свако новорођено дете, и то:

- 1) осигуранику — жени;
- 2) осигуранику — мушкарцу, за случај порођаја његовог брачног друга који је осигуран као члан његове породице;
- 3) осигуранику, за случај порођаја ма ког другог женског лица које је осигурано као члан његове породице, ако осигураник, непосредно пре рођења детета испуњава услов претходног осигурања.

(2) Помоћ за опрему новорођеног детета припада и у случају порођаја женског члана породице коме се обезбеђује здравствена заштита док се лице по ком има право на ту заштиту налази на одслужењу војног рока (члан 40. став 2).

(3) Помоћ за опрему новорођеног детета припада и:

- 1) за дете рођено у року од 10 месеци од дана смрти осигураника, односно после развода брака са осигураником коме припада ова помоћ;
- 2) за ванбрачно дете осигураника, ако је очинство утврђено на основу признања или судског установљења;
- 3) за усвојено дете до 6 месеци живота, ако за то дете помоћ већ није исплаћена.

Члан 82.

(1) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања одређује износ помоћи за опрему новорођеног детета.

(2) Износ помоћи за опрему новорођеног детета, одређен у смислу става 1. овог члана, не може бити мањи од износа који одређује скупштина Југословенске заједнице социјалног осигурања.

Глава V

ПРИМАЊА ЗА СЛУЧАЈ СМРТИ ОСИГУРАНИХ ЛИЦА

Члан 83.

(1) Осигураницима припада, у случају смрти члана породице, накнада погребних трошкова.

(2) Члановима породице припада, у случају смрти осигураника, накнада погребних трошкова и посмртна помоћ.

1. Накнада погребних трошкова

Члан 84.

(1) Накнада погребних трошкова припада свакоме ко изврши сахрану умрлог осигураника или члана породице осигураника.

(2) Накнада погребних трошкова припада у случају смрти осигураника или члана породице осигураника и ако је смрт наступила у року од 30 дана од дана престанка радног односа или друге делатности односно својства.

(3) Накнада погребних трошкова припада и у случају смрти члана породице осигураника коме се здравствена заштита обезбеђује док се лице по коме он има право на ту заштиту налази на одслужењу војног рока.

Члан 85.

(1) Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања одређује одлуком износ накнаде погребних трошкова.

(2) Износ накнаде погребних трошкова одређен у смислу става 1. овог члана не може бити мањи од износа који одређује скупштина републичке заједнице социјалног осигурања.

(3) Накнада погребних трошкова за осигурано лице умрло и сахрањено ван места сталног боравка, одређује се и исплаћује у висини накнаде одређене према месту сахране, ако је то за корисника повољније.

(4) Накнада погребних трошкова за осигурано лице умрло за време боравка у иностранству, одређује се у висини стварно потребних трошкова сахране у земљи у којој је осигурано лице умрло.

2. Посмртна помоћ

Члан 86.

(1) У случају смрти осигураника припада члановима породице, ако их је осигураник до своје смрти издржавао, посмртна помоћ у једноструком износу у висини основа за накнаду личног дохотка.

(2) У случају смрти и уживаоца личног пензије, инвалидске пензије, уживаоца материјалног обезбеђења или привремене накнаде по одредбама Закона о инвалидском осигурању, припада члановима породице тих осигураника, ако их је осигураник до своје смрти издржавао, посмртна помоћ у висини једномесечне последње пензије односно материјалног обезбеђења или привремене накнаде.

Глава VI

ОДРЕДБЕ О ЗДРАВСТВЕНОМ ОСИГУРАЊУ ПРИПАДНИКА САМОСТАЛНИХ ДЕЛАТНОСТИ

1. Опште одредбе

Члан 87.

(1) Здравствено осигурање лица која врше самосталну делатност, установљено овим законом или уговором закљученим на основу овог закона и одредаба Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања, обавезно је за све припаднике поједине самосталне делатности за које је то осигурање установљено.

(2) Уговором којим се установљава здравствено осигурање за припаднике поједине самосталне делатности, може се предвидети да се обухвате и припадници одговарајуће самосталне делатности који нису чланови организације са којом је уговор закључен.

Члан 88.

Права из здравственог осигурања припадника самосталних делатности уговором се не могу установити у већем обиму нити под повољнијим условима него што је то овим законом предвиђено за осигуранике у редовном радном односу.

Члан 89.

Одредбе овог закона о обезбеђивању здравствене заштите, остваривању, коришћењу и престанку права из здравственог осигурања, примењују се и на осигуранике — припаднике самосталних делатности и чланове породице ових осигураника, ако одредбама овог закона или уговорима о здравственом осигурању није друкчије одређено.

2. Здравствено осигурање уметника

Члан 90.

(1) Здравствено су осигурани по овом закону: књижевници, ликовни уметници, сценски уметници, композитори, истакнути музички уметници — извођачи, филмски уметници и преводиоци научних и књижевних дела, којима је самостални уметнички рад основно занимање (у даљем тексту: уметници).

(2) У погледу утврђивања својства уметника, на основу кога су уметници осигурани по овом закону, признавања укупног стажа и начина разврставања у осигураничке разреде, примењују се одредбе Закона о пензијском осигурању и прописа донетих на основу тог закона, које се односе на уметнике.

Члан 91.

Уметници су по овом закону осигурани за све осигуране случајеве, и у погледу обима права и услова за стицање тих права примењују се сходно одредбе овог закона које важе за осигуранике у редовном радном односу, ако одредбама ове главе није друкчије одређено.

Члан 92.

(1) Накнада личног дохотка у случају привремене неспособности за рад, изузетно од члана 49. став 1. овог закона, припада уметницима почев од шездесет и првог дана непрекидног трајања те неспособности.

(2) Као основ за накнаду личног дохотка уметника служи просечни пензијски основ оног осигураничког разреда у који је уметник разврстан у смислу члана 90. став 2. овог закона.

(3) Накнада личног дохотка уметника у случају привремене неспособности за рад (став 1) износи 100% од основа за накнаду. У осталим случајевима спречености за рад (члан 48. став 1. тач. 3. до 6) износ накнаде личног дохотка уметника одређује се применом чл. 60. и 61. тачка 3. овог закона.

(4) Одредбе које се односе на рад са скраћеним радним временом у току трајања привремене неспособности односно ради храњења детета, и право на накнаду личног дохотка за то време, као и у случају спречености за рад у току радног дана (чл. 50, 51, 63. и 71), неће се примењивати на уметнике.

3. Здравствено осигурање занатлија

Члан 93.

(1) Здравствено су осигурани по овом закону лица која, сагласно савезним и републичким прописима о занатским радњама, врше као занатлије занатску радиност или привредну делатност сличну занатској радиности (у даљем тексту: осигураници — занатлије).

(2) Лица која у селима и мањим местима врше коју од занатских радиности наведених у ставу 1.

овог члана, а баве се и пољопривредном делатношћу, осигурани су по овом закону као занатлије ако се по сопственом избору пријаве на здравствено осигурање по овом закону и дек редовно плаћају допринос за то осигурање, с тим што пријава важи најмање за једну годину.

Члан 94.

(1) Ако у приватној занатској радњи поред имаоца радње раде и чланови његове породице који имају квалификацију потребну за посао који се врши у занатској радњи, ти чланови породице могу, на свој захтев, бити осигурани као занатлије ако и они плаћају допринос за своје осигурање.

(2) Брачни друг и деца који по смрти занатлије наставе вођење занатске радње преко стручног пословође, ако нису стекли право на породичну пензију осигурани су као чланови породице и плаћају одговарајући допринос за такво осигурање. У овом случају деца су осигурана ако у погледу година живота односно неспособности за рад испуњавају услове из члана 24. овог закона.

Члан 95.

(1) Занатлије стичу својство осигураника даном уписа радње у регистар занатских радњи односно у евиденцију радњи за које се не води регистар, а својство осигураника им престаје даном брисања радње из регистра односно евиденције.

(2) Право на здравствено осигурање престаје и за време привремене обуставе вођења занатске радње, ако до такве обуставе није дошло због спречености за рад (члан 48). Осигурање по овом закону не престаје за време привремене обуставе вођења занатске радње, ако занатлија настави са редовним плаћањем доприноса за здравствено осигурање. Овакво продужење осигурања може трајати најдуже једну годину.

(3) Ако брачни друг или деца осигураника — занатлије који је изгубио пословну способност услед болести, наставе да воде његову занатску радњу према важећим прописима, продужава се осигурање занатлије и чланова његове породице, уз обавезно плаћање доприноса за здравствено осигурање за све време таквог вођења занатске радње.

Члан 96.

Занатлије су по овом закону осигуране за све осигуране случајеве, и у погледу обима права и услова за стицање тих права примењују се сходно одредбе овог закона које важе за осигуранике у редовном радном односу, ако одредбама ове главе није друкчије одређено.

Члан 97.

(1) Ради одређивања доприноса и новчаних накнада по овом закону, осигураници-занатлије разврставају се у осигураничке разреде установљене по Закону о пензијском осигурању, и то од V до I осигураничког разреда.

(2) Скупштина републичке заједнице социјалног осигурања, на предлог републичке занатско-комуналне коморе, одређује мерила и начин за разврставање осигураника — занатлија у осигураничке разреде у смислу става 1. овог члана.

(3) Скупштина републичке заједнице социјалног осигурања може, изузетно, предвидети да се осигураници — занатлије који врше поједине занате разврставају у осигураничке разреде ниже од оних предвиђених у ставу 1. овог члана.

Члан 98.

(1) Накнада личног дохотка у случају привремене неспособности за рад, изузетно од члана 48. став 1. овог закона, припада осигураницима-занатлијама почев од шездесет и првог дана непрекидног трајања те неспособности.

(2) Накнада личног дохотка не припада осигураницима — занатлијама за време продужења осигурања у смислу члана 95. ст. 2. и 3. овог закона.

(3) Као основ за накнаду личног дохотка осигураника — занатлије узима се просечни пензијски основ оног осигураничког разреда у који је осигураник разврстан у смислу члана 97. овог закона.

Члан 99.

(1) Накнада личног дохотка осигураника — занатлија у случају привремене неспособности за рад (члан 98. став 1) износи 100% од основа за накнаду. У осталим случајевима спречености за рад (члан 48. став 1. тач. 3. до 6) износ накнаде личног дохотка осигураника — занатлија одређује се применом чл. 60. и 61. тачка 3. овог закона.

(2) Одредбе које се односе на рад са скраћеним радним временом у току трајања привремене неспособности односно ради храњења детета, и право на накнаду личног дохотка за то време, као и у случају спречености за рад у току радног дана (чл. 50, 51, 63. и 71), неће се примењивати на осигуранике — занатлије.

Члан 100.

(1) Осигураници — занатлије и чланови њихових породица могу користити права из здравственог осигурања ако су доприноси уредно уплаћени.

(2) Коришћење права не може се започети (члан 29. став 3) ако допринос није уплаћен ни до краја наредног месеца после месеца у коме је допринос доспео за уплату.

(3) У случајевима из става 2. овог члана не обуставља се коришћење права започето пре доспелости неуплаћеног доприноса.

(4) Обустављено коришћење права успоставља се, унапред, од дана подмирења свих доспелих и неуплаћених доприноса.

(5) О обустави и о успостављању коришћења права доноси се решење.

Глава VII

ОСТВАРИВАЊЕ ПРАВА

1. Остваривање здравствене заштите

а) Опште одредбе

Члан 101.

(1) При остваривању здравствене заштите по овом закону, осигураним лицима обезбеђује се коришћење свих видова те заштите, уз примену савремених научних медицинских метода и средстава.

(2) У остваривању здравствене заштите по овом закону, осигурана лица имају право на слободан избор лекара и здравствене установе код које ће користити ту заштиту. Лекар изабран на тај начин је лекар појединац у смислу овог закона, а овим законом односно прописом скупштине комуналне заједнице социјалног осигурања о начину остваривања здравствене заштите није друкчије одређено.

Члан 102.

Скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања одређује начин остваривања здравствене заштите која се по овом закону обезбеђује осигураним лицима на терет фонда.

Члан 103.

Начин плаћања трошкова за коришћење здравствене заштите који падају на терет фонда, као и начин наплате дела трошкова којим осигурано лице учествује у сносињу трошкова кад је то зако-

ном предвиђено, регулише се одлуком скупштине комуналне заједнице социјалног осигурања и уговорама које комунални завод за социјално осигурање закључује са здравственим установама односно другим организацијама.

Члан 104.

(1) Својство осигураног лица доказује се на основу посебне исправе.

(2) Образац исправе и начин њеног издавања и употребе, као и друге обрасце у вези са коришћењем права из здравственог осигурања, прописује Савезни завод за социјално осигурање, у сагласности са Савезним заводом за здравствену заштиту.

(3) Здравствена установа не може ускратити у хитном случају пружање медицинске помоћи зато што осигурано лице које тражи помоћ није у могућности да докаже то својство прописаном исправом.

б) Учешће лекара и комисија у поступку

Члан 105.

(1) У пружању здравствене заштите и у поступку за остваривање права по овом закону учествују: лекар појединац, лекарска комисија и комисија вештака — лекара.

(2) Прописом донетим по члану 102. овог закона, скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања може одредити у којим су здравственим установама и на којим радним местима лекари појединци (опште праксе и специјалисти) надлежни за утврђивање чињеничног стања, давање оцена и мишљења у поступку за остваривање права осигураних лица.

Лекар појединац

Члан 106.

(1) Лекар појединац, поред вршења осталих послова на заштити и унапређивању здравља осигураних лица, врши и следеће послове:

1) даје оцену о болести, одређује начин лечења и спроводи потребна лечења, прописује лекове, протетичка средства, протезе и друга помагала, прати ток лечења, упућује болесника на одређено лечење и медицинско испитивање или на оцењивање инвалидности;

2) оцењује способност за рад осигураника — у случају болести или повреде, и одређује рад са скраћеним радним временом у току лечења;

3) оцењује степен трудноће осигураника — жене ради одређивања одсуства због трудноће и порођаја и даје мишљење о потреби продужења рада са скраћеним радним временом ради храњења детета;

4) утврђује потребу да болесник има пратиоца за време путовања, даје мишљење о потреби боравка пратиоца за време лечења у другом месту;

5) утврђује потребу одсуствовања осигураника са посла ради неговања оболелог члана уже породице;

6) одређује изолацију осигураног лица ако постоји опасност од заразе;

7) даје мишљење о томе да ли је неспособност свесно проузрокована односно да ли је оздрављење намерно спречавано;

8) одређује употребу превозних средстава потребних за превоз болесника, с обзиром на његово здравствено стање;

9) врши прегледе и друга медицинска испитивања у циљу проверавања здравственог стања и утврђивања здравствене способности за рад на одређеном радном месту односно за војну службу;

10) води прописане евиденције о лечењу и општем здравственом стању осигураних лица.

(2) О утврђеном чињеничном стању односно оцени и мишљењу (у даљем тексту: оцена) у смислу става 1. овог члана, обавештава се организација у којој је осигураник запошљен и надлежни завод за социјално осигурање.

Члан 107.

(1) Лекар појединац који је код осигураника утврдио привремену неспособност за рад због болести или повреде, дужан је после навршених 30 дана непрекидног боловања, најдоцније у року од 3 дана, упутити осигураника на преглед надлежној лекарској комисији, осим ако се осигураник налази на лечењу у стационарној здравственој установи.

(2) Оцена лекара о радној способности осигураника обавезна је све док лекарска комисија не да своју оцену.

Лекарска комисија и комисија вештака—лекара

Члан 108.

(1) Лекарска комисија састоји се најмање од три лекара и потребног броја заменика. Чланове комисије и заменике именује управни одбор комуналног завода за социјално осигурање.

(2) Према потреби може се образовати и већи број лекарских комисија за одређена подручја или за одређене послове.

Члан 109.

(1) Лекарска комисија:

1) даје оцену радне способности осигураника на боловању кога упуту лекар појединац (члан 107. став 1);

2) даје оцену радне способности кад то захтева комунални завод за социјално осигурање или организација односно послодавац;

3) даје оцену у вези са уложеним приговором осигураног лица на оцену лекара појединца односно на чињенично стање које је овај утврдио;

4) цени оправданост израде нових зубних и других протеза, ортопедских и других помагала и санитарних справа, пре истека одређених рокова њиховог трајања;

5) даје мишљење по захтеву осигураног лица за накнаду учињених трошкова лечења и путних трошкова;

6) цени могућност односно целисходност отпремања болесника из иностранства на болничко лечење у земљи.

(2) Кад се лекарска комисија сагласи са оценом лекара појединца о радној способности осигураника који јој је упућен после 30 дана непрекидног боловања, одређује дан поновног комисијског прегледа осигураника.

Члан 110.

(1) Управни одбор комуналног завода за социјално осигурање образује комисије вештака — лекара које испитују правилност оценом лекарских комисија.

(2) Испитивање оценом лекарске комисије може се поверити и одређеној здравственој установи, која у том случају има компетенције комисије вештака — лекара.

Члан 111.

(1) Комисија вештака — лекара:

1) даје оцену кад осигураник изјави приговор на оцену лекарске комисије односно на чињенично стање које је лекарска комисија утврдила (члан 109. тач. 1, 2. и 4. до 6);

2) испитује, поводом ревизије, правилност оценом коју као коначну даје лекарска комисија и даје своју оцену.

(2) Ревизију из тачке 2. става 1. овог члана дужна је комисија вештака — лекара спровести кад осигурано лице односно завод за социјално осигу-

рање учини вероватним да је лекарска комисија дала неправилну оцену.

Члан 112.

Лекар који је извршио преглед односно који лечи осигураника не може бити члан лекарске комисије односно комисије вештака — лекара која разматра његову оцену о том осигуранику

Члан 113.

Ближе прописе о образовању, саставу и раду лекарских комисија може доносити скупштина Југословенске заједнице социјалног осигурања, у сагласности са Савезним заводом за заштиту здравља.

в) Приговор у поступку остваривања здравствене заштите

Члан 114.

(1) Ако осигурано лице није задовољно оценом коју је дао лекар појединац, може изјавити приговор надлежној лекарској комисији.

(2) Приговор се подноси усмено или писмено у року од 48 сати од саопштења оценом, лекару против чије оценом је приговор изјављен или непосредно лекарској комисији.

(3) Лекар коме је усмено изјављен приговор, ако не преиначи своју оцену дужан је о томе учинити забелешку, коју потписује и осигураник.

(4) Лекар коме је изјављен приговор, дужан је одмах доставити предмет надлежној лекарској комисији.

Члан 115.

(1) Лекарска комисија дужна је одмах узети у поступак приговор ради доношења оценом.

(2) Ако је приговор изјављен против оценом о радној способности осигураника, лекарска комисија дужна је осигураника одмах позвати на преглед. У осталим случајевима комисија ће одмах позвати на преглед осигурано лице ако сматра да је то потребно за давање правилне оценом. Ако лекарска комисија сматра да је потребно да се допуни медицинска обрада, одредиће без одлагања потребна медицинска испитивања.

(3) Оцена о здравственом стању осигураног лица и оцена о радној способности осигураника морају бити потпуне, образложене и у складу са документацијом која је служила као основ за давање оценом.

(4) Оцена коју је лекарска комисија дала поводом изјављеног приговора на оцену лекара појединца, коначна је.

(5) О оцени лекарске комисије обавестиће се писмено осигурано лице, лекар појединац, надлежни завод за социјално осигурање и организација у којој је осигураник запошљен.

Члан 116.

(1) Против оценом лекарске комисије у случајевима кад је она донета без претходне оценом лекара појединца (члан 109. став 1 тач. 1, 2 и 4. до 6) може се изјавити приговор комисији вештака-лекара у року од три дана од дана саопштења оценом лекарске комисије.

(2) Приговор се подноси усмено на записник или писмено лекарској комисији против чије се оценом изјављује приговор. Комисија је дужна приговор, заједно са предметом, одмах спровести комисији вештака — лекара. Приговор се може поднети писмено и непосредно комисији вештака — лекара.

Члан 117.

(1) Комисија вештака — лекара дужна је одмах узети у поступак приговор, ради давања своје оценом.

(2) Ако је приговор изјављен против оценом радне способности, комисија вештака — лекара дужна је

осигураника одмах позвати на преглед. У осталим случајевима комисија даје своју оцену на основу медицинске документације, а може, ако то нађе за потребно, и позвати осигурано лице на преглед. Ако комисија сматра да је потребно допунити медицинску обраду, одредиће без одлагања потребна медицинска испитивања.

(3) Оцена коју је дала комисија вештака — лекара поводом изјављеног приговора на оцену лекарске комисије, коначна је.

(4) О оцени комисије вештака — лекара писмено ће се обавестити осигурано лице, лекарска комисија против чије оценом је изјављен приговор, лекар појединац, надлежни завод за социјално осигурање и организација код које је осигураник запошљен.

г) Захтев за ревизију и обнову вештачења у вези са оценом о радној способности осигураника

Члан 118.

(1) Комунални завод за социјално осигурање и организација односно послодавац могу захтевати да се осигураник чију је способност за рад оценио лекар појединац, подвргне прегледу од стране надлежне лекарске комисије ради поновног оцењивања његове радне способности. Поновни преглед не може се захтевати ако се осигураник налази на лечењу у стационарној здравственој установи.

(2) Лекарска комисија је дужна по примљеном захтеву одмах позвати осигураника на преглед.

(3) Осигураник је дужан јавити се лекарској комисији ради прегледа у року који комисија одреди. Ако се осигураник без оправданог разлога не одазове позиву на преглед, обуставља му се даље исплаћивање накнаде личног дохотка и не припада му накнада све док се не одазове позиву.

(4) Ако се лекарска комисија сагласи са оценом о радној способности коју је дао лекар појединац, путни трошкови осигураника у вези са доласком на лекарски преглед падају на терет подносиоца захтева. Ако се лекарска комисија не сагласи са оценом лекара појединца, путни трошкови падају на терет фонда.

Члан 119.

(1) Комунални завод за социјално осигурање, под условима и на начин одређен у члану 190. Закона о општем управном поступку, може тражити обнову вештачења. Ново вештачење у том случају врши: лекарска комисија — ако је оцену дао лекар појединац, комисија вештака — лекара — ако је оцену дала лекарска комисија, и колегијум одговарајуће универзитетске клиничке болнице — ако је оцену дала комисија вештака — лекара.

(2) Накнаду путних трошкова осигураника ради одласка на комисијски преглед у вези са тим новим вештачењем сноси фонд.

2. Поступак и остале одредбе о остваривању накнада, помоћи и других права из здравственог осигурања

а) Одредбе о поступку

Члан 120.

(1) Право на накнаде и помоћи по овом закону осигурана лица остварују, по правилу, код комуналног завода за социјално осигурање код кога су осигурана односно код филијале комуналног завода надлежне за решавање о тим правима.

(2) Одређена права остварују осигураници непосредно код организације у којој су запошљени, односно код приватног послодавца.

(3) Осигураници запошљени код приватног послодавца могу захтевати да њихово право из здрав-

ственог осигурања за поједини осигурани случај одреди решењем надлежни комунални завод односно његова филијала. Послодавац је дужан извршити обавезу установљену таквим решењем и пре него што оно постане коначно.

Члан 121.

О праву на накнаду по овом закону због спречености осигураника за рад или због одређеног здравственог стања осигураног лица, организација, завод односно филијала решава по прибављеној оцини лекара појединца, односно лекарске комисије кад је то законом предвиђено.

Члан 122.

Кад се исплата накнаде односно помоћи врши на основу поднетих доказа, без доношења формалног решења, организација, комунални завод за социјално осигурање односно филијала дужна је осигураном лицу, на његов захтев, издати писмено решење.

Члан 123.

(1) Против решења организације, комуналног завода за социјално осигурање односно филијале осигурано лице има право жалбе републичком заводу за социјално осигурање.

(2) У поступку по жалби републички завод обавезно прибавља мишљење лекарске комисије ако се жалбом побија оцена лекара појединца, односно мишљење комисије вештака-лекара ако се побија оцена лекарске комисије. Управни одбор републичког завода за социјално осигурање може образовати посебну комисију вештака — лекара републичког завода, ради испитивања правилности оцене лекарске комисије у жалбеном поступку.

(3) Решење републичког завода за социјално осигурање донето у другом степену има својство управног акта против кога се може водити управни спор.

Члан 124.

Приликом решавања о праву на накнаде и помоћи по овом закону, примењиваће се одредбе Закона о општем управном поступку, ако овим законом није друкчије одређено.

Члан 125.

По поступку предвиђеном у чл. 120. до 124. овог закона осигурана лица остварују код надлежног комуналног завода за социјално осигурање и захтеве за накнађивање трошкова које је осигурано лице поднело у вези са коришћењем здравствене заштите, а које по одредбама овог закона и прописа донетих на основу њега треба да сноси фонд.

б) Остваривање права на накнаду личног дохотка

Члан 126.

(1) Накнаду личног дохотка у случајевима спречености за рад за време привремене неспособности за рад, за време спречености за рад због одређеног лечења у току радног времена, због лечења по прописима о ратним војним инвалидима или због неговзања оболелог члана породице (члан 48. став 1. тач. 1. до 3. и 5) остварују:

1) осигураници у радном односу код организације;

а) за првих тридесет календарских дана спречености за рад — код организације код које су запослени, на терет посебних средстава организације;

б) од тридесет и првог дана спречености за рад — код надлежног комуналног завода за социјално осигурање, на терет фонда;

2) осигураници у радном односу код приватног послодавца;

а) за првих седам календарских дана спречености за рад — код послодавца, на терет његових средстава;

б) од осмог дана спречености за рад — код надлежног комуналног завода за социјално осигурање, на терет фонда;

3) остали осигураници, од првог дана од кога им припада накнада — код надлежног комуналног завода за социјално осигурање, на терет фонда.

(2) Накнаду личног дохотка за време спречености за рад ако су изоловани као клицоноше, или одређени за пратиоце болесника (члан 48. став 1. тач. 4. и 6) и у случају одсуства због трудноће и порођаја, остварују сви осигураници код надлежног комуналног завода за социјално осигурање, на терет фонда.

(3) Законом о организацији и финансирању социјалног осигурања одређују се средства на терет којих организације плаћају накнаду личног дохотка за првих 30 дана. Приватни послодавац исплаћује накнаду личног дохотка за првих 7 дана на терет својих средстава.

Члан 127.

(1) Накнада личног дохотка припада осигуранику од дана утврђене неспособности или спречености за рад, ако овим законом није друкчије одређено, односно од дана почетка одсуства због трудноће и порођаја.

(2) Накнада личног дохотка исплаћује се на основу доказа, без подношења посебног захтева.

(3) Ако због хитности случаја и тежине обољења, или због удаљености места боравка, осигураник није могао користити здравствену заштиту код лекара изабраног у смислу члана 101 овог закона, о накнади личног дохотка за то време одлучује надлежна организација односно надлежни завод за социјално осигурање на основу накнадне оцене тог лекара.

(4) Старешина организације или послодавац може одобрити исплату накнаде личног дохотка за боловање које не траје дуже од три дана и без лекарске оцене о радној способности, ако сматра да није било потребно прибавити оцену лекара.

Члан 128.

Накнада личног дохотка по овом закону може бити предмет извршења и обезбеђења само за потраживања издржавања које је утврђено судским поравнањем или судском одлуком.

Члан 129.

Организација код које осигураник остварује право на накнаду личног дохотка (члан 123. став 1. тачка 1) дужна је, на захтев осигураника, издати писмено решење о његовом праву на накнаду.

в) Остваривање права на остале накнаде и помоћи

Члан 130.

(1) Накнада путних трошкова (чл. 74 до 76), накнада трошкова превоза (члан 77), помоћ за опрему новорођеног детета (чл. 81. и 82), накнада потребних трошкова и посмртна помоћ (чл. 83. до 86) остварују се код комуналног завода за социјално осигурање односно код надлежне филијале завода.

(2) Начин остваривања накнада и помоћи из става 1. овог члана утврђује комунални завод за социјално осигурање одлуком.

Члан 131.

(1) Помоћ за опрему новорођеног детета припада и исплаћује се мајци или кориснику права, и то, по правилу, унапред, на основу оцене лекара појединца да ће до порођаја вероватно доћи у року од месец дана од дана давања оцене.

(2) Родитељу код кога се ванбрачно дете осигураника налази на издржавању, лицу код кога се дете налази на неговању као и осигуранику који је усвојио дете до шест месеци живота, помоћ за опрему новорођеног детета исплаћује се после рођења детета.

3. Остваривање права у вези са здравственом заштитом у иностранству

Члан 132.

(1) Права по овом закону у вези са коришћењем здравствене заштите у иностранству осигурано лице остварује код републичког завода за социјално осигурање надлежног према седишту комуналног завода код кога је осигурано лице осигурано или је било последњи пут осигурано.

(2) Решење донето по ставу 1. овог члана коначно је у управном поступку и има својство управног акта против кога се може водити управни спор.

4. Доследност права и рокови за остваривање права

Члан 133.

(1) За осигураника коме се исплаћивао лични доходак непосредно пре наступања случаја који даје право на накнаду личног дохотка по овом закону, захтев за исплату накнаде личног дохотка доспева даном кога доспева исплата личног дохотка. За остале осигуранике захтев за исплату накнаде личног дохотка доспева истеком последњег дана за који осигуранику припада накнада — ако привремена спреченост за рад траје краће од једног месеца, а ако траје један месец или дуже — истеком последњег дана у месецу.

(2) Захтев за исплату помоћи за опрему новорођеног детета, ако она није исплаћена пре рођења детета, доспева даном рођења детета, а захтев за исплату посмртне помоћи — на дан смрти осигураника.

(3) Доследност захтева за исплату путних трошкова, трошкова превоза и осталих трошкова у вези са остваривањем здравствене заштите који падају на терет фонда, као и доследност захтева за исплату погребних трошкова, одређује скупштина комуналне заједнице социјалног осигурања у својој одлуци којом ближе одређује ова права.

Члан 134.

Захтев за остваривање права на накнаду, помоћ и остала права по овом закону, може се поднети у року од једне године од дана доспелости права.

Глава VIII

КАЗНЕНЕ МЕРЕ

Члан 135.

Одговорно лице у привредној организацији, самосталној установи или другом правном лицу казниће се за прекршај новчаном казном до 50.000 динара:

1) ако, противно одредбама овог закона, ускрати или ограничи права која осигураном лицу припадају;

2) ако прошири право осигураног лица или омогући коришћење права лицу коме право по овом закону не припада уопште или не припада у том обиму;

3) ако пријаву о несрећи на послу не поднесе, или ако је поднесе после прописаног рока;

4) ако не води или неуредно води прописане евиденције о осигураницима;

5) ако ускрати давање појединих података органима службе социјалног осигурања или да нетачне податке и обавештења о осигураном лицу, или спречи увиђај на лицу места, преглед пословних књига или евиденција које се односе на рад у вези са социјалним осигурањем;

6) ако не поднесе пријаву о осигуранику, или поднесе пријаву по истеку прописаног рока, или поднесе неуредну пријаву или пријаву са нетачним подацима о осигуранику;

7) ако не уплати доспели допринос за социјално осигурање у прописаном року или га не уплати у пуном износу.

Члан 136.

Приватни послодавац који учини коју од радњи из члана 135. овог закона казниће се за прекршај новчаном казном до 100.000 динара.

Члан 137.

Старешина здравствене установе односно лекар или други одговорни службеник здравствене службе казниће се за прекршај новчаном казном до 100.000 динара:

1) ако ускрати потребну медицинску помоћ лицу које има право на здравствену заштиту по овом закону;

2) ако намерно спречи осигурано лице у остваривању права по овом закону или га потпомогне у противзаконитом коришћењу здравственог осигурања;

3) ако намерно омогући коришћење здравственог осигурања по овом закону лицу које нема на то право.

Члан 138.

Осигурано лице казниће се за прекршај новчаном казном до 20.000 динара:

1) ако свесно проузрокује неспособност за рад;

2) ако намерно спречи оздрављење или оспособљавање за рад;

3) ако за време боловања прима лични доходак или се бави привредном делатношћу.

Члан 139.

По прекршајима из чл. 135. до 138. овог закона административно-казнени поступак води надлежни судија за прекршаје по одредбама Основног закона о прекршајима.

Глава IX

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 140.

(1) Осигурана лица која на дан почетка примењивања овог закона користе права из здравственог осигурања стечена по прописима који су важили до тог дана, користе од тог дана та права по одредбама овог закона.

(2) Осигурана лица из става 1. овог члана која по одредбама овог закона не испуњавају прописане услове за коришћење права које им је признато по ранијим прописима, продужују започето коришћење тог права по одредбама овог закона, као да испуњавају услове прописане по овом закону.

Члан 141.

Југословенске организације у иностранству могу страном држављанима који су код њих у радном односу обезбедити коришћење појединих видова здравствене заштите (члан 31. тач. 1. до 6) у иностранству, ако не постоји обавеза односно могућност да се та лица здравствено осигурају код иностраног носиоца социјалног осигурања. Трошкови те заштите падају на терет југословенске организације у иностранству.

Члан 142.

Државни секретаријат за послове народне одбране односно савезни Државни секретаријат за унутрашње послове, у сагласности са секретаријатима Савезног извршног већа за рад и за народно здравље, прописује, у складу са начелима овог закона, поступак за остваривање права из здравственог осигурања војних лица односно службеника органа унутрашњих послова из члана 66. овог закона.

Члан 143.

Државни секретаријат за послове народне одбране, у сагласности са Секретаријатом Савезног извршног већа за народно здравље, по прибављеном мишљењу Савезног завода за социјално осигурање, доноси ближе прописе у вези са вршењем прегледа осигураних лица ради утврђивања њихове здравствене способности као обвезника-регрута за војну службу.

Члан 144.

Савезно извршно веће може прописима одредити случајеве и услове за упућивање осигураних лица на лечење у иностранство.

Члан 145.

Постојећи уговори о социјалном осигурању којима се регулише здравствено осигурање припадника самосталних делатности усклађиваће се са одредбама овог закона уколико се односе на здравствено осигурање. Усклађивање ових уговора извршиће се у року од шест месеци од дана почетка примењивања овог закона. После тог рока престају да важе одредбе тих уговора које су у супротности са одредбама овог закона.

Члан 146.

(1) Овлашћује се Савезно извршно веће да доноси, по потреби, ближе прописе за спровођење овог закона.

(2) За доношење ближих прописа о начину спровођења појединих одредаба овог закона Савезно извршно веће може овлашћење пренети на одговарајуће савезне органе управе.

Члан 147.

(1) Одредбе овог закона примењиваће се од 1. јула 1962. године, осим одредаба главе VII и одредаба члана 32. овог закона, које ће се примењивати од 1. јануара 1963. године.

(2) Овлашћују се скупштине постојећих завода за социјално осигурање да донесу опште акте за примењивање овог закона, за које је овим законом предвиђено да их доносе скупштине заједница социјалног осигурања, и то: скупштине средњих завода — опште акте из надлежности скупштине комуналних заједница, скупштине републичких завода — из надлежности скупштине републичких заједница и скупштине Савезног завода — из надлежности скупштине Југословенске заједнице.

Члан 148.

(1) Од дана почетка примењивања овог закона престају да важе:

1) Закон о здравственом осигурању радника и службеника („Службени лист ФНРЈ“, бр. 51/54) и прописи донети на основу њега;

2) одредбе других прописа које се односе на здравствено осигурање категорија обухваћених овим законом.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, до доношења прописа из члана 35. овог закона остају на снази:

1) Правилник о индикацијама, стандардима и најмањим роковима трајања за протезе, ортопедска

и друга помагала и санитарне справе („Службени лист ФНРЈ“, бр. 10/55);

2) Правилник о индикацијама, стандардима за материјале и најмањим роковима трајања за зуботехничке радове („Службени лист ФНРЈ“, бр. 11/55);

3) Упутство о прописивању лекова осигураним лицима („Службени лист ФНРЈ“, бр. 5/56).

(3) До доношења прописа о висини накнада и помоћи у смислу овог закона остају на снази прописи који важе на дан почетка примењивања овог закона.

(4) Изузетно од става 1. овог члана, до доношења одговарајућих прописа односно општих аката по одредбама овог закона, у погледу начина остваривања здравствене заштите и поступка за остваривање осталих права по овом закону, примењиваће се одредбе Закона о здравственом осигурању радника и службеника и прописи донети на основу њега, али најдоцније до 31. децембра 1962. године.

Члан 149.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

269

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ОРГАНИЗАЦИЈИ И ФИНАНСИРАЊУ СОЦИЈАЛНОГ ОСИГУРАЊА

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о оснивању друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о организацији и финансирању социјалног осигурања, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа проглагољача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 12

24. маја 1962. године

Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.Председник
Савезне народне скупштине,

Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ОРГАНИЗАЦИЈИ И ФИНАНСИРАЊУ СОЦИЈАЛНОГ ОСИГУРАЊА

Глава I

ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Социјалним осигурањем обезбеђују се лицима осигураним по прописима о социјалном осигурању одређена права у коришћењу здравствене заштите и право на новчане накнаде и друга новчана примања за осигурање случајеве привремене спречености за рад, инвалидности, старости и смрти, у случају здравственог, инвалидског и пензијског осигурања.

Члан 2.

Социјално осигурање заснива се на начелима узајамности и солидарности осигураника у обезбеђивању средстава и права из социјалног осигурања.

Члан 3.

(1) Социјално осигурање установљава се савезним законом. За поједине категорије лица самостал-

них делатности социјално осигурање може се установити и уговорима закљученим са њиховим професионалним организацијама, сагласно закону.

(2) Социјално осигурање може се установити и законима народних република, у складу са начелима, основама и односима утврђеним савезним законом.

(3) Социјално осигурање може се установити за све или само за неке гране осигурања.

Члан 4.

Социјално осигурање установљено законом или уговорима закљученим на основу закона, обавезно је за сва лица обухваћена тим осигурањем.

Члан 5.

Привредне и друге организације, органи и установе (у даљем тексту: организације) — за чланове својих радних колектива и сами осигураници могу посебним улагањима на добровољној основи у оквиру социјалног осигурања обезбеђивати и вишове заштите односно права која нису утврђена законом.

Члан 6.

(1) Права из социјалног осигурања, утврђена законом или уговорима сагласно закону, јединствена су за све осигуранике исте категорије.

(2) Права осигураника утврђују се и одређују према висини улагања за осигурање, радном доприносу осигураника друштвеној заједници и другим мерилима.

Члан 7.

Социјално осигурање организује се и спроводи по начелу самоуправљања осигураника средствима и службом социјалног осигурања.

Члан 8.

(1) Самоуправљање социјалним осигурањем остварују осигураници у оквиру заједница социјалног осигурања (у даљем тексту: заједнице), као самоуправних организација осигураника у општинама, народним републикама и федерацији.

(2) Осигураници-радници и осигураници-земљорадници остварују самоуправљање у оквиру посебно образованих заједница.

(3) Заједнице образују скупштине социјалног осигурања (у даљем тексту: скупштина заједнице), као органе самоуправљања социјалним осигурањем.

Члан 9.

Ради спровођења социјалног осигурања, заједнице образују заводе за социјално осигурање (у даљем тексту: заводи), као самосталне организације организоване по начелима друштвеног самоуправљања.

Члан 10.

(1) Средства за обезбеђење права из социјалног осигурања остварују се доприносима за социјално осигурање.

(2) Доприносе за социјално осигурање радника плаћају организације у којима су радници запошљени, а доприносе за социјално осигурање лица која врше самосталне делатности плаћају сами осигураници.

(3) Из средстава остварених доприносима образују се фондови за поједине гране осигурања.

Члан 11.

За одређене ризике у спровођењу социјалног осигурања установљава се реосигурање у оквиру заједница у народним републикама и у федерацији.

Члан 12.

(1) Организације се старају о социјалном осигурању код њих запошљених радника и учествују у његовом спровођењу, сагласно одредбама овог закона.

(2) У спровођењу осигурања, организације обезбеђују непосредно остваривање одређених права радника који су у њима запошљени и врше друге послове и дужности који су одређени законом и прописима донетим на основу закона.

(3) Узајамна права и обавезе организација и заједница односно завода, уколико нису одређени законом, одређују се међусобним уговорима.

Члан 13.

Органи политичко-територијалних јединица старају се о законитости у раду органа социјалног осигурања и имају према тим органима права одређена овим законом.

Глава II

ОРГАНИЗАЦИЈА СОЦИЈАЛНОГ ОСИГУРАЊА

А. ЗАЈЕДНИЦЕ СОЦИЈАЛНОГ ОСИГУРАЊА

1. Опште одредбе

Члан 14.

(1) Осигураници у општинама чине комуналне заједнице социјалног осигурања (у даљем тексту: комунална заједница).

(2) Комуналне заједнице на територији народне републике чине републичку заједницу социјалног осигурања (у даљем тексту: републичка заједница).

(3) Републичке заједнице на територији федерације чине Југословенску заједницу социјалног осигурања (у даљем тексту: Југословенска заједница).

Члан 15.

(1) Заједнице социјалног осигурања радника и заједнице социјалног осигурања земљорадника су посебне самосталне заједнице.

(2) У заједнице социјалног осигурања радника укључују се и осигураници одређених категорија самосталних делатности.

Члан 16.

У оквиру заједница обезбеђују се средства за фондове појединих грана осигурања и организује се самоуправљање осигураника поједине категорије њиховим социјалним осигурањем.

Члан 17.

(1) Заједнице међусобно сарађују и споразумно решавају о стварима од заједничког интереса.

(2) Заједнице сарађују са органима политичко-територијалних јединица и са организацијама на свом подручју, на остваривању задатака и предузимању мера у спровођењу социјалног осигурања.

Члан 18.

Осигураници у оквиру заједница остварују самоуправљање социјалним осигурањем преко скупштина заједница.

Члан 19.

(1) Свака заједница образује своју скупштину.

(2) Комунална заједница образује скупштину комуналне заједнице, републичка заједница — скупштину републичке заједнице, а Југословенска заједница — скупштину Југословенске заједнице.

Члан 20.

(1) Скупштина заједнице одлучује о обезбеђивању средстава за фондове који се образују за по-

једину заједницу (у даљем тексту: фондови заједнице) и о организовању службе спровођења социјалног осигурања на подручју које заједница обухвата.

(2) Скупштина заједнице дужна је средства за фондове и службу спровођења осигурања тако обезбедити и њима управљати, да осигураници могу редовно и потпуно остваривати своја права из социјалног осигурања.

(3) Скупштина заједнице регулише својим одлукама и смерницама начин спровођења осигурања и коришћења средстава, уколико он није одређен законом и прописима донетим на основу закона, и у том циљу предузима потребне мере.

Члан 21.

(1) Скупштина заједнице врши нарочито ове послове:

1) утврђује програм делатности социјалног осигурања и мера за унапређивање заштите осигураника у оквиру заједнице, одређује политику коришћења средстава фондова заједнице и даје смернице за функционисање службе спровођења социјалног осигурања, ради правилног остваривања права осигураних лица и рационалног пословања фондова заједнице, економичног трошења средстава и рентабилног улагања расположивих средстава;

2) доноси опште акте о осигурању и спровођењу осигурања за које је овлашћена законом;

3) одређује, сагласно закону, стопе доприноса за социјално осигурање и врши расподелу доприноса на средства за фондове и режијски додатак за трошкове службе спровођења осигурања;

4) доноси финансијски план и усваја завршни рачун фондова заједнице;

5) одлучује о обезбеђењу допунских средстава и о начину покривања мањкова насталих у пословању фондова заједнице;

6) одлучује, заједно са скупштинама других заједница, о оснивању завода, потврђује статут завода и одређује своје представнике у органу управљања завода;

7) претреса годишњи извештај завода о спровођењу социјалног осигурања на подручју заједнице;

8) одлучује, сагласно закону, о основама, обиму и начину спровођења реосигурања;

9) одлучује о сарадњи са другим заједницама, органима и организацијама у стварима од заједничког интереса, и одређује своје представнике у другим органима;

10) одлучује о увођењу и спровођењу проширеног осигурања.

(2) Скупштина заједнице може образовати одборе и комисије за извршавање одређених задатака.

(3) Скупштина заједнице ради по пословнику који сама доноси.

Члан 22.

(1) Скупштину заједнице бира изборно тело одређено законом и прописима донетим на основу закона.

(2) Састав и начин избора скупштине комуналне заједнице и скупштине републичке заједнице одређују се прописом народне републике, а састав и начин избора скупштине Југословенске заједнице — прописом Савезног извршног већа.

Члан 23.

(1) Мандат чланова скупштине заједнице траје четири године, с тим што се после сваке две године бира половина нових чланова скупштине.

(2) О благовременом и законитом избору скупштине заједнице старају се надлежни општински народни одбори односно надлежно извршно веће.

Члан 24.

(1) Члан скупштине заједнице одговара за свој рад скупштини и телу које га је изабрало.

(2) Тело које је члана скупштине заједнице изабрало, може га и опозвати.

Члан 25.

Општи акти скупштине заједнице објављују се у службеном листу у коме се објављују прописи органа односне политичко-територијалне јединице.

2. Заједнице социјалног осигурања радника

а) Комунална заједница

Члан 26.

(1) У оквиру комуналне заједнице социјалног осигурања радника остварује се самоуправљање здравственим осигурањем и обезбеђују се средства за здравствено осигурање лица у радном односу и других лица обухваћених прописима о здравственом осигурању радника или уговорима о социјалном осигурању закљученим на основу закона.

(2) У оквиру комуналне заједнице остварују се и рехабилитација и запошљавање инвалида рада по прописима о инвалидском осигурању радника.

Члан 27.

Скупштина комуналне заједнице, поред послова предвиђених у члану 21. овог закона, врши нарочито и следеће послове:

1) доноси на основу закона опште акте за спровођење здравственог осигурања;

2) разматра обезбеђивање средстава за здравствено осигурање и функционисање здравственог осигурања на подручју комуналне заједнице и одлучује о предузимању односно предлагању мера у вези са тим питањима;

3) одлучује о основама и даје смернице за успостављање правилних односа са здравственим установама и здравственом службом на подручју заједнице односно завода;

4) одлучује о стварима у вези са учешћем организација у спровођењу здравственог осигурања и о основама и оквирима за закључивање уговора којима се утврђују права и обавезе заједница и организација у вези с тим учешћем.

Члан 28.

Скупштину комуналне заједнице чине чланови изабрани од: радничких савета привредних организација и одговарајућих органа радних колектива у другим организацијама; синдикалне организације радника запошљених код приватних послодаваца; професионалних организација осигураника-занатлија и лица која врше друге самосталне делатности, као и удружења пензионера и инвалида рада, — са подручја комуналне заједнице.

Члан 29.

(1) Комунална заједница образује се за подручје једне или више општина на коме постоје услови за самостално спровођење здравственог осигурања.

(2) Комуналну заједницу образује општински народни одбор, на седницама оба већа.

(3) Комуналну заједницу за подручје две или више општина образују споразумно народни одбори тих општина.

Члан 30.

(1) Условје који морају бити испуњени за образовање комуналне заједнице утврђује скупштина републичке заједнице социјалног осигурања радника, у сагласности са републичким извршним већем.

(2) Да ли су на одређеном подручју испуњени услови за образовање комуналне заједнице, утврђује за сваки поједини случај орган који одреди ре-

публичко извршно веће, на предлог или по прибављеном мишљењу републичког завода.

Члан 31.

Ако постоји неслагање са оценом у погледу услова за образовање комуналне заједнице или ако између општинских народних одбора не дође до споразума о образовању комуналне заједнице за подручје две или више општина, о томе решава републичко извршно веће односно орган који оно овласти. по прибављеном мишљењу заинтересованих органа.

Члан 32.

(1) Две или више комуналних заједница могу се споразумети да се споје у једну комуналну заједницу.

(2) О спајању одлучују скупштине комуналних заједница, у сагласности са општинским народним одборима који су образовали заједнице.

(3) Комунална заједница образована спајањем више заједница започиње пословање 1. јануара наредне године — ако је одлука о образовању донета у првом полугођу, а 1. јула наредне године — ако је одлука донета у другом полугођу.

Члан 33.

(1) Народни одбор општине чије је подручје у границама подручја комуналне заједнице образоване за две или више општина, може одлучити да оснује посебну комуналну заједницу за своје подручје.

(2) О оснивању посебне комуналне заједнице одлучује општински народни одбор, на седницама оба већа, по прибављеном мишљењу скупштине комуналне заједнице из које треба да се издвоји подручје општине, и по прибављеној сагласности органа из члана 30. став 2. овог закона.

(3) Одредбе члана 30. став 1. и члана 32. став 3. овог закона важе и за комуналне заједнице образоване по овом члану.

Члан 34.

(1) Међусобни односи општина за које је образована заједничка комунална заједница, као и њихови односи према комуналној заједници, одређују се актом о образовању заједнице или уговором.

(2) Општински народни одбори могу се споразумети да извршавање својих права према заједничкој комуналној заједници пренесу на један општински народни одбор.

(3) Ако је комунална заједница образована за подручје града подељеног на општине, права која по овом закону имају општински народни одбори врши према тој комуналној заједници градски народни одбор односно градско веће где оно постоји.

Члан 35.

(1) У општинама на подручју комуналне заједнице образоване за две или више општина могу се образовати одбори или савети осигураника.

(2) Одлуку о образовању одбора или савета из става 1. овог члана доноси скупштина комуналне заједнице. Овом одлуком регулише се начин избора одбора односно савета, њихов делокруг и односи према заједници и њеној скупштини.

(3) Одбори односно савети осигураника: прате пословање фондова и резултате тог пословања на подручју општине; разматрају предлоге аката скупштине заједнице и дају скупштини предлоге и мишљења у вези са пословима из делокруга скупштине; остварују сарадњу са органима и организацијама на подручју општине и врше друге послове одређене односно поверене од скупштине комуналне заједнице.

б) Републичка заједница

Члан 36.

(1) У оквиру републичке заједнице социјалног осигурања радника остварује се самоуправљање и обезбеђују средства за инвалидско осигурање и пензијско осигурање радника и осталих лица обухваћених прописима о инвалидском осигурању односно пензијском осигурању радника или уговорима за закљученим између професионалне организације лица која врше самосталне делатности и надлежног завода.

(2) У оквиру републичке заједнице обезбеђују се и средства за ресигурање одређених ризика здравственог осигурања.

Члан 37.

Скупштина републичке заједнице, поред послова предвиђених у члану 21. овог закона, врши нарочито и следеће послове:

1) доноси на основу закона опште акте о спровођењу инвалидског, пензијског и здравственог осигурања, као и здравственог реосигурања;

2) разматра обезбеђивање средстава за фондове заједница и функционисање социјалног осигурања на територији народне републике и одлучује о предузимању мера односно предлаже мере у вези са тим питањима;

3) одлучује о предузимању мера и акција за обезбеђивање материјалне основе и услова за спровођење рехабилитације и запошљавања инвалида рада;

4) одлучује о основама, обиму и начину спровођења обавезног здравственог реосигурања, о увођењу добровољног реосигурања за одређене ризике здравственог осигурања, као и о приступању добровољном реосигурању код Савезног завода;

5) одлучује о основама и оквирима за закључивање уговора о социјалном осигурању лица самосталних занимања, ако је за закључивање таквих уговора овлашћен републички завод.

Члан 38.

(1) Скупштину републичке заједнице чине чланови изабрани од скупштине комуналних заједница социјалног осигурања радника на територији односно народне републике.

(2) Прописима предвиђеним у члану 22. став 2. овог закона одређује се на који ће начин свака комунална заједница бити представљена у скупштини републичке заједнице.

в) Југословенска заједница

Члан 39.

У оквиру Југословенске заједнице социјалног осигурања радника остварује се самоуправљање у стварима од заједничког интереса за све заједнице социјалног осигурања радника и обезбеђују се средства за спровођење реосигурања одређених ризика социјалног осигурања, за заједнички фонд резерве социјалног осигурања и за потребе службе Савезног завода.

Члан 40.

Скупштина Југословенске заједнице, поред послова предвиђених у члану 21. овог закона, врши нарочито и следеће послове:

1) разматра обезбеђивање средстава за фондове заједница и функционисање социјалног осигурања радника на територији федерације и одлучује о предузимању мера односно предлаже мере за развој и унапређивање осигурања и службе његовог спровођења;

2) одлучује о условима и начину спровођења обавезног реосигурања за ризике инвалидског и пензијског осигурања одређене савезним законом,

као и о увођењу и спровођењу добровољног реосигурања за поједине ризике здравственог, инвалидског и пензијског осигурања — код Савезног завода;

3) доноси на основу закона опште акте о спровођењу социјалног осигурања радника и о спровођењу реосигурања у оквиру федерације;

4) одлучује о основама и оквирима за уговоре о социјалном осигурању лица самосталних делатности, које Савезни завод закључује са професионалним организацијама тих лица.

Члан 41.

(1) Скупштину Југословенске заједнице чине чланови изабрани од скупштине републичких заједница социјалног осигурања радника.

(2) Прописима предвиђеним у члану 22. став 2. овог закона одређује се на који ће начин свака републичка заједница бити представљена у скупштини Југословенске заједнице.

3. Заједнице социјалног осигурања земљорадника

Члан 42.

(1) Социјално осигурање самосталних пољопривредних произвођача (у даљем тексту: земљорадници) спроводи се у оквиру заједница социјалног осигурања земљорадника.

(2) Самоуправљање социјалним осигурањем земљорадника остварује се сагласно одредбама овог закона које се односе на самоуправљање социјалним осигурањем радника.

(3) Организација самоуправљања социјалним осигурањем земљорадника одређује се законима којима се установљава односно уводи социјално осигурање земљорадника.

В. ЗАВОДИ ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ

1. Заједничке одредбе

а) Организација

Члан 43.

(1) Послове спровођења социјалног осигурања врше заводи образовани за одређена подручја.

(2) Заводи су самосталне организације засноване на начелима друштвеног самоуправљања и имају својство правног лица.

Члан 44.

(1) Комуналне заједнице образују комунални завод, по правилу, за подручје које обухвата две или више комуналних заједница социјалног осигурања радника.

(2) Републички завод установљава се за територију народне републике, а Савезни завод — за територију федерације.

Члан 45.

(1) Комунални, републички и Савезни завод врше послове из свог делокруга као органи спровођења социјалног осигурања.

(2) Заводи врше послове спровођења социјалног осигурања за заједнице осигураника-радника и заједнице осигураника-земљорадника, на подручју за које су образовани односно установљени.

Члан 46.

(1) Сваки завод има свој статут, којим се ближе одређују, сагласно одредбама овог закона, нарочито: послови, унутрашња организација и начин пословања завода; састав и начин образовања органа управљања, њихов делокруг и међусобни односи.

(2) Статут доноси завод, а потврђују га скупштине заједница за које завод врши послове спровођења социјалног осигурања.

(3) Заводи имају правилник о радним односима, правилник о расподели прихода и правилник о расподели личних доходака — које сами доносе.

Члан 47.

(1) Завод самостално рукује фондовима заједница образованим код њега за поједине заједнице, на основу закона, одлука и смерница скупштине заједница.

(2) Завод се стара о рационалном и економичном трошењу средстава фондова заједница и о рентабилном улагању ових средстава.

(3) Завод је одговоран за наменско коришћење фондова заједница, у циљу обезбеђивања правилног остваривања права осигураних лица.

(4) Расположивим средствима фондова заједница заводи послују по начелима привредне пословности, према посебним савезним прописима.

Члан 48.

(1) Пословање фондова заједница заводи воде и исказују одвојено, за сваку заједницу и сваки фонд.

(2) Пословање фондова комуналне заједнице која обухвата подручје више општина води се и исказује одвојено и по општинама.

(3) Ако је комунална заједница образована за подручје града подељеног на општине, о начину вођења и исказивања пословања фондова одлучује скупштина комуналне заједнице.

Члан 49.

(1) Послове спровођења социјалног осигурања заводи врше на основу закона и других прописа, статута и општих аката скупштине заједница.

(2) Завод самостално управља средствима обезбеђеним за рад завода, на основу закона и других прописа, статута и правилника завода.

Члан 50.

У спровођењу социјалног осигурања, заводи врше нарочито следеће послове:

1) рукују фондовима образованим за поједине заједнице;

2) утврђују финансијски план и завршни рачун фондова заједница, и подносе их ради доношења односно усвајања надлежним скупштинама заједница;

3) решавају о правима осигураних лица и врше исплате по донетим решењима;

4) утврђују предлоге општих аката које доносе скупштине заједница;

5) извршавају односно обезбеђују извршавање одлука и закључака скупштине заједница;

6) воде евиденције у вези са пословањем фондова заједница и спровођењем социјалног осигурања;

7) врше и остале управне, стручне и административне послове спровођења социјалног осигурања.

Члан 51.

(1) Заводом управљају управни одбор и директор завода.

(2) Одређене послове управљања врши савет радног колектива завода.

(3) Одређене послове у управљању заводом врши и радни колектив завода, сагласно статуту и правилима завода.

Управни одбор

Члан 52.

(1) Управни одбор завода образују заједно скупштине заједница за које завод врши послове спровођења социјалног осигурања.

(2) Управни одбор састоји се од одређеног броја чланова које бирају скупштине заједница из редова

својих чланова и других осигураника који могу допринети раду завода, и одређеног броја чланова које бира радни колектив завода.

(3) Директор завода је по свом положају члан управног одбора.

(4) Број чланова управног одбора које бира радни колектив не може, заједно са директором завода, бити већи од једне трећине од укупног броја чланова управног одбора.

Члан 53.

(1) Број чланова управног одбора које бирају скупштине заједница, број представника радног колектива завода и начин њиховог избора, трајање мандата чланова управног одбора, делокруг и овлашћење управног одбора и начин његовог рада, одређују се статутом завода.

(2) Број представника сваке заједнице у управном одбору завода, ако није одређен статутом, одређују споразумно скупштине заједница.

Члан 54.

(1) Управни одбор завода дужан је скупштинама заједница, као и одборима и саветима осигураника у општинама, указивати на појаве и резултате у пословању фондова образованих за поједине заједнице, и предлагати им мере за рационалну употребу средстава и друге мере у интересу економичног пословања.

(2) Управни одбор обезбеђује усклађено извршавање одлука и закључака које скупштине заједница споразумно доносе.

(3) Ако управни одбор нађе да одлука или закључак скупштине заједнице односно њеног одбора или комисије није у складу са важећим прописима или интересима заједнице социјалног осигурања, дужан је на то упозорити орган који је донео акт.

(4) Ако скупштина заједнице односно одбор или комисија, и после упозорења, остане при донетој одлуци односно закључку, управни одбор обавештава о томе орган надлежан за надзор у смислу одредаба главе V овог закона, који може обуставити извршење те одлуке односно закључка.

Члан 55.

Управни одбор завода врши нарочито следеће послове:

1) стара се о извршавању финансијских планова у погледу остваривања прихода, као и наменског и рационалног коришћења средстава фондова заједница, сагласно закључцима и смерницама скупштине заједница;

2) стара се о правилном остваривању права осигураних лица, и у том циљу разрађује основе за закључивање уговора са здравственим установама и са организацијама, и потврђује уговоре које закључује директор завода;

3) утврђује и подноси скупштинама заједница предлоге програма делатности социјалног осигурања у оквиру појединих заједница, као и финансијски план и завршни рачун фондова заједница;

4) утврђује и подноси скупштинама заједница предлоге општих аката које оне доносе;

5) образује, према делокругу завода, лекарске комисије и комисије вештака-лекара предвиђене Законом о здравственом осигурању и инвалидске комисије предвиђене Законом о инвалидском осигурању;

6) разрађује основе за закључивање уговора о социјалном осигурању лица самосталних занимања, кад је завод за то овлашћен, и потврђује уговоре које закључује директор завода;

7) доноси статут завода и даје сагласност на правилник о радним односима, на правилник о расподели прихода и на акт о систематизацији радних места;

8) доноси програм рада завода и подноси скупштинама заједница предлог о висини режијског додатка за обезбеђење средстава за рад завода;

9) доноси финансијски план и утврђује завршни рачун о пословању завода;

10) поставља и разрешава руководне службенике завода и доноси друга решења о питањима из њиховог радног односа;

11) решава о приговорима против решења о радним односима која доноси директор односно по статусу завода овлашћени руководни службеник.

Директор

Члан 56.

(1) Директор непосредно руководи радом завода на основу прописа, статута завода, општих аката скупштине заједница, правилника завода, закључака управног одбора завода и савета радног колектива завода.

(2) Директор је одговоран да коришћење фондова, улагање средстава и остало пословање које завод врши, буде у складу са одлукама и закључцима скупштине заједница, управног одбора завода и савета радног колектива завода.

Члан 57.

(1) Директор је одговоран за законитост у раду и пословању завода.

(2) Директор обезбеђује законитост у решавању о правима осигураних лица и обавезама организација, као и у осталом пословању завода, и у том циљу има овлашћења и дужности одређене овим законом и другим прописима.

Члан 58.

(1) Директор сагласно статуту заступа завод у свим имовинским и другим односима који произилазе из пословања фондова заједница и осталог пословања завода.

(2) Статутом завода одређује се у којим случајевима и на која службена лица директор може пренети право заступања завода.

Члан 59.

(1) Директор завода врши нарочито следеће послове:

1) припрема предлог програма рада заједница и завода и стара се о остваривању тих програма;

2) припрема предлог финансијских планова фондова заједница и завода и извршава донете финансијске планове;

3) припрема предлоге завршних рачуна фондова заједница и предлог завршног рачуна завода;

4) закључује уговоре сагласно закључцима скупштине заједница и управног одбора завода и подноси их на потврду управном одбору завода;

5) стара се о припремању седница скупштине заједница и управног одбора завода;

6) доноси решења о правима осигураних лица;

7) доноси решења о радним односима радника завода сагласно правилнику о радним односима;

8) врши и друге послове који су му прописани, статутом завода и закључцима управног одбора завода стављени у задатак.

(2) Статутом завода регулише се на која се службена лица може пренети овлашћење за доношење и потписивање решења о правима осигураних лица.

Члан 60.

(1) Директор завода стара се да одлуке које доносе скупштине заједница буду у складу са законом и другим прописима, и дужан је у том циљу обезбедити одговарајућу стручну помоћ скупштинама заједница у њиховом раду.

(2) Ако директор односно службено лице које га заступа сматра да закључак скупштине заједнице односно њеног одбора или комисије није у складу са важећим прописима или интересима заједнице социјалног осигурања, дужан је на то упозорити скупштину односно одбор или комисију.

(3) Ако директор није био у могућности да непосредно укаже скупштини односно одбору или комисији на незаконитост њиховог акта, или ако ови и после указивања остану при својој одлуци, дужан је на то упозорити управни одбор завода ради разматрања случаја у смислу члана 54. овог закона.

Члан 61.

(1) Ако директор завода сматра да је закључак управног одбора или савета радног колектива незаконит или да није у складу са статутом завода, упозориће на то орган чији је акт у питању.

(2) Ако управни одбор односно савет радног колектива, и после упозорења од стране директора, остане при донетом закључку, директор завода тражиће без одлагања да надлежни орган политичко-територијалне јединице донесе о томе решење.

(3) До доношења решења надлежног органа закључак управног одбора односно савета радног колектива неће се извршити.

(4) Ако надлежни орган политичко-територијалне јединице не донесе решење у року од 30 дана од дана пријема захтева директора закључак се извршава.

Члан 62.

(1) Директор завода поставља се на основу конкурса.

(2) Директора завода поставља управни одбор завода, у сагласности са надлежним органом политичко-територијалне јединице, и то: директора комуналног завода — у сагласности са општинским народним одбором, директора републичког завода — у сагласности са републичким извршним већем, а директора Савезног завода — у сагласности са Савезним извршним већем.

(3) Директор завода поставља се на четири године. По истеку овог рока дотадашњи директор може бити поново постављен (ст. 1. и 2.).

(4) Орган надлежан за постављање може директора разрешити од дужности и пре истека рока од четири године из разлога предвиђених статутом.

Радници завода

Члан 63.

(1) Управне, стручне и административне послове у заводима врше радници завода.

(2) Права и дужности радника завода регулишу се правилником о радним односима и правилником о личним доходима, у складу са одредбама овог закона и општим прописима о радним односима који се односе на раднике у организацијама које своју делатност врше као самосталне установе.

Савет радног колектива

Члан 64.

(1) Савет радног колектива бирају радници завода из своје средине.

(2) Статутом завода одређује се број чланова савета, начин њиховог избора и трајање мандата, као и начин рада савета.

Члан 65.

(1) Савет радног колектива завода врши, у сагласности са управним одбором завода, следеће послове:

1) доноси правилник о радним односима и правилник о расподели прихода завода;

2) врши расподелу прихода завода сагласно правилнику о расподели прихода завода;

3) утврђује систематизацију радних места у заводу.

(2) Савет радног колектива доноси правилник о расподели личних доходака. Овај правилник савет доставља на разматрање управном одбору завода. Ако управни одбор стави примедбе на правилник, савет радног колектива дужан је са тим примедбама упознати радни колектив. Закључке радног колектива савет доставља управном одбору завода.

(3) Савет радног колектива врши и следеће послове:

1) предлаже мере за унапређивање организације и рада завода и стара се о извршавању закључака донетих о томе;

2) предузима и предлаже мере за стручно усавршавање радника завода;

3) стара се о радној дисциплини и о примењивању прописа о радним односима;

4) даје предлоге и мишљење о пословима из делокруга управног одбора;

5) врши и друге послове који су му стављени у делокруг важећим прописима и статутом завода.

6) Пословање

Члан 66.

(1) Пословање завода врши се на основу програма рада и финансијског плана завода.

(2) Програм рада и финансијски план доноси се за сваку годину унапред.

(3) Пословање завода води се одвојено од пословања фондова заједница којима завод рукује.

Члан 67.

(1) Приходи и расходи завода утврђују се финансијским планом.

(2) Завршним рачуном коначно се утврђују укупно остварени приходи и укупно извршени расходи завода.

Члан 68.

(1) Приходи завода јесу:

1) средства остварена режијским додатком из доприноса за социјално осигурање и премија реосигурања;

2) камата на уложена средства завода;

3) остали приходи.

(2) У приход комуналних завода који решавају и о правима из пензијског и инвалидског осигурања улази и накнада коју тим заводима плаћа републички завод на име покрића трошкова за вршење тих послова. Ову накнаду одређује републички завод на основу посебне тарифе, коју доноси скупштина републичке заједнице.

Члан 69.

(1) Обим средстава која се заводу обезбеђују режијским додатком, одређује се према обиму послова које завод врши за поједине заједнице.

(2) Скупштине заједница могу одлучити да се одређени део режијског додатка у току године издваја, с тим да о употреби тако издвојених средстава за личне дохотке и фондове одлучују скупштине заједница по доношењу завршног рачуна завода зависно од општег успеха постигнутог у остваривању задатака завода и посебно у руковању фондовима заједница.

Члан 70.

Ради покривања трошкова који настају делатношћу од заједничког интереса за све заводе, Савезном заводу уступа се део режијских додатака који припадају републичким заводима, у проценту који утврђује скупштина Југословенске заједнице за сваку пословну годину унапред.

Члан 71.

(1) Из укупног прихода завода подмирују се трошкови пословања и лични доходи радника завода и обезбеђују средства за фондове завода.

(2) Управни одбор завода утврђује унапред, у одређеном проценту, део укупног прихода намењен за трошкове пословања и део укупног прихода који се обавезно издваја за резервни фонд завода. Републички заводи претходно издвајају део режијског додатка који се уступа Савезном заводу, као и део средстава који припада одређеним комуналним заводима на име накнаде за послове инвалидског и пензијског осигурања у смислу члана 68. став 2. овог закона.

(3) Део укупног прихода који преостане после издвајања по ставу 2. овог члана (чист приход), савет радног колектива завода расподељује, сагласно правилнику о расподели прихода завода, на средства намењена за личне дохотке и на средства намењена за фондове завода.

Члан 72.

(1) У оквиру трошкова пословања подмирују се и трошкови одржавања инвентара и опреме.

(2) Остварене уштеде средстава намењених за трошкове пословања расподељују се за сврхе рационализације и појединачања службе и за појачање фондова завода, сагласно правилнику о расподели прихода завода.

Члан 73.

Средства намењена за личне дохотке расподељују се на личне дохотке појединих радника по основама и мерилима утврђеним правилником о расподели личних доходака, у складу са начелима и мерилима која се према општим прописима примењују при расподели средстава за личне дохотке радника у организацијама које своју делатност врше као самосталне установе.

Члан 74.

(1) Средства распоређена на фондове уносе се у поједине фондове завода, сагласно одредбама овог закона и правилника о расподели прихода.

(2) Заводи имају резервни фонд, пословни фонд и фонд заједничке потрошње.

(3) Управни одбор завода може образовати и друге фондове за одређене намене.

(4) Фондови завода, њихова намена и начин коришћења ближе се одређују статутом завода.

(5) О коришћењу средстава фонда заједничке потрошње одлучује савет радног колектива, а о коришћењу средстава осталих фондова — управни одбор завода.

2. Посебне одредбе**а) Комунални заводи****Члан 75.**

(1) Комунални завод образује се, по правилу, за подручје које обухвата више комуналних заједница, на коме постоје услови за самосталну организацију и рационално пословање службе спровођења социјалног осигурања. Комунални завод може се образовати и за подручје једне комуналне заједнице, ако су на њеном подручју испуњени за то прописани услови.

(2) Комунални завод оснивају скупштине комуналних заједница са подручја за које се завод образује, по претходно прибављеном мишљењу републичког завода и у сагласности са републичким органом управе надлежним за послове социјалног осигурања.

(3) Условне који морају бити испуњени за образовање комуналних завода одређује прописом ре-

публично извршно веће, на предлог или по прибављеном мишљењу републичког завода.

Члан 76.

(1) Комунални завод врши, поред послова из члана 50. овог закона, нарочито, и следеће послове:

1) спроводи здравствено осигурање, рехабилитацију и запошљавање инвалида рада;

2) решава у првом степену о правима осигураника из здравственог осигурања и о правима у вези са рехабилитацијом и запошљавањем инвалида рада, као и о другим правима осигураника — кад му је то законом стављено у надлежност;

3) врши односно обезбеђује исплате по донетим решењима о правима осигураних лица;

4) закључује, на основу одлука и смерница скупштине комуналних заједница, уговоре са здравственим установама о пружању здравствених услуга осигураним лицима, а са организацијама — уговоре о међусобним односима који произилазе из учешћа организација у спровођењу осигурања, и прати извршавање закључених уговора;

5) предузима и предлаже мере за унапређивање здравствене и инвалидске заштите;

6) подноси годишњи извештај о свом пословању републичком заводу и државним органима који врше надзор над радом завода по овом закону;

7) врши и друге послове који су му стављени у делокруг законом и другим прописима, статутом завода и одлукама скупштине заједница.

(2) Комунални заводи које одреди републички завод решавају у првом степену о свим правима из инвалидског и пензијског осигурања за осигурана лица са подручја које одреди републички завод.

Члан 77.

(1) Комунални заводи воде евиденцију о осигураним лицима, са подацима потребним за спровођење социјалног осигурања и за обезбеђење и контролу остваривања права из социјалног осигурања.

(2) Организације и приватни послодавци дужни су у прописаном року пријавити надлежном комуналном заводу свако ступање на посао и иступање са посла, као и све промене које утичу на права осигураних лица, и водити прописане евиденције о остваривању права осигураника који су код њих запошљени. Обавезу подношења прописаних пријава имају и осигураници који су сами обавезници уплате доприноса.

(3) Садржину и начин вођења евиденције о осигураним лицима и одговарајуће обрасце, рокове за подношење пријава и друге дужности организација и осталих обавезника у вези са подношењем пријава о осигурању, одређује својим прописима Секретаријат Савезног извршног већа за рад, на предлог Савезног завода.

Члан 78.

(1) Комунални завод може, у циљу бржег и непосреднијег остваривања права осигураних лица, оснивати филијале као своје организационе јединице за одређена подручја или за поједине организације.

(2) О оснивању филијале одлучује управни одбор завода.

(3) Статутом комуналног завода ближе се одређује које послове врши филијала завода. Надлежност за решавање о правима из инвалидског и пензијског осигурања не може се пренети на филијалу.

Члан 79.

(1) Филијала има савет, као саветодавни орган, образован од осигураника са подручја општине односно из организације за коју је филијала образована.

(2) Број чланова савета филијале и начин његовог образовања, делокруг савета и начин његовог рада, одређују се статутом комуналног завода или посебном одлуком скупштине комуналне заједнице.

(3) Статутом комуналног завода може се предвидети да филијала може имати и савет радног колектива. Број чланова савета радног колектива, начин њиховог избора, делокруг и однос према органима комуналног завода и савету филијале, одређују се статутом завода.

б) Републички заводи

Члан 80.

(1) Републички завод врши, поред послова из члана 50. овог закона, нарочито, и следеће послове:

1) спроводи инвалидско и пензијско осигурање, одређује који комунални заводи и за која подручја решавају о свим правима из ових осигурања и одређују им из свог режијског додатка накнаде за вршење тих послова;

2) спроводи здравствено реосигурање, прати кретање фондова здравственог осигурања и припрема за скупштину републичке заједнице анализе односно предлоге о спровођењу здравственог осигурања и реосигурања;

3) решава о жалбама против решења која доносе комунални заводи о правима из социјалног осигурања;

4) врши ревизију решења која комунални заводи доносе о правима из инвалидског и пензијског осигурања;

5) прати рад комуналних завода и даје им, сагласно одлукама и смерницама скупштине републичке заједнице, стручна упутства за рад у спровођењу здравственог осигурања и вршењу одређених послова инвалидског и пензијског осигурања;

6) разрађује и предузима мере за усклађивање и унапређивање административног и финансијског пословања, статистичких и других евиденција комуналних завода;

7) спроводи одредбе међународних споразума о социјалном осигурању — кад је за то овлашћен тим споразумима или посебним прописима;

8) закључује уговоре о социјалном осигурању лица самосталних занимања — кад је за то овлашћен сагласно закону;

9) подноси годишњи извештај о свом пословању Савезном заводу и државним органима који врше надзор над радом завода по овом закону;

10) врши и друге послове који су му стављени у делокруг законом и другим прописима, статутом завода и одлукама скупштине републичке заједнице.

(2) Републички завод врши општи надзор над пословањем и радом комуналних завода и одговоран је за правилно усмеравање њиховог рада, нарочито у погледу остваривања права осигураних лица, учешћа организација у непосредном спровођењу осигурања, обезбеђивања средстава и пословања фондова, стручне спреме кадрова и њиховог рационалног распореда, техничке опремљености и економичности службе.

Члан 81.

(1) Ради вршења надзора над пословањем и радом комуналних завода у спровођењу осигурања у смислу члана 80. став 2. овог закона, републички завод организује ревизионо-инструкторску службу.

(2) Скупштина републичке заједнице одређује дужности и овлашћења органа ревизионо-инструкторске службе у извршавању надзора по ставу 1. овог члана.

(3) Комунални заводи дужни су органима ревизионо-инструкторске службе пружати све податке и обавештења који су потребни у вези са вршењем надзора.

в) Савезни завод

Члан 82.

(1) Савезни завод врши нарочито следеће послове:

1) спроводи обавезно реосигурање одређених ризика инвалидског и пензијског осигурања и добровољно реосигурање одређених ризика у свим грама осигурања, рукује фондовима тих реосигурања, као и заједничким фондовима резерве социјалног осигурања;

2) прати стање фондова и функционисање службе социјалног осигурања у целини, врши општи надзор над пословањем фондова инвалидског и пензијског осигурања и непосредан надзор уколико се оно односи на спровођење реосигурања, припрема за скупштину Југословенске заједнице преглед и анализе спровођења социјалног осигурања, и предлаже односно предузима мере за обезбеђивање правилног спровођења социјалног осигурања;

3) прати рад завода и разрађује и утврђује заједничке основе у циљу усклађивања и унапређивања организације, финансирања и опремљености службе социјалног осигурања;

4) доноси, сагласно одлукама и смерницама скупштине Југословенске заједнице, стручна упутства за рад републичких и комуналних завода на спровођењу социјалног осигурања;

5) прописује, сагласно одлукама и смерницама скупштине Југословенске заједнице, начин вођења финансијских, пословних и статистичких евиденција о спровођењу социјалног осигурања. Савезни завод прописује и обрасце за вођење ових евиденција;

6) спроводи одредбе међународних споразума о социјалном осигурању, кад је за то споразумима или посебним прописима овлашћен;

7) врши ревизију решења о правима из инвалидског и пензијског осигурања, донетих на основи међународних уговора;

8) врши одређене послове у вези са остваривањем здравственог осигурања у иностранству;

9) организује и одржава, сагласно одлукама скупштине Југословенске заједнице, везе са одговарајућим установама других земаља и стручним међународним институцијама и организацијама;

10) врши и друге послове који су му стављени у надлежност законом и другим прописима, статутом и одлукама скупштине Југословенске заједнице.

Члан 83.

(1) Савезни завод, на основу предлога или на прибављеном мишљењу републичких завода, а на основама и у оквирима одређених од скупштине Југословенске заједнице, закључује уговоре о увођењу и спровођењу социјалног осигурања за категорије лица која врше самосталне делатности, са њиховим професионалним организацијама.

(2) Савезни завод може пренети на републичке заводе право закључивања уговора о увођењу и спровођењу социјалног осигурања за одређене категорије лица која врше самосталне делатности.

(3) Уговори из ст. 1. и 2. овог члана подлеже прегходној сагласности одговарајућег органа управе надлежног за вршење надзора по одредбама овог закона.

(4) Ако надлежни орган управе стави примедбе на уговор, а завод се с њима не сложи, о спорном питању одлучује Савезно односно републичко извршно веће.

(5) Закључени уговори објављују се у службеном листу у коме се објављују прописи органа из става 4. овог члана.

Глава III

ФИНАНСИРАЊЕ СОЦИЈАЛНОГ ОСИГУРАЊА

1. Опште одредбе о финансирању здравственог, инвалидског и пензијског осигурања радника

а) Доприноси за социјално осигурање

Члан 84.

(1) Средства за здравствено, инвалидско и пензијско осигурање радника (у даљем тексту: социјално осигурање) обезбеђују се доприносима за социјално осигурање, одређеним за свако од тих осигурања.

(2) Доприноси за социјално осигурање (у даљем тексту: доприноси) одређују се тако да се средствима оствареним из доприноса, заједно са осталим приходима фондова, могу обезбедити права осигураних лица, образовати прописане резерве и подмиривати трошкови спровођења осигурања у свакој појединој грани осигурања.

Члан 85.

(1) Доприноси се обрачунавају по стопама одређеним у проценту од прописаних основица за обрачунавање доприноса.

(2) Као основице за обрачунавање доприноса, ако овим законом није друкчије одређено, узимају се основице од којих се, према посебним прописима, одређују новчани износи појединих права из социјалног осигурања.

(3) Савезно извршно веће или орган који оно одреди може на предлог скупштине Југословенске заједнице, за поједине категорије осигураника установити доприносе у сталним износима. Савезно извршно веће може овластити републичко извршно веће да за поједине категорије осигураника, на предлог скупштине републичке заједнице, оно установи доприносе у сталним износима.

Члан 86.

(1) Средства потребна за социјално осигурање и његов развитац, у оквиру појединих заједница, утврђују се у програмима које доносе скупштине заједница за периоде за које се доносе друштвени планови привредног развоја. У складу са утврђеним потребама, за те периоде одређују се стопе доприноса.

(2) Средства потребна за поједину годину утврђују се и распоређују у финансијском плану фондова социјалног осигурања образованих за поједине заједнице.

(3) О извршењу финансијског плана заводи састављају завршни рачун којим се коначно утврђују приходи и расходи фондова појединих заједница за сваку годину.

Члан 87.

(1) Доприноси су основни и додатни.

(2) Основни допринос плаћају све организације и остали обвезници за све гране осигурања.

(3) Додатни допринос плаћају организације и остали обвезници у одређеним привредним гранама, групама односно подгрупама, и то за здравствено или инвалидско осигурање, или за обе ове гране осигурања.

Члан 88.

(1) Највишу границу до које се укупно могу одредити стопе основних доприноса за све гране осигурања, заједно са редовним доприносом за додатак на децу и доприносом за службу запошљавања радника, одређеним по овом закону односно посебним прописима, одређује Савезна народна скупштина својим прописом.

(2) Највишу границу до које скупштине комуналних заједница могу одредити стопу основног доприноса за здравствено осигурање, одређује републичка народна скупштина својим прописом.

Члан 89.

(1) Стопа основног доприноса одређује се посебно за сваку грану осигурања.

(2) Стопе основног доприноса одређују:

1) за здравствено осигурање — скупштина комуналне заједнице, у сагласности са општинским народним одбором;

2) за инвалидско и пензијско осигурање — скупштина републичке заједнице, у сагласности са републичким извршним већем.

Члан 90.

(1) Основни допринос плаћају организације из средстава из којих исплаћују личне дохотке радника, ако савезним законом за поједине категорије осигураника није друкчије одређено.

(2) За раднике запошљене код приватних послодаваца, основни допринос плаћају послодавци из својих средстава.

Члан 91.

(1) Републичка народна скупштина одређује у којим се гранама, групама односно подгрупама организација може одредити додатни допринос за здравствено осигурање и додатни допринос за инвалидско осигурање, кад у њима трошкови здравственог односно инвалидског осигурања премашају одређени просек трошкова у тим гранама осигурања на подручју поједине заједнице.

(2) Скупштина комуналне односно републичке заједнице одређује, сагласно одредби става 1. овог члана, у којим ће гранама, групама односно подгрупама организација на подручју заједнице додатни допринос плаћати све организације а у којима само поједине организације, као и мерила за примену одређених стопа додатног доприноса.

(3) Ако наступи знатнија промена у условима односно околностима због којих је одређен додатни допринос, скупштина комуналне односно републичке заједнице, на предлог завода, одлучује о измени стопе додатног доприноса или о престанку обавезе плаћања тог доприноса.

(4) Ако се према одлуци скупштине заједнице (став 2) додатни допринос примењује само на поједине организације, о измени стопе односно престанку обавезе плаћања тог доприноса због знатније измене услова односно околности код поједине организације, одлучује комунални завод по службеној дужности или на предлог заинтересоване организације.

Члан 92.

(1) Стопе додатног доприноса одређује:

1) за здравствено осигурање — скупштина комуналне заједнице, у сагласности са општинским народним одбором;

2) за инвалидско осигурање — скупштина републичке заједнице, у сагласности са републичким извршним већем.

(2) Стопе додатног доприноса не могу бити веће од половине стопе основног доприноса одређене за здравствено односно инвалидско осигурање.

(3) Укупна средства која се остварују додатним доприносом на подручју поједине комуналне односно републичке заједнице не могу премашити 25% од укупног износа средстава која се на подручју односно заједнице остварују основним доприносом.

Члан 93.

Додатни допринос плаћају:

1) организације које послују по прописима за привредне организације — као трошак свог пословања;

- 2) организације које не послују по прописима за привредне организације — из средстава обезбеђених по предрачунима односно финансијским плановима;
3) приватни послодавци — из својих средстава.

б) Фондови заједница

Члан 94.

(1) Из средстава остварених на подручју поједине заједнице основним и додатним доприносима образују се код завода фондови за поједине заједнице — по гранама осигурања.

(2) У свакој грани осигурања образују се за сваки фонд резерве предвиђене овим законом, из дела основних доприноса и из вишкова остварених у пословању фонда поједине гране осигурања.

(3) Фондови и резерве фондова заједница служе за обезбеђивање и остваривање права осигураних лица из социјалног осигурања, утврђених законом и одлукама скупштине заједница донетим на основу закона.

Члан 95.

(1) Средства за рад завода обезбеђују се из основних доприноса за поједине гране осигурања.

(2) Скупштина заједнице која је одредила стопу основног доприноса одређује и део стопе који се издваја за потребе завода (режијски додатак), који може бити одређен у проценту, или у одређеном износу по осигуранику, или на други начин. Одлуку о режијском додатку доноси скупштина заједница споразумно, на предлог управног одбора завода.

(3) Републичко извршно веће, на предлог скупштине републичке заједнице, може одредити највише проценте односно највише износе који се могу издвајати за режијски додатак.

Члан 96.

(1) Ради остваривања економичности у пословању фондова заједница, заводи су дужни сва расположива средства фондова и њихових резерви рентабилно улагати у циљу остваривања допунских прихода за фондове, стабилизовања доприноса и могућности смањивања оптерећења организација односно осигураника доприносима.

(2) Расположива средства заводи улажу, по правилу, на укамаћење код банке — према сопственом избору, а изузетно и за давање наменских кредита политичко-територијалним јединицама и другим носиоцима друштвених средстава за инвестиције које служе унапређивању заштите осигураника и које доприносе смањивању расхода фондова социјалног осигурања, ако су укамаћење и повраћај средстава обезбеђени под istim условима као улагањем код банака.

(3) Начин и услове за улагање средстава у смислу става 2. овог члана ближе ће прописати Савезно извршно веће или орган који оно одреди.

Члан 97.

(1) Вишкови прихода над расходима утврђени завршним рачуном фондова заједница користе се за образовање прописаних резерви у гранама осигурања у којима су вишкови остварени, а део који преостане, после обавезног издвајања за резерву, може се користити за унапређивање превентивне и друге заштите осигураника путем кредита, под условима из члана 96. став 2. овог закона, као и уносити у приходе фондова за наредну годину.

(2) Вишкови расхода над приходима утврђени завршним рачуном фондова заједница покривају се из резерве фонда односно гране осигурања у оквиру исте заједнице, а у грани здравственог осигурања — и ванредним доприносима. Ако та средства нису довољна, вишак расхода покрива се посебним средствима која се обезбеђују по члану 98. овог закона.

Члан 98.

(1) Прописима народних република одређује се начин обезбеђивања потребних допунских средстава за фондове заједница, ако се редовним и ванредним доприносима, по стопама одређеним до највише границе у смислу овог закона, заједно са приходима из реосигурања и расположивим средствима резерви, не могу покрити обавезе фондова заједница за остваривање законом утврђених права осигураника.

(2) Ако се допунска средства не би могла обезбедити из других извора, републичко извршно веће може, у сагласности са Савезним извршним већем, одобрити да се стопе основних доприноса изузетно повећају и преко граница одређених у смислу овог закона.

Члан 99.

Заједнице споразумно обезбеђују средства потребна за остваривање одређених задатака у стварима од заједничког интереса за социјално осигурање.

Члан 100.

Осигурана лица непосредно учествују у сносњу трошкова одређених видова заштите по основу социјалног осигурања, кад је то одређено законом и прописима донетим на основу закона.

Члан 101.

(1) Обавезе фондова заједница које нису предвиђене законима о социјалном осигурању могу се установити само савезним законом или међународним уговором.

(2) За установљене обавезе из става 1. овог члана обезбеђују се, према потреби, посебна средства или се одређују извори средстава.

в) Реосигурање

Члан 102.

(1) За одређене ризике у здравственом осигурању установљава се обавезно реосигурање у оквиру републичких заједница, а за одређене ризике у инвалидском и пензијском осигурању — обавезно реосигурање у оквиру Југословенске заједнице.

(2) У оквиру републичке заједнице односно у оквиру Југословенске заједнице може се одлуком скупштине републичке заједнице односно одлуком скупштине Југословенске заједнице установити добровољно реосигурање за одређене ризике у свакој од грана осигурања.

Члан 103.

Средства за спровођење реосигурања обезбеђују се премијама одређеним за поједине ризике.

Члан 104.

Висину премија за реосигурање појединих ризика, висину накнада за поједине реосигуранике случајеве, услове за спровођење реосигурања и услове за приступање добровољном реосигурању — одређује скупштина оне заједнице у оквиру које се спроводи реосигурање.

г) Проширено осигурање**Члан 105.**

(1) Проширено осигурање на подручју поједине заједнице може се увести одлуком скупштине заједнице ако је пословање фондова образованих за односну заједницу, за последње три године било уравнотежено на основу прихода остварених редовним доприносима (основним и додатним) за грану осигурања у којој треба да се уведе проширено осигурање.

(2) За спровођење проширеног осигурања образују се код завода посебни фондови, чије се пословање води одвојено од пословања осталих фондова.

(3) Одлуком скупштине заједнице која уводи проширено осигурање одређује се: видови заштите односно права и погодности које се обезбеђују проширеним осигурањем, висина доприноса за проширено осигурање, услови и начин приступања проширеном осигурању и начин пословања фондова проширеног осигурања.

(4) На основу референдума осигураника поједине заједнице може се проширено осигурање за одређене видове заштите увести као обавезно за све осигуранике на подручју заједнице.

2. Финансирање здравственог осигурања**а) Фонд здравственог осигурања****Члан 106.**

(1) Из доприноса остварених за здравствено осигурање образује се код комуналног завода фонд здравственог осигурања за сваку комуналну заједницу.

(2) У фонд здравственог осигурања уносе се:

- 1) основни допринос, по издвајању режијског додатка и дела одређеног за образовање резерве;
- 2) додатни допринос;
- 3) накнаде и друга примања из реосигурања;
- 4) приходи из дела доприноса за инвалидско осигурање који припада фонду;
- 5) приход по основу накнаде штете и други приходи фонда здравственог осигурања.

(3) Из фонда здравственог осигурања подмирују се расходи:

- 1) за остваривање права осигураних лица из здравственог осигурања;
- 2) за спровођење професионалне рехабилитације и запошљавања инвалида рада;
- 3) за премије здравственог реосигурања.

Члан 107.

(1) Резерва фонда здравственог осигурања образује се:

- 1) издвајањем одређеног процента из средстава остварених основним доприносом за здравствено осигурање, у висини коју одреди скупштина комуналне заједнице;
- 2) издвајањем најмање 50% од вишка прихода над расходима оствареног у фонду здравственог осигурања.

(2) Обавезно издвајање за резерву врши се док резерва не достигне висину од 10% од расхода фонда здравственог осигурања у последњој години.

Члан 108.

Вишак расхода над приходима који се утврди по завршном рачуну у пословању фонда здравственог осигурања, покрива се овим редом:

- 1) из резерве фонда здравственог осигурања;
- 2) ванредним доприносом осигураника — ако средства резерве нису довољна;
- 3) ванредним доприносом организација и приватних послодаваца — ако се ни ванредним до-

приносом осигураника не обезбеђују довољна средства.

Члан 109.

(1) Стопу ванредног доприноса који плаћају осигураници и стопу ванредног доприноса који плаћају организације и приватни послодавци одређује скупштина комуналне заједнице, у сагласности са општинским народним одбором.

(2) Републичка народна скупштина одређује највише границе до којих се могу одредити стопе ванредних доприноса.

Члан 110.

(1) Обавеза плаћања ванредног доприноса уводи се одлуком скупштине комуналне заједнице на целом подручју комуналне заједнице или само на подручјима општине у којима пословање фонда здравственог осигурања показује вишак расхода над приходима.

(2) Ванредни допринос осигураника плаћају, према одлуци скупштине комуналне заједнице:

1) сви осигураници — по истој стопи, или

2) сви осигураници — по различитим стопама, тако да осигураници у организацијама код којих је трошење за здравствено осигурање знатно веће од просека према коме су одређени основни и додатни доприноси, плаћају ванредни допринос по већим стопама, или

3) само осигураници у организацијама код којих је трошење за здравствено осигурање знатно веће од просека који одреди скупштина комуналне заједнице.

(3) Ванредни допринос организација плаћају, према одлуци скупштине комуналне заједнице, све организације и приватни послодавци или само организације односно послодавци код којих је трошење за здравствено осигурање знатно веће од одређеног просека — сходно одредбама става 2. овог члана.

Члан 111.

(1) Ванредни допринос плаћају осигураници из својих нето примања.

(2) Организације које послују по прописима за привредне организације, плаћају ванредни допринос из средстава којима самостално располажу. Организације које не послују по прописима за привредне организације, плаћају ванредни допринос из средстава обезбеђених по предрачуну односно финансијском плану.

(3) Приватни послодавци плаћају ванредни допринос из својих средстава.

Члан 112.

Ако вишак расхода над приходима фонда здравственог осигурања, и после, увођења ванредног доприноса осигураника и организација — по највишој дозвољеној стопи, не би био у целини покривен, потребна средства за покривање вишка расхода обезбеђују се по прописима предвиђеним у члану 98. овог закона.

б) Здравствено реосигурање**Члан 113.**

(1) Обавезно здравствено реосигурање организује и спроводи републички завод, у оквиру републичке заједнице.

(2) Скупштина републичке заједнице утврђује одлуком ризике који се обавезно реосигуравају и услове под којима се признаје да је наступио случај који даје право на накнаду из реосигурања.

(3) Као ризици који се обавезно реосигуравају могу се одредити ризици који произилазе из економских, демографских и здравствених услова спровођења здравственог осигурања на подручјима појединих комуналних заједница.

Члан 114.

(1) Премије за реосигурање одређују се тарифом премија, коју доноси скупштина републичке заједнице.

(2) За цело подручје републичке заједнице одређују се јединствене премије за реосигурање.

(3) Из средстава остварених премијама за реосигурање издваја се део за трошкове спровођења реосигурања (режијски додаток), у висини коју одређује скупштина републичке заједнице. Одредба члана 95. став 3. овог закона важи и за одређивање овог режијског додатка.

Члан 115.

(1) Од средстава остварених премијама за реосигурање, по издвајању режијског додатка, образује се код републичког завода фонд здравственог реосигурања за републичку заједницу.

(2) Из фонда здравственог реосигурања подмирују се накнаде које фондovima комуналних заједница припадају за реосигуране ризике.

Члан 116.

(1) Скупштина републичке заједнице може, актом којим се одређују општи услови за спровођење обавезног здравственог реосигурања, одредити:

1) да се накнаде признају у одређеном сталном износу за сваки настали реосигурани случај;

2) да се накнаде одређују зависно од просека личних доходака осигураника на подручју комуналне заједнице, тако да је накнада већа уколико је тај просек нижи од републичког просека личних доходака осигураника, и обратно;

3) да се накнаде за поједине ризике признају и одређују зависно од посебних услова и околности које одреди скупштина.

(2) Одлуком у смислу става 1. овог члана утврђује се висина накнада које припадају за поједине реосигуране ризике, као и ближи услови и поступак за остваривање тих накнада.

Члан 117.

(1) Ако се по завршном рачуну фонда обавезног здравственог реосигурања утврди вишак прихода над расходима, тај вишак, по издвајању дела за резерву, уноси се у фонд као његов ванредан приход за наредну годину.

(2) Резерва фонда здравственог реосигурања образује се издвајањем најмање 50% од вишкова, док резерва не достигне висину од 10% од расхода фонда у последњој години.

Члан 118.

(1) Ако се по завршном рачуну у пословању фонда обавезног здравственог реосигурања утврди вишак расхода над приходима, тај вишак покрива се средствима резерве.

(2) Вишак расхода који се не може покрити средствима резерве, преноси се у наредну годину, у којој се покрива одговарајућим повећањем премија за реосигурање.

Члан 119.

(1) Скупштина републичке заједнице може увести добровољно реосигурање за одређене ризике који нису обухваћени обавезним реосигурањем.

(2) Скупштина комуналне заједнице одлучује о укључивању комуналне заједнице у добровољно реосигурање.

Члан 120.

(1) Скупштина Југословенске заједнице може установити добровољно реосигурање одређених ризика здравственог осигурања у оквиру Југословенске заједнице.

(2) Скупштина републичке заједнице одлучује о укључивању републичке заједнице у добровољно реосигурање.

(3) Премије за реосигурање по ставу 1. овог члана плаћају се из средстава фонда здравственог реосигурања, а накнаде које припадају из овог реосигурања уносе се у тај фонд.

в) Финансирање здравственог осигурања војних осигураника

Члан 121.

Финансирање здравственог осигурања војних осигураника (активних подофицира, официра и војних службеника) и чланова њихових породица врши се по посебним прописима, које доноси Државни секретаријат за послове народне одбране.

г) Учешће организација у финансирању и спровођењу здравственог осигурања

Члан 122.

(1) Ради непосредног учешћа организација у спровођењу здравственог осигурања, комуналне заједнице уступају организацијама део доприноса за здравствено осигурање.

(2) Из средстава обезбеђених по ставу 1. овог члана, организације непосредно исплаћују одређене накнаде и трошкове лечења радника који су у њима запошљени, и то:

1) радницима — накнаду личног дохотка за првих 30 календарских дана боловања и пружања неге оболелом члану уже породице у смислу Закона о здравственом осигурању;

2) фонду здравственог осигурања — трошкове здравствене заштите за првих 30 календарских дана лечења радника од повреде на раду и обољења од професионалне болести.

(3) Висину дела доприноса који се организацијама уступа у смислу става 1. овог члана утврђује скупштина комуналне заједнице, према просеку расхода за обавезе из става 2. овог члана — у појединос грани, групи односно подгрупи организација на подручју комуналне заједнице. Ова средства организације воде као наменска, на свом посебном рачуну.

(4) Неутрошеним средствима из уступљеног дела доприноса располажу организације самостално за унапређивање заштите чланова свог радног колектива.

(5) Ако средства остварена из уступљеног дела доприноса не би била довољна за подмиривање обавеза према осигураницима, потребна допунска средства обезбеђују осигураници запошљени у односно организацији, из својих нето личних примања. Организација може одлучити да потребна допунска средства обезбеди из средстава којима самостално располаже.

Члан 123.

(1) Скупштина комуналне заједнице може одлучити да организације код којих је то оправдано, обзиром на економску способност, број чланова радног колектива и друге посебне околности које утичу на повећање ризика, плаћају накнаду личног дохотка и трошкове здравствене заштите само за првих 7 календарских дана боловања односно лечења у смислу члана 122. став 2. овог закона. Ова одлука доноси се за сваку пословну годину.

(2) Скупштина комуналне заједнице посебно одлучује о смањењу обавеза у смислу става 1. овог члана за заштитне радионице основане по прописима о инвалидском осигурању.

(3) За покривање обавеза из ст. 1. и 2. овог члана организацијама припада одговарајућа накнада одређена према просеку утврђеном посебно за сваку такву организацију.

Члан 124.

(1) Скупштина комуналне заједнице може, у сагласности са већем произвођача општинског народног одбора, установити обавезу организација да за осигуранике који су у њима запошљени снесу разлику између стварних трошкова здравствене заштите и одређеног просека трошкова здравствене заштите по осигураннику који скупштина утврди за организације поједине привредне гране, групе односно подрупе, или за поједине организације.

(2) За покривање обавезе установљене по ставу 1. овог члана, организацијама припада накнада, коју одређује скупштина комуналне заједнице у висини одређеног дела доприноса за здравствено осигурање.

Члан 125.

(1) Организација може са комуналним односно републичким заводом закључити уговор, којим ће се утврдити право организације на смањење доприноса ако она спровођењем одређених мера хигијенске и техничке заштите при раду смањи трошкове здравственог односно инвалидског осигурања радника запошљених у организацији.

(2) Скупштина комуналне односно републичке заједнице утврђује оквире и мерила за закључивање и примену уговора из става 1. овог члана.

Члан 126.

Организацијама које обезбеђују спровођење професионалне рехабилитације инвалида рада признају комунални заводи, на основу закључених уговора, одговарајућу накнаду на име трошкова који настају у вези са обезбеђивањем те заштите, сагласно одлукама и смерницама скупштине комуналних заједница.

д) Односи са здравственим установама**Члан 127.**

(1) Односи између организација социјалног осигурања и здравствених установа које пружају здравствену заштиту осигураним лицима регулишу се уговорима које закључују комунални заводи са појединим здравственим установама.

(2) Уговорима из става 1. овог члана утврђују се: врсте, обим и квалитет здравствених услуга које установа пружа осигураним лицима, цене које завод плаћа за пружање уговорених услуга, начин обрачунавања и плаћања услуга и друга узајамна права и обавезе уговорача.

Члан 128.

(1) Републичко извршно веће или орган који оно одреди даје смернице и доноси прописе о елементима за закључивање уговора о пружању здравствених услуга осигураним лицима.

(2) Републичко извршно веће одређује орган који врши надзор у погледу правилности закључивања и извршавања уговора, сагласно закону, другим прописима и смерницама, као и у погледу висине уговорених цена здравствених услуга.

3. Финансирање инвалидског и пензијског осигурања**а) Фонд инвалидског и фонд пензијског осигурања****Члан 129.**

Из доприноса остварених за инвалидско осигурање односно за пензијско осигурање, образују се код републичког завода фонд инвалидског осигурања и фонд пензијског осигурања — за подручје републичке заједнице.

Члан 130.

(1) Фонд инвалидског осигурања образује се од средстава остварених основним доприносом и до-

датним доприносима за инвалидско осигурање и од других прихода остварених за тај фонд, по издвајању дела доприноса за потребе професионалне рехабилитације и запошљавања инвалида рада, и по издвајању режијског додатка и дела одређеног за образовање прописаних резерви из основног доприноса.

(2) Део основног доприноса и додатних доприноса остварених за фонд инвалидског осигурања, који одреди скупштина републичке заједнице, припада комуналним заједницама на име накнаде фондовима здравственог осигурања за трошкове професионалне рехабилитације и запошљавања инвалида рада.

Члан 131.

Фонд пензијског осигурања образује се од средстава остварених основним доприносом за пензијско осигурање, по издвајању режијског додатка и дела одређеног за образовање прописаних резерви, и од других прихода остварених за тај фонд.

Члан 132.

(1) Из фонда инвалидског осигурања и фонда пензијског осигурања подмирују се расходи за:

1) исплату пензија и других обавеза из тих осигурања;

2) доприносе за здравствену заштиту пензионера и других корисника којима се по закону здравствена заштита обезбеђује на терет фонда инвалидског осигурања и фонда пензијског осигурања;

3) премије реосигурања;

4) остале доприносе и друге обавезе одређене законом.

(2) Пензије и инвалиднине исплаћују се као обавеза фонда на чији терет је право признато, све док право постоји, без обзира на промене пребивалишта које настану после остваривања права. Фонд на чији терет је признато право на личну или инвалидску пензију сноси и исплату породичне пензије признате по смрти уживаоца личне односно инвалидске пензије.

Члан 133.

(1) Код републичког завода образују се резерве фонда инвалидског осигурања и резерве фонда пензијског осигурања, и то:

1) сигурносна резерва;

2) валоризациона резерва.

(2) Сигурносна резерва и валоризациона резерва образују се:

1) издвајањем одређеног процента прихода остварених основним доприносима за инвалидско осигурање и за пензијско осигурање, у висини коју, посебно за сваку од ових резерви, одреди скупштина републичке заједнице у сагласности са републичким извршним већем;

2) издвајањем најмање 50% од вишка прихода над расходима оствареног у фонду инвалидског осигурања односно у фонду пензијског осигурања.

(3) Савезна народна скупштина одређује најниже проценте обавезног издвајања за сигурносну резерву и за валоризациону резерву, као и висину до које се те резерве морају образовати у појединим периодима за које се доносе друштвени планови привредног развоја.

Члан 134.

(1) Сигурносне резерве служе за обезбеђивање средстава за обавезе фонда инвалидског осигурања и фонда пензијског осигурања, које ће доспевати после периода за које су утврђене стопе доприноса за те гране осигурања.

(2) Валоризационе резерве служе за обезбеђивање вредности пензија и других трајних примања

у вези са кретањем трошкова живота, и за усклађивање вредности тих примања са порастом животног стандарда.

(3) Савезна народна скупштина одређује кад се и у ком обиму средства сигурносних резерви и средства валоризационих резерви могу користити за намене одређене овим законом.

Члан 135.

Стручну и финансијску контролу у погледу образовања и коришћења средстава сигурносних и валоризационих резерви врше Савезни завод и Служба друштвеног књиговодства.

Члан 136.

(1) Ако се по завршном рачуну фонда инвалидског осигурања и фонда пензијског осигурања, у току периода за који су стопе доприноса одређене, утврди да средства која се остварују по тим стопама нису довољна, скупштина републике заједнице донеће одлуку о повећању тих стопа за преостали део тог периода.

(2) Ако се по билансу пословања фонда инвалидског осигурања и фонда пензијског осигурања, за цео период за који је утврђен програм делатности социјалног осигурања у оквиру републике заједнице, утврди да средства остварена за те фондове нису довољна, скупштина републике заједнице обезбеђује потребна допунска средства овим редом:

1) из средстава сигурносне резерве, у обиму у коме се она могу користити по одлуци Савезне народне скупштине (члан 134. став 3);

2) одговарајућим повећањем стопа доприноса за наредни период за који се доноси програм делатности социјалног осигурања у оквиру републике заједнице.

(3) Ако се применом мера из става 2. овог члана не би могла обезбедити допунска средства у довољном обиму, обезбеђење потребних допунских средстава за фондове инвалидског односно пензијског осигурања извршиће се по прописима предвиђеним у члану 98. овог закона.

6) Инвалидско-пензијско реосигурање

Члан 137.

(1) У оквиру Југословенске заједнице спроводи се обавезно реосигурање следећих ризика инвалидског и пензијског осигурања, и то:

1) обавеза које је Федерација преузела на основу међународних уговора и пренела на фондове дугорочних осигурања;

2) обавеза које настају у случају већих групних несрећа на послу или ван посла;

3) обавеза насталих признавањем права на пензију осигураницима и члановима породица осигураника који су већи део осигурања провели ван подручја заједнице на терет чијег фонда захтевају признање права на пензију.

(2) Фонд инвалидско-пензијског реосигурања образује се код Савезног завода.

(3) Прописима Савезне народне скупштине може се обавезно реосигурање успоставити и за друге ризике инвалидског и пензијског осигурања.

Члан 138.

(1) Ризике који се реосигуравају у смислу члана 137. овог закона и услове под којима се признаје да је наступио случај који даје право на накнаду из реосигурања, ближе одређује скупштина Југословенске заједнице.

(2) Скупштина Југословенске заједнице може одредити:

1) да се накнаде признају у одређеном сталном износу за сваки настали случај реосигураних ризика;

2) да се накнаде за поједине ризике признају и одређују зависно од посебних услова и околности које одреди скупштина.

Члан 139.

Одредбе чл. 114, 115, 117. и 118. овог закона сходно важе за премије и образовање и пословање фонда инвалидско-пензијског реосигурања код Савезног завода.

Члан 140.

(1) Скупштина Југословенске заједнице може установити добровољно реосигурање за поједине ризике инвалидског и пензијског осигурања.

(2) Скупштина републике заједнице одлучује о укључивању републике заједнице у добровољно реосигурање.

(3) Премије за добровољно реосигурање плаћају се из средстава фонда чији се ризици реосигуравају, а накнаде из реосигурања уносе се у односни фонд.

в) Заједнички фонд резерве социјалног осигурања

Члан 141.

(1) Установљава се заједнички фонд резерве социјалног осигурања код Савезног завода (у даљем тексту: заједнички фонд резерве).

(2) Заједнички фонд резерве служи за потребе развијања реосигурања на широј економској основи и за друге заједничке потребе социјалног осигурања у оквиру Југословенске заједнице, као и за потребе обезбеђења права из социјалног осигурања у оквиру појединих републичких заједница код којих из објективних узрока дође до несразмерног оптерећења доприносима за социјално осигурање.

(3) Савезно извршно веће прописује обим и начин обезбеђивања средстава за заједнички фонд резерве, ближе намене, случајеве и начин коришћења тог фонда.

Члан 142.

Савезно извршно веће, на предлог скупштине Југословенске заједнице, може изузетно одлучити да средствима федерације учествује, преко заједничког фонда резерве или непосредно, у обезбеђивању допунских средстава фондовима инвалидског и пензијског осигурања код којих покривањем законом утврђених обавеза проузрокује несразмерно оптерећење доприносима, узимајући у обзир укупно оптерећење личних доходака свим доприносима (члан 88. став 1) у односној народној републици.

4. Финансијско пословање фондова заједница и обрачунавање и плаћање доприноса

Члан 143.

(1) Финансијско пословање фондова заједница обухвата:

1) састављање финансијског плана прихода и расхода фондова;

2) остваривање прихода и извршавање расхода фондова;

3) вођење књиговодства и евиденције о финансијском пословању и о средствима фондова;

4) састављање завршног рачуна фондова.

(2) Савезни завод, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија, прописује јединствени контни план за заједнице и заводе.

(3) Завршни рачун заводи састављају и подносе органима надлежним по овом закону и према посебним савезним прописима.

(4) Савезни завод доноси, по потреби, ближа упутства о вођењу финансијског пословања фондова заједница и завода.

Члан 144.

(1) Финансијско пословање проширеног осигурања и финансијско пословање добровољног осигурања воде се одвојено од финансијског пословања обавезног осигурања односно од финансијског пословања обавезног реосигурања.

(2) За финансијско пословање проширеног осигурања и за финансијско пословање добровољног осигурања сходно се примењују одредбе овог закона које у погледу средстава, њиховог коришћења и резултата пословања важе за обавезно осигурање односно за обавезно реосигурање.

(3) Одлуком скупштине заједнице којом се уводи проширено осигурање односно добровољно реосигурање одређује се начин примењивања одредаба наведених у ставу 2. овог члана.

Члан 145.

Доприносе обрачунавају и уплаћују, као обвезници уплате доприноса (у даљем тексту: обвезници):

1) организације — за осигуранике у њима запошљене;

2) приватни послодавци — за осигуранике код њих запошљене;

3) организације које су по закону или на основу уговора о социјалном осигурању дужне или су преузеле обавезу да плаћају допринос за осигурање поједине категорије осигураника;

4) лица која су по овом закону или другим савезним прописима или на основу уговора о социјалном осигурању дужна сама за себе плаћати допринос;

5) остали обвезници одређени прописима донетим на основу овог закона (члана 149).

Члан 146.

(1) Доприноси се обрачунавају и плаћају за гране осигурања за које је осигураник на основу закона односно уговора осигуран.

(2) Обвезници који су по закону дужни одређена права осигураницима обезбеђивати сами из својих средстава, имају право, као накнаду за те своје обавезе, задржати део доприноса у висини коју одреди скупштина Југословенске заједнице ако законом није другачије одређено.

(3) Доприноси за здравствено осигурање за војне осигуранике уплаћују се на посебан рачун Државног секретаријата за послове народне одбране.

Члан 147.

(1) Доприносе плаћају сами осигураници — југословенски држављани:

1) који су у иностранству ступили у радни однос по основу међународног уговора или по одобрењу надлежног органа, а осигурани су по југословенским прописима о социјалном осигурању;

2) који су на територији Југославије запошљени у страним дипломатским и конзуларним представништвима, иностраним и међународним мисијама или у личној служби код представника који уживају дипломатски имунитет;

3) који живе на територији Југославије и имају пензију или инвалиднину само од иностраног носиоца социјалног осигурања, а осигурани су по Закону о здравственом осигурању;

4) који су као чланови породице умрлог осигураника-занатлије наставили вођење његове занатске радње.

(2) Обвезници из тачке 1. става 1. овог члана који су осигурани по Закону о здравственом осигурању, плаћају и посебан допринос за коришћење здравствене заштите у иностранству. Овај посебан допринос плаћа се и за осигуранике у радном односу са југословенским организацијама који се налазе на раду у иностранству. Висину овог посебног доприноса одређује скупштина Југословенске заједнице.

(3) Обвезници-југословенски држављани из тачке 1. става 1. овог члана који нису осигурани по Закону о здравственом осигурању, плаћају посебан допринос за здравствено осигурање чланова породица који бораве у Југославији, сагласно одредбама Закона о здравственом осигурању. Висину овог доприноса одређује скупштина републичке заједнице.

Члан 148.

За лица која врше самосталне делатности обрачунавају се и плаћају доприноси од основица одређених прописима односно уговорима о социјалном осигурању тих лица.

Члан 149.

(1) Прописима народних република регулише се, сагласно одредбама овог закона, плаћање доприноса за:

1) лица ван радног односа која према посебним прописима имају одређена права из социјалног осигурања за случај повреде претрпљене под одређеним околностима;

2) лица која по Закону о здравственом осигурању имају одређена права из здравственог осигурања, а за која овим законом нису одређени обвезници плаћања доприноса;

3) групе грађана и друга лица, за које народне републике установе право на здравствено осигурање.

(2) Прописима из става 1. овог члана одређују се: обвезници који плаћају допринос за поједине категорије осигураних лица, извори из којих се плаћају доприноси и органи који одређују стоне односно износе доприноса за поједине категорије осигураних лица из става 1. овог члана.

(3) Допринос за здравствену заштиту уживалаца пензија и инвалиднина, осигураних по Закону о здравственом осигурању, одређује и начин обрачунавања и плаћања тог доприноса регулише скупштина републичке заједнице.

Члан 150.

Скупштина Југословенске заједнице, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија, доноси ближе прописе о утврђивању основица и о начину обрачунавања и плаћања доприноса.

Члан 151.

(1) Доприносе обвезници уплаћују код банке, на рачуне завода — за фондове заједница којима припадају доприноси за поједине гране осигурања.

(2) Допринос се уплаћује заводу на чијем је подручју седиште исплатиоца личног дохотка, а припада фонду заједнице на чијем се подручју врши делатност из које произилази обавеза плаћања доприноса.

(3) Приликом уплате доприноса, организације имају право задржати део доприноса за здравствено осигурање који им комуналне заједнице уступају на име накнаде за извршавање одређених обавеза по одредбама чл. 122. до 126. овог закона.

Члан 152.

(1) Наплату свих доприноса од обвезника који своје финансијско пословање воде преко банке, врши банка приликом исплате средстава за личне дохотке. Остали обвезници дужни су доприносе сами обрачунавати и уплаћивати на одређене рачуне завода код банке.

(2) Обавеза плаћања доприноса доспева:

1) за обвезнике који своје финансијско пословање воде преко банке — даном подизања од банке средстава за личне дохотке;

2) за обвезнике који своје финансијско пословање не воде преко банке — последњег дана у месецу за који се врши исплата, односно првог дана у месецу — ако је исплата личног дохотка уговорена унапред;

3) за осигуранике који су сами обвезници плаћања доприноса за своје осигурање — првог дана у месецу.

(3) Одредба тачке 2. става 2. овог члана важи и за обвезнике из тачке 1. тога става кад исплату личног дохотка врше непосредно из средстава остварених у свом пословању.

(4) Одредбе ст. 1. до 3. овог члана примењују се сходно и за наплату доприноса за проширено осигурање.

Члан 153.

Обвезник који допринос не уплати о року доспелости дужан је платити казнену камату по стопи одређеној савезним прописима за камате на неблаговремено уплаћене износе обавеза према буџетима и друштвеним фондовима.

Члан 154.

(1) Обвезнику који у прописаном року не уплати доспеле доприносе или их не уплати у целини, комунални завод издаће платни налог да у року од осам дана од дана достављања платног налога плати доспеле доприносе са казненом каматом.

(2) Обвезник може у року од осам дана од дана достављања платног налога изјавити приговор комуналном заводу који је издао платни налог. Ако обвезник благовремено изјави приговор, комунални завод може своје потраживање остваривати само тужбом код суда.

(3) Платни налог против кога није благовремено изјављен приговор постаје извршан.

Члан 155.

(1) Банка је дужна по захтеву комуналног завода, на основу извршног платног налога завода или суда односно на основу извршне судске пресуде, извршити наплату износа неуплаћених доприноса преносом са рачуна обвезника на рачун завода.

(2) Ако се наплата не може извршити на начин из става 1. овог члана, наплату доприноса дужан је извршити, на захтев комуналног завода, орган управе општинског народног одбора надлежан за послове финансија по поступку предвиђеном прописима који важе за принудну наплату пореза, односно суд — по правилима извршног поступка.

Члан 156.

(1) Потраживање доприноса застарела за пет година, рачунајући од краја године у којој је доспела обавеза плаћања.

(2) Ток застарелости прекида се сваком службеном радњом завода извршеном у циљу утврђивања обавезе плаћања доприноса или наплате, која је на прописани начин стављена до знања обвезнику. После сваког прекида тока застарелости почиње тежи нови рок застарелости од пет година. У сваком случају застарелост наступа истеком 10 година од дана кад је почела први пут да тече.

Члан 157.

Одредбе овог закона које се односе на обавезе организација у погледу обрачунавања и плаћања доприноса, важе и за приватне послодавце, ако законом није другачије одређено.

Члан 158.

(1) Заводи имају право да врше преглед књига и евиденција код организација и приватних послодаваца, ради контроле правилности обрачунавања и уплаћивања доприноса и ради контроле остваривања права осигураника.

(2) Преглед књига и евиденција у смислу става 1. овог члана у органима Југословенске народне ар-

мије врши служба инспекције образована по посебним прописима.

Члан 159.

Савезни завод доноси ближе прописе о вођењу евиденције о обвезницима, о контроли обрачунавања и уплаћивања доприноса и о начину и роковима обрачунавања премија односно доприноса који припадају фондовима код Савезног завода односно прихода који припадају том Заводу.

5. Финансирање социјалног осигурања земљорадника

Члан 160.

Средства за здравствено осигурање земљорадника обезбеђују се доприносима које плаћају осигураници-земљорадници и другим приходима заједница које спроводе социјално осигурање земљорадника, према републичким прописима.

Глава IV

ПОСТУПАК ЗА ОСТВАРИВАЊЕ ПРАВА

1. Остваривање појединих права из социјалног осигурања

Члан 161.

(1) Осигурана лица остварују права из социјалног осигурања, и то:

1) права из здравственог осигурања — код комуналних завода односно њихових филијала, а одређена права из тог осигурања (члан 122. став 2. тачка 1) — непосредно код организације у којој су запошљени, сагласно одредбама Закона о здравственом осигурању;

2) право на професионалну рехабилитацију и право на запошљавање по основу инвалидског осигурања, као и право на материјално обезбеђење и накнаде у вези са коришћењем права на рехабилитацију и запошљавање — код комуналних завода код којих остварују права из здравственог осигурања;

3) право на инвалидску пензију и инвалиднину, као и права из пензијског осигурања — код комуналних завода које одреди управни одбор републичког завода.

(2) Права из инвалидског и пензијског осигурања по основу међународних уговора о социјалном осигурању, као и права у вези са коришћењем здравствене заштите у иностранству, остварују осигурана лица код републичких завода подношењем захтева непосредно или преко Савезног завода. Решења републичких завода о овим правима коначна су у управном поступку.

(3) У решењу о правима осигураних лица завод је дужан назначити назив комуналне заједнице којој осигурано лице припада, а у решењу о правима из тачке 3. става 1. овог члана — и завод односно фонд на чији терет се доноси решење.

Члан 162.

(1) Против решења комуналног завода, његове филијале или организације о правима из социјалног осигурања може се изјавити жалба републичком заводу.

(2) Жалба не одлаже извршење решења, ако законом за поједина права или случајеве није другачије одређено.

Члан 163.

(1) Решења комуналног завода у стварима инвалидског и пензијског осигурања подлеже ревизији.

(2) Ревизију врши републички завод по службеној дужности.

(3) Ревизија не одлаже извршење решења.

(4) Ако је против решења комуналног завода изјављена жалба, о ревизији и жалби решава се истим решењем.

Члан 164.

(1) Решења републичког завода у стварима из инвалидског и пензијског осигурања по основу међународних уговора (члан 161. став 2), подлеже ревизији од стране Савезног завода.

(2) Ревизија из става 1. овог члана одлаже извршење решења.

Члан 165.

Ако ревизија решења комуналног завода које је постало коначно због тога што није изјављена жалба не буде извршена у року од три месеца од дана истека рока за жалбу, или ако ревизија првостепеног решења републичког завода не буде извршена у року од три месеца од дана достављања решења на ревизију, сматра се да је ревизија извршена и дата сагласност на решење.

Члан 166.

(1) У вршењу ревизије надлежни завод може на првостепено решење дати сагласност, а може га изменити, као и поништити односно укинути.

(2) Завод чије је решење у ревизији поништено или укинато, доноси ново првостепено решење. За доношење новог решења важе сходно одредбе овог закона и Закона о општем управном поступку које се односе на решења која се доносе у поступку покренутом на захтев странке.

(3) Ново првостепено решење подлежи ревизији, у којој се испитује само да ли је ново решење у складу са разлозима због којих је раније првостепено решење поништено или укинато.

Члан 167.

(1) Решење републичког завода донето у другом степену, као и решење тог завода донето у вршењу ревизије ако је њиме првостепено решење измењено, имају својство управног акта против кога се може водити управни спор.

(2) Изузетно од става 1. овог члана, управни спор не може се водити против решења донетог по жалби ако је тим решењем у вршењу ревизије првостепено решење поништено или укинато.

(3) Решење републичког завода донето у првом степену на које је у поступку ревизије дата сагласност, као и решење Савезног завода којим је решење републичког завода у вршењу ревизије измењено, имају својство управног акта против кога се може водити управни спор.

(4) Против решења којим је у вршењу ревизије првостепено решење поништено или укинато, не може се водити управни спор.

Члан 168.

(1) Ако постоје околности предвиђене у члану 249. тачка 1. Закона о општем управном поступку, може се, изузетно од одредбе члана 250. став 2. тог закона, покренути обнова поступка у стварима из инвалидског и пензијског осигурања и кад је пропуштено да се у ранијем поступку изнесе која од тих околности, и то без обзира на рокове предвиђене чланом 252. ст. 1. и 3. тог закона. Обнова поступка покрене се на захтев странке или по службеној дужности.

(2) Ако је захтев за обнову поступка поднет односно поступак обнове покренут у року од пет година од дана достављања решења странци, у поступку обнове примењују се прописи који су важили у време доношења решења. Ако је захтев

поднет односно поступак обнове покренут по истеку тог рока, у поступку обнове примењују се прописи који важе у време подношења захтева за обнову поступка односно у време покретања тог поступка по службеној дужности.

(3) Права утврђена решењем донетим у поступку обновљеном у смислу става 1. овог члана, припадају од првог дана наредног месеца, рачунајући од дана подношења захтева за обнову поступка, односно од дана доношења решења у обновљеном поступку покренутом по службеној дужности.

Члан 169.

(1) Правоснажно решење може се изменити новим решењем ако је првим решењем повређен закон на штету странке или ако је по неком правном питању доцније заузето становиште повољније по странку.

(2) Ново решење ће се донети и ако се сазна за чињенице које су од утицаја на право странке а које су наступиле после доношења решења.

(3) Право које припада странци по решењу донетом у смислу ст. 1. и 2. овог члана тече од првог дана наредног месеца, рачунајући од дана кад је странка поднела захтев за покретање поступка, а ако је поступак покренут по службеној дужности — од првог дана наредног месеца од доношења новог решења.

(4) Ако се после доношења коначног решења поново решава о праву странке на основу чињеница из става 2. овог члана, примениће се ради доношења новог решења прописи који важе у време покретања поступка.

Члан 170.

(1) Месна надлежност у поступку за обнову и у случајевима поништавања, укидања или мењања решења (главе XV и XVI Закона о општем управном поступку), одређује се према седишту фонда на чији терет се донето решење извршава.

(2) Захтев у случајевима из става 1. овог члана може се поднети и преко републичког завода.

Члан 171.

При решавању о правима из социјалног осигурања сходно ће се примењивати одредбе Закона о општем управном поступку, ако овим законом или законима о појединим категоријама осигураника или гранама осигурања није друкчије одређено.

2. Решавање о праву на социјално осигурање

Члан 172.

(1) Право на социјално осигурање остварује се признањем својства осигураног лица од стране комуналног завода односно његове овлашћене филијале, на основу прописане пријаве о осигурању коју подноси организација, приватни послодавац односно сам осигураник.

(2) Признавање својства осигураног лица утврђује се издавањем исправе која служи за доказивање тог својства приликом коришћења права, односно увођењем у прописану евиденцију осигураних лица и издавањем потврде о томе.

Члан 173.

Лице за које организација односно приватни послодавац не поднесе пријаву о осигурању, јер сматра да нема својство осигураног лица, може захтевати да комунални завод односно његова овлашћена филијала донесе решење о признавању својства осигураног лица.

Члан 174.

(1) Ако комунални завод односно овлашћена филијала лицу чије је осигурање у питању не призна својство осигураног лица или му не призна својство које је захтевано, донеси о томе писмено решење, које доставља заинтересованом лицу и подносиоцу пријаве.

(2) Против решења комуналног завода или овлашћене филијале којим се не признаје својство осигураног лица или се не признаје својство које је захтевано, може се изјавити жалба републичком заводу.

Члан 175.

Решење републичког завода донето у другом степену (члан 174. став 2) има својство управног акта против кога се може водити управни спор.

Глава V

ОДНОСИ ДРЖАВНИХ ОРГАНА ПРЕМА ЗАЈЕДНИЦАМА И ЗАВОДИМА

Члан 176.

(1) Представнички органи политикотериторијалних јединица врше друштвени надзор над пословањем заједница и делатношћу њихових органа и завода, у погледу политике спровођења социјалног осигурања и остваривања права осигураних лица.

Члан 177.

(1) Скупштине заједница подносе представничким органима политикотериторијалних јединица годишњи извештај о свом раду и о политици спровођења социјалног осигурања и остваривања права осигураних лица на подручју заједнице.

(2) Извештаје из става 1. овог члана подноси скупштина комуналне заједнице — општинском народном одбору, скупштина републичке заједнице — републичкој народној скупштини и републичком извршном већу, а скупштина Југословенске заједнице — Савезној народној скупштини и Савезном извршном већу.

Члан 178.

(1) Комунални завод дужан је сваком општинском народном одбору на подручју завода поднети годишњи извештај о пословању фондова и спровођењу осигурања, за комуналну заједницу у целини и за подручје општине чијем одбору подноси извештај.

(2) Републички завод дужан је републичкој народној скупштини и републичком извршном већу поднети годишњи извештај о пословању фондова којима рукује, о резултатима пословања појединих фондова и збирним резултатима пословања свих фондова здравственог осигурања на територији народне републике, о спровођењу социјалног осигурања и о вршењу општег надзора над пословањем фондова и радом завода на територији народне републике.

(3) Савезни завод је дужан Савезној народној скупштини и Савезном извршном већу поднети годишњи извештај о пословању фондова којима рукује, о стању и збирним резултатима пословања фондова републичких и комуналних заједница и о спровођењу социјалног осигурања на територији федерације.

(4) Годишњи извештај о пословању фондова којима рукује и о спровођењу осигурања у гранама за које су ти фондови образовани, заводи подносе пошто их приме скупштине заједница.

(5) Општински народни одбор, надлежно извршно веће и надлежни републички орган управе могу захтевати да им одговарајући заводи у току године подносе извештаје о стању и резултатима

пословања фондова, о спровођењу социјалног осигурања на њиховом подручју и о другим питањима.

Члан 179.

(1) Орган друштвеног надзора разматра политику заједница и рад завода на спровођењу социјалног осигурања и остваривању права осигураних лица, као и пословање завода и фондова заједница — у погледу рационалности и економичности коришћења средстава и целисходности улагања расположивих средстава.

(2) Орган друштвеног надзора може стављати примедбе и давати препоруке у погледу спровођења политике остваривања права осигураних лица, обезбеђивања и трошења средстава намењених за социјално осигурање и улагања расположивих средстава у циљу јачања фондова и смањивања оптерећења доприносима. На седнице на којима разматра спровођење социјалног осигурања може орган друштвеног надзора позивати представнике органа заједнице односно завода, ради давања потребних обавештења.

(3) Скупштина заједнице и управни одбор завода дужни су на својим седницама расправљати о примедбама и препорукама органа друштвеног надзора и извести га о донетим закључцима.

Члан 180.

(1) Орган управе општинског народног одбора надлежан за послове социјалног осигурања стара се о правилној примени овог закона, прописа донетих на основу њега, општих аката и закључака скупштине комуналне заједнице и статута комуналног завода, и предузима у границама овлашћења датих му важећим прописима мере за отклањање евентуалних незаконитости у њиховом раду.

(2) Ако орган управе општинског народног одбора надлежан за послове социјалног осигурања утврди да општи акт или други акт скупштине комуналне заједнице односно комуналног завода донет ван управног поступка није у складу са важећим прописима односно са статутом завода, дужан је општинском народном одбору предложити да тај акт поништи или укине.

(3) Савет општинског народног одбора надлежан за послове социјалног осигурања може, на предлог надлежног органа управе, привремено обуставити извршење акта из става 2. овог члана — док општински народни одбор не одлучи о односном акту. Савет је дужан обуставити извршење акта ако нађе да би извршење могло проузроковати материјалну штету за фондове заједнице или неоправдана оптерећења осигураника и организација.

(4) Ако је комунална заједница образована за подручје града подељеног на општине, права и дужности из ст. 1. до 3. овог члана врши одговарајући орган управе односно савет народног одбора образованог за цело подручје града, односно одговарајући орган једног од општинских народних одбора са подручја града за који постоји градско веће — на основу њиховог међусобног споразума, или одговарајући орган средњег народног одбора — ако такав споразум не постоји.

Члан 181.

(1) Општински народни одбор, на седницама оба већа, поништиће или ће укинути општи акт или други акт скупштине комуналне заједнице односно комуналног завода донет ван управног поступка, ако је такав акт у супротности са важећим прописима, као и ако је акт завода у супротности са његовим статутом или одлукама скупштине заједнице.

(2) Општински народни одбор, на седницама оба већа, поништиће неправилно или незаконито спроведене изборе за скупштину комуналне заједнице.

(3) Одредбе члана 34. став 3. овог закона важе сходно и у погледу овлашћења из ст. 1. и 2. овог члана.

Члан 182.

(1) Права из члана 180. овог закона има републички орган управе односно савет надлежан за послове социјалног осигурања — у погледу аката скупштине републичке заједнице и скупштине комуналне заједнице односно аката републичког завода и комуналног завода, а Секретаријат Савезног извршног већа за рад — у погледу аката скупштине Југословенске заједнице односно аката Савезног завода.

(2) Републичко извршно веће има права из члана 181. овог закона — према скупштини републичке заједнице и скупштини комуналне заједнице, као и у погледу аката тих скупштина односно аката републичког завода и комуналног завода, а Савезно извршно веће — према скупштини Југословенске заједнице, односно у погледу аката те скупштине односно Савезног завода.

Члан 183.

Контролу пословања завода и фондова заједница у погледу коришћења и улагања средстава врши Служба друштвеног књиговодства по одредбама Закона о друштвеном књиговодству.

Глава VI

НАКНАДА ШТЕТЕ

Члан 184.

(1) Осигурано лице коме је на терет фонда заједнице извршена исплата на коју није имало право, дужно је вратити примљени износ:

1) ако је на основу нетачних података, за које је знало или морало знати да су нетачни, или на други противправан начин остварило из социјалног осигурања неко примање на које није имало право или га је остварило у већем обиму него што му припада;

2) ако је остварило неко примање услед тога што није пријавило настале промене које утичу на губитак или обим неког права, а знало је или је морало знати за те промене;

3) ако је примало новчане исплате у износу већем од онога који му је одређен решењем завода.

(2) Потраживања по одредбама тач. 1. до 3. става 1. овог члана застарелају истеком рокова одређених прописима о застарелости потраживања. Ови рокови почињу тећи од дана кад је у управном поступку постало коначно решење којим је утврђено да исплаћивано примање не припада или припада у мањем обиму (став 1. тач. 1 и 2), односно од дана кад је извршена последња неправилна исплата (став 1. тачка 3).

Члан 185.

(1) Завод има право захтевати накнаду штете причињене фондовима заједница, од лица које је намерно или крајњом непажњом проузроковало болест, повреду, инвалидност, телесно оштећење или смрт осигураног лица.

(2) Ако је болест, повреда, инвалидност, телесно оштећење или смрт осигураног лица проузрокована кривичним делом, завод има право захтевати накнаду штете од лица за које је правоснажном судском одлуком утврђено да је учинилац кривичног дела.

(3) За штету коју је у случајевима из ст. 1. и 2. овог члана учинио радник у вези са својим ра-

дом, солидарно одговара и организација односно политичкотериторијална јединица, сагласно одредбама Закона о радним односима и Закона о јавним службеницима.

Члан 186.

(1) Завод има право захтевати накнаду штете причињене фондовима заједнице, од организације или приватног послодавца ако су болест, повреда, инвалидност, телесно оштећење или смрт осигураника настали услед тога што нису спроведене обавезне мере хигијенске и техничке заштите при раду или што нису извршене друге мере прописане или наређене за заштиту грађана.

(2) Завод има право захтевати накнаду штете причињене фондовима заједнице, од организације или приватног послодавца и кад је штета настала услед тога што је радни однос заснован без прописаног претходног здравственог прегледа са лицем које према свом здравственом стању није било способно за рад на одређеном послу, што је утврђено доцнијим здравственим прегледом.

Члан 187.

(1) Завод има право захтевати накнаду штете причињене фондовима заједнице, од организације или приватног послодавца:

1) ако је штета настала услед тога што нису дати подаци или што су дати неистинити подаци о чињеницама од којих зависи стицање или одређивање права;

2) ако је штета настала услед тога што нису извршене законске или уговором преузете обавезе у вези са рехабилитацијом или запошљавањем инвалида, или осигураника за кога је утврђено да постоји опасност да може наступити инвалидност или коме је због здравствених разлога одређен рад са скраћеним радним временом.

(2) Завод има право захтевати накнаду штете причињене фондовима заједнице, од осигураника који је према посебним прописима дужан сам давати одређене податке у вези са осигурањем, ако је штета настала услед тога што ти подаци нису дати или што су дати неистинити подаци.

Члан 188.

(1) Завод има право захтевати од организације или приватног послодавца да накнади исплаћени износ на који корисник није имао право:

1) ако је исплата извршена на основу нетачних података у пријави о ступању осигураника на посао;

2) ако је исплата извршена услед тога што није поднета пријава о променама које су од утицаја на губитак или обим права осигураника или пријава о иступању осигураника са посла, или што је пријава поднета после прописаног рока.

(2) Осигураници обавезни да сами подносе пријаве дужни су у случајевима из става 1. овог члана сами заводу накнадити неправилно примљене износе.

Члан 189.

(1) Кад завод утврди да је за фонд заједнице настала штета, позваће осигураника, организацију или приватног послодавца да у одређеном року накнади штету.

(2) Ако штета не буде накнађена у року који завод одреди, захтев за накнаду штете завод може остварити тужбом код надлежног суда.

(3) У случајевима из члана 186. овог закона завод ће поднети тужбу за накнаду штете ако она не буде накнађена у року који је завод одредио.

Члан 190.

При утврђивању права на накнаду штете причињене фондовима заједница сходно се примењују општа правила о накнади штете односно важећи

прописи о одговорности за недопуштене радње и пропусте другога и о одговорности за штету од ствари, као и посебна правила и прописи о накнади штете уколико нису у супротности са одредбама овог закона.

Члан 191.

(1) Висина накнаде штете из чл. 184. до 188. овог закона утврђује се према стварној штети проузрокованој давањима на терет фондова заједнице. Под стварном штетом подразумева се исплаћени износ примања за одређени период.

(2) Кад из причињене штете настане обавеза фонда на трајна новчана давања, висина накнаде штете може се утврдити у једном укупном износу.

(3) Овлашћује се Савезно извршно веће да, на предлог скупштине Југословенске заједнице, пропише мерила за висину накнаде штете кад се она утврђује у једном износу за признато право на трајна давања.

Глава VII

ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

1. Спровођење одредаба о организацији и финансирању социјалног осигурања

Члан 192.

(1) Општински народни одбори образоваће комуналне заједнице, сагласно одредбама главе II овог закона.

(2) Ако општински народни одбори не постигну споразум о образовању једне комуналне заједнице за подручје више општина, о образовању заједнице одлучује републичко извршно веће по прибављеном мишљењу општинских народних одбора са односног подручја и скупштине републичког завода за социјално осигурање.

Члан 193.

(1) Прве скупштине заједница изабране по одредбама главе II овог закона сазиваће у прво заседање општински народни одбори, републичко односно Савезно извршно веће.

(2) Скупштине комуналних заједница и скупштине републичких заједница одржаће своје прве седнице најдоцније до 31. октобра 1962. године. Дан одржавања прве седнице скупштине Југословенске заједнице одредиће Секретаријат Савезног извршног већа за рад.

Члан 194.

(1) Пословање по одредбама овог закона отпочеће од 1. јануара 1963. године.

(2) Одредбе чл. 108. до 112. овог закона о покривању вишка расхода над приходима у пословању фонда здравственог осигурања примениће се и за покривање вишкова расхода који се утврде завршним рачунима постојећих средских завода за социјално осигурање у пословању фонда здравственог осигурања за 1962. годину, за подручја појединих комуналних заједница.

(3) Одредбе чл. 127. и 128. овог закона примењиваће се од дана ступања на снагу овог закона.

Члан 195.

(1) Скупштине постојећих завода за социјално осигурање вршиће функције скупштине заједница социјалног осигурања предвиђене овим законом, до сазива скупштине заједница у прво заседање.

(2) Органи надлежни по овом закону донеће најдоцније до 30. јуна 1962. године опште акте потребне за спровођење одредаба овог закона о образовању заједница и завода.

(3) Мандат чланова скупштине постојећих завода за социјално осигурање престаје даном сазива скупштине заједница у прво заседање, од ког дана па до почетка примењивања овог закона скупштине заједница имају сва овлашћења и врше све дужности скупштине завода за социјално осигурање, према прописима који ће важити до 31. децембра 1962. године.

Члан 196.

(1) Скупштине комуналних заједница одлучује о оснивању комуналних завода сагласно одредбама главе II овог закона.

(2) Заводи основани по одредбама овог закона отпочеће пословање од 1. јануара 1963. године.

Члан 197.

(1) Срески заводи за социјално осигурање закључује пословање 31. децембра 1962. године, саставиће завршни рачун, извршиће распоред средстава и обавеза на фондове комуналних заједница образованих по овом закону — сразмерно броју осигураника појединих заједница, и организоваће по комуналним заједницама пословање које се односи на њихово подручје.

(2) Средства распоређена по ставу 1. овог члана, по извршеном покривању мањкова средских завода за социјално осигурање према посебним прописима, уносе се у фондове комуналних заједница, и то:

1) средства распоређена из резерве и из нераспоређених вишкова из 1954. године — у резерву фонда здравственог осигурања;

2) остала распоређена средства — према одлукама скупштине комуналних заједница.

(3) Одлуку о завршном рачуну и распореду средстава и обавеза по ставу 1. овог члана донеће скупштине комуналних заједница образованих на подручју среског завода за социјално осигурање.

(4) Савезни завод за социјално осигурање одредиће упутством начин преноса пословања постојећих средских завода за социјално осигурање на фондове комуналних заједница и на комуналне заводе основане по одредбама овог закона.

Члан 198.

(1) Постојећи републички заводи за социјално осигурање и Савезни завод за социјално осигурање реорганизоваће се и од 1. јануара 1963. године пословаће као републички заводи односно Савезни завод по овом закону.

(2) Постојећи републички заводи за социјално осигурање и Савезни завод за социјално осигурање закључује своје пословање даном 31. децембра 1962. године и пренеће средства и обавезе утврђене на тај дан на фондове републичких заједница односно на фондове Југословенске заједнице.

(3) Средства пренета по ставу 2. овог члана, по извршеном покривању мањкова републичких завода за социјално осигурање према посебним прописима, распоређују се у резерве фондова републичких заједница, и то:

1) средства пренета из резерве, средства фондова са посебном наменом и средства нераспоређених вишкова из 1954. године — у сигурносну резерву инвалидског осигурања и сигурносну резерву пензијског осигурања, сразмерно расходима у свакој од тих грана осигурања у 1962. години;

2) средства пренета из фонда превентивне здравствене заштите и средства резерве фонда здравственог реосигурања — у резерву фонда здравственог реосигурања.

Члан 199.

(1) Прописима народних република одредиће се:

1) начин на који ће се на фондове комуналних

заједница пренети обавезе постојећих среских завода за социјално осигурање по основу ануитета за инвестиционе зајмове и других обавеза из уговора закључених за изградњу пословних и стамбених зграда, које доспевају после 31. децембра 1962. године, као и начин регулисања односа између заједница односно завода у вези са правом коришћења тих објеката;

2) начин преношења основних средстава постојећих среских завода за социјално осигурање на комуналне заводе.

(2) Обавезе постојећих републичких завода за социјално осигурање и Савезног завода за социјално осигурање по основу инвестиционих зајмова и других уговора закључених за подизање објеката, које доспевају после 31. децембра 1962. године, преносе се на фондове републичких заједница односно Југословенске заједнице, а основна средства тих завода преносе се на републичке заводе односно на Савезни завод.

2. Финансирање и остваривање додатка на децу

Члан 200.

До доношења закона о додатку на децу, финансирање и остваривање додатка на децу вршиће се од 1. јануара 1963. године по одредбама чл. 201. до 213. овог закона.

Члан 201.

(1) Средства за додаток на децу обезбеђују се доприносом за додаток на децу.

(2) Допринос за додаток на децу плаћају организације из средстава из којих исплаћују личне дохотке радника.

(3) Приватни послодавци и остали обвезници плаћају допринос за додаток на децу из својих средстава.

Члан 202.

(1) Стопу доприноса за додаток на децу одређује скупштина републичке заједнице, у сагласности са републичким извршним већем.

(2) Савезна народна скупштина одређује највишу границу до које се може одредити стопа доприноса за додаток на децу, у оквиру укупних стопа у смислу члана 88 овог закона.

Члан 203.

(1) Из средстава остварених доприносом за додаток на децу издваја се део за трошкове службе у вези са остваривањем права на додаток на децу (режијски додаток).

(2) Висину режијског додатка одређује скупштина републичке заједнице. Одредба члана 95. став 3. овог закона важи сходно и за одређивање овог режијског додатка.

Члан 204.

(1) Код републичког завода образује се фонд за додаток на децу — за територију народне републике.

(2) Фонд за додаток на децу образује се из остварених доприноса, по издвајању дела за режијски додаток. У овај фонд уносе се и други приходи остварени за тај фонд.

(3) Фонд за додаток на децу служи за обезбеђивање и остваривање права на додаток на децу осигураника-радника, према посебним прописима.

Члан 205.

Ако се по годишњем завршном рачуну фонда за додаток на децу утврди вишак прихода над расходима, средства вишка служе за образовање резерве фонда за додаток на децу.

Члан 206.

(1) Ако се по завршном рачуну фонда за додаток на децу утврди вишак расхода над приходима, тај вишак покрива се из резерве фонда за додаток на децу.

(2) Ако средства резерве нису довољна, потребна допунска средства обезбеђују се посебним доприносом за додаток на децу, који уводи скупштина републичке заједнице, у сагласности са републичким извршним већем.

(3) Ако би стопа посебног доприноса за додаток на децу, заједно са стопом доприноса за додаток на децу одређеном по члану 202. став 1. овог закона, премашила највишу границу до које се може одредити стопа доприноса за додаток на децу (члан 202. став 2) или највишу границу до које се могу укупно одредити стопе доприноса за социјално осигурање, за додаток на децу и за службу запошљавања радника (члан 88), одлука о увођењу посебног доприноса доноси се уз претходну сагласност Савезног извршног већа.

(4) Посебан допринос за додаток на децу плаћају организације из средстава из којих исплаћују личне дохотке, а приватни послодавци и остали обвезници — из својих средстава.

Члан 207.

(1) Установљава се заједнички фонд резерве за додаток на децу код Савезног завода.

(2) Заједнички фонд резерве за додаток на децу служи за потребе обезбеђивања права на додаток на децу у појединим народним републикама у којима је из објективних узрока дошло до несразмерног оптерећења доприносима за додаток на децу, узимајући у обзир укупно оптерећење личних дохода свим доприносима.

(3) Савезно извршно веће одредиће својим прописима обим и начин обезбеђивања средстава за заједнички фонд резерве за додаток на децу и ближе ће одредити случајеве и начин коришћења средстава тог фонда.

Члан 208.

Скупштина републичке заједнице и републички завод старају се о обезбеђивању средстава фонда за додаток на децу, о правилном остваривању права на додаток на децу, и о коришћењу расположивих средстава тог фонда односно његове резерве у складу са одредбама овог закона које се односе на употребу средстава фондова заједница.

Члан 209.

(1) Републички завод обезбеђује извршавање послова у вези са остваривањем права на додаток на децу и исплате тог додатка преко комуналних завода и преко организација.

(2) Послове у вези са додатком на децу организације преузимају на основу споразума са комуналним заводом. Овим споразумом утврђује се и накнада коју комунални завод признаје организацијама за извршавање преузетих послова у вези са додатком на децу.

(3) Скупштина републичке заједнице одређује који део средстава остварених из режијског додатка припада комуналним заводима као накнада за трошкове пословања у вези са додатком на децу.

Члан 210.

(1) О праву на додаток на децу решавају у првом степену комунални заводи или њихове за то овлашћене филијале, односно организације које су преузеле вршење тих послова.

(2) О жалби против првостепеног решења праву на додаток на децу решава републички завод.

Решење републичког завода има својство управног акта против кога се може водити управни спор.

(3) Решења о додатку на децу донета у првом степену подлеже ревизији. Ревизију врши републички завод. Кад је против решења изјављена жалба, о ревизији се решава истим решењем којим се решава о жалби.

(4) Одредбе чл. 165. до 167. овог закона важе и у погледу ревизије решења о додатку на децу.

Члан 211.

(1) Организација која по члану 209. став 2. овог закона сама решава о праву на додаток на децу, дужна је републичком заводу, у корист фонда за додаток на децу, накнадити штету причињену незаконитим признавањем права односно исплатама додатка на децу, кад се то утврди у поступку ревизије по члану 210. овог закона.

(2) Организација која је накнадила штету (став 1), има право на накнаду штете од корисника додатка у случајевима и под условима из члана 184. овог закона.

Члан 212.

(1) Допринос за додаток на децу обрачунат за војне осигуранике, уплаћује се на посебан рачун Државног секретаријата за послове народне одбране. Из средстава добивених од тог доприноса исплаћује се додаток на децу војних осигураника.

(2) Овлашћује се Државни секретаријат за послове народне одбране да пропише поступак за остваривање права војних осигураника на додаток на децу.

Члан 213.

(1) Одредбе овог закона које се односе на финансијско пословање фондова заједнице, као и на обрачунавање, плаћање и контролу обрачунавања и уплаћивања доприноса, примењују се сходно и на пословање у вези са додатком на децу.

(2) Уживаоци пензија остварују право на додаток на децу на терет фонда републичке заједнице на чијем подручју имају пребивалиште. Из фонда на чији се терет исплаћује пензија плаћа се допринос за додаток на децу у корист фонда оне републичке заједнице на чијем подручју уживалац пензије има пребивалиште.

(3) Одредбе главе V овог закона важе и у погледу надзора над радом органа социјалног осигурања у вези са додатком на децу.

(4) Одредбе чл. 184, 187. до 189. и 191. став 1. овог закона примењују се и при утврђивању одговорности за штету и права на накнаду штете причињене фонду за додаток на децу.

3. Важење прописа и завршне одредбе

Члан 214.

(1) Док се законом не установе јединствене основнице за одређивање права из социјалног осигурања и за обрачунавање доприноса у смислу члана 85. став 2. овог закона, доприноси ће се обрачунавати по одређеним стопама од износа личних доходака осигураника — радника и од других основница прописаних за обрачунавање доприноса по овом закону.

(2) Савезни Државни секретаријат за послове финансија ближе одређује својим прописима на који се начин врши обрачунавање доприноса по одређеним стопама од личних доходака радника.

(3) Савезно извршно веће или орган који оно одреди, на предлог скупштине Југословенске заједнице, може за поједине категорије осигураника установити сталне основнице за обрачунавање доприноса, а може и овластити републичко извршно веће да за поједине категорије осигураника, на

предлог скупштине републичке заједнице, оно установи сталне основнице.

(4) До доношења прописа предвиђених у ставу 3. овог члана и у ставу 3. члана 85. овог закона важиће прописи о сталним основницама за обрачунавање доприноса, о доприносима у сталном износу и о минималним основницама за плаћање доприноса, који важе на дан почетка примењивања овог закона.

Члан 215.

До увођења евиденција и пријава о осигурању предвиђених у члану 77. овог закона, примењиваће се прописи о евиденцијама и пријавама о осигурању, који важе на дан ступања на снагу овог закона.

Члан 216.

Обвезници су дужни све доприносе по прописима који ће важити за финансирање социјалног осигурања на дан 31. децембра 1962. године уплатити и на износе личних доходака који буду исплаћени по престанку важења тих прописа — уколико се исплате односе на период до 31. децембра 1962. године.

Члан 217.

(1) По жалбама обвезника изјављеним до 31. децембра 1962. године донеће решење органи који су били надлежни по одредбама Уредбе о финансирању социјалног осигурања и по поступку предвиђеном у тој уредби.

(2) Поступак покренут за накнаду по члану 74. став 1. Уредбе о финансирању социјалног осигурања обуставља се даном ступања на снагу овог закона, а неуплаћени износи те накнаде иће се од тог дана наплаћивати ни по извршном решењу.

(3) У споровима за повраћај исправно исплаћених примања из фондова завода за социјално осигурање и у споровима за накнаду штете, у којима до дана ступања на снагу овог закона није донета првостепена пресуда или је првостепена пресуда била пре тог дана донета али је била укинута и предмет враћен првостепеном суду, примењиваће се одредбе главе VI овог закона.

Члан 218.

Од дана одређеног за почетак примењивања овог закона, о жалбама изјављеним на решења о правима из социјалног осигурања донета до тог дана, решаваће органи надлежни по овом закону и по поступку предвиђеном овим законом.

Члан 219.

Пензије и инвалидине одређене по захтевима поднетим до 31. децембра 1962. године обавезе су фондова оне републичке заједнице на чијем подручју корисник права на тај дан има пребивалиште, без обзира који је завод донео решење о праву на пензију односно инвалидину.

Члан 220.

(1) Од 1. јануара 1963. године престају да важе:

1) Закон о социјалном осигурању радника и службеника и њихових породица („Службени лист ФНРЈ“, бр. 10/50);

2) Одлука о стопама доприноса за социјално осигурање („Службени лист ФНРЈ“, бр. 17/59, 27/60, 44/60, 8/61 и 52/61);

3) Уредба о организацији завода за социјално осигурање („Службени лист ФНРЈ“, бр. 12/55);

4) Уредба о финансирању социјалног осигурања („Службени лист ФНРЈ“, бр. 12/55, 6/58 и 1/59);

5) одредбе осталих прописа које се односе на финансирање социјалног осигурања;

6) одредбе о поступку за остваривање права из социјалног осигурања из важећих прописа о соци-

јалном осигурању које су у супротности са одредбама главе IV овог закона и одредбама Закона о општем управном поступку;

7) одредбе о накнади штете, у прописима о инвалидском осигурању, пензијском осигурању и додатку на децу;

8) прописи донети на основу прописа наведених у тач. 1. до 4. овог става, осим прописа предвиђених у члану 214. став 4. и члану 215. овог закона.

(2) Изузетно од одредбе тачке 1. става 1. овог члана, овлашћење из члана 31. Закона о социјалном осигурању радника и службеника и њихових породица остаје на снази док се законом не регулише висина додатка на децу.

Члан 221.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

270.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА ЗАКОНА О ОБРАЗОВАЊУ И УПОТРЕБИ СРЕДСТАВА РЕПУБЛИЧКИХ И ОПШТИНСКИХ РЕЗЕРВНИХ ФОНДОВА ЗА ПОТРЕБЕ ПРИВРЕДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о изменама Закона о образовању и употреби средстава републичких и општинских резервних фондова за потребе привредних организација, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 19
24. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ИЗМЕНАМА ЗАКОНА О ОБРАЗОВАЊУ И УПОТРЕБИ СРЕДСТАВА РЕПУБЛИЧКИХ И ОПШТИНСКИХ РЕЗЕРВНИХ ФОНДОВА ЗА ПОТРЕБЕ ПРИВРЕДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

Члан 1.

У Закону о образовању и употреби средстава републичких и општинских резервних фондова за потребе привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 9/61) у члану 2. ст. 1. и 2. мењају се и гласе:

„Средства заједничких резерви привредних организација образују се од доприноса, који износи 3% од оствареног чистог прихода, умањеног за износ исплаћених личних доходака и за износ који се обавезно издваја у резервни фонд привредне организације.

Процент доприноса из става 1. овог члана може општински народни одбор повисити до 5%.“

Члан 2.

Одредбе члана 1. овог закона примењиваће се и на издвајање у заједничке резерве привредних организација из чистог прихода по завршним рачунима за 1961. годину.

Прописима народних република може се одредити да поједине привредне организације односно групе привредних организација издвајање из чистог прихода за 1961. годину по ставу 1. овог члана врше по процентима доприноса који су били на снази до доношења овог закона.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примењиваће се од 1. јануара 1962. године.

271.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ОСНОВНОГ ЗАКОНА О ИГРАМА НА СРЕЋУ

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Основни закон о играма на срећу, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 16
24. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ОСНОВНИ ЗАКОН О ИГРАМА НА СРЕЋУ

1. Опште одредбе

Члан 1.

Игре на срећу могу се приређивати само у циљу прибављања финансијских средстава за извршавање социјално-хуманих, културно-просветних и физкултурних задатака и у циљу привредне рекламе.

Члан 2.

Под играма на срећу, у смислу овог закона, подразумевају се лутрије, томболе, спортске прогнозе, лото и друге игре на срећу у којима учествује велики број грађана и у којима се учесницима пружа могућност стицања добитка у новцу и стварима, а код којих крајњи исход игре не зависи од знања или уметности учесника у игри, него од случаја или од неког неизвесног догађаја.

Под играма на срећу, ако испуњавају услове из става 1. овог члана, подразумевају се и наградни конкурс и игре на срећу у циљу привредне рекламе.

Уговори на срећу који се закључују међу грађанима, не обухватају се овим законом.

Члан 3.

Игре на срећу могу приређивати само друштва на правна лица.

Приређивач игре на срећу дужан је обезбедити добитке у вредности одређеној овим законом.

Члан 4.

Свака игра на срећу мора имати правила игре.

Члан 5.

Учесници у игри на срећу су имаоци срећака, томболских карата и потврда о уплаћеном износу за учешће у игри, односно лица која су испунила услове прописане правилима игре за учешће у игри.

Члан 6.

Добици у играма на срећу могу бити у новцу, у стварима или у новцу и у стварима.

Правилима игре на срећу одређује се да ли ће добити бити у новцу, у стварима или у новцу и у стварима.

Члан 7.

На територији Југославије могу се примати уплате и вршити друге радње у вези са играма на срећу које се приређују у иностранству, само по одобрењу савезног Државног секретаријата за послове финансија.

Члан 8.

Савезно извршно веће може, изузетно од одредаба овог закона, одобрити приређивање одређене игре на срећу у друге сврхе.

Решењем из става 1. овог члана одређује се ко може приредити ту игру, у које сврхе и под којим условима.

II. Правила игре на срећу

Члан 9.

Правила игре на срећу морају садржати нарочито одредбе: о укупној вредности добитака, о начину извлачења односно одређивања добитака, о условима за учешће у игри, о начину објављивања резултата игре, о начину исплате односно издавања добитака, о крајњем року за исплату добитака, као и остале одредбе којима се регулишу односи приређивача и учесника у игри на срећу.

Код лутрије и томболе правила игре на срећу садрже и вредност емисије срећака односно томболских карата.

Правилима игре на срећу мора се одредити крајњи рок до кога се може вршити продаја срећака и томболских карата односно уплата за учешће у игри.

Прописом народне републике ближе ће се одредити шта морају садржати правила појединих игара на срећу.

Савезно извршно веће може донети ближе прописе о садржини правила појединих игара на срећу које се у смислу овог закона приређују на основу одобрења савезног Државног секретаријата за послове финансија.

Члан 10.

Правила игре на срећу одобрава орган који је према одредбама овог закона надлежан да одобрава приређивање игре на срећу (члан 12).

Правила игара на срећу које приређује Југословенска лутрија, одобрава савезни Државни секретаријат за послове финансија.

III. Приређивање игара на срећу

Члан 11.

Привредне организације могу приређивати само наградне конкурсе и игре на срећу у циљу привредне рекламе, а остала друштвена правна лица — само лутрије и томболе.

Југословенска лутрија може приређивати све врсте игара на срећу у смислу овог закона.

Члан 12.

Друштвена правна лица могу приређивати игре на срећу на основу посебног одобрења за сваку поједину игру.

Посебно одобрење за приређивање игре на срећу даје савезни Државни секретаријат за послове финансија, ако се срећке или томболске карте односно потврде које дају право на учешће у игри растурају на територији двеју или више народних република.

Прописом народне републике одредиће се који ће органи давати посебна одобрења за приређивање игре на срећу, ако их по одредбама овог закона не даје орган из става 2. овог члана.

Југословенској лутрији за приређивање игара на срећу није потребно посебно одобрење.

Члан 13.

У захтеву за издавање одобрења за приређивање игре на срећу подносилац захтева дужан је навести коју игру на срећу жели да приреди и у коју сврху.

Захтев се подноси органу који је према члану 12. овог закона надлежан за давање одобрења.

Уз захтев морају се приложити: извод из статута или из правила приређивача игре на срећу из кога се види предмет његовог пословања, одлука надлежног органа управљања о приређивању игре на срећу, као и правила игре на срећу.

Орган надлежан за давање одобрења решава о захтеву по слободној оцени, имајући у виду нарочито: у ком се циљу игра на срећу приређује, цену срећке односно томболске карте, као и да ли се правилима игре довољно обезбеђује објективност при утврђивању добитака односно награда.

Члан 14.

Орган који даје одобрење за приређивање игре на срећу код које се добити исплаћују у новцу, може пре давања одобрења захтевати од подносиоца да положи обезбеђење у готовом новцу у висини коју тај орган одреди, или може решењем о одобрењу наложити приређивачу игре на срећу да део износа добивеног продајом срећака или томболских карата односно примљених уплата, уплати на посебан рачун код банке, као и да тим износом може располагати само по одобрењу тог органа.

Износ из става 1. овог члана не може премашити укупан износ потребан за обезбеђење исплате добитака и за обезбеђење пореза обрачунатог на укупну вредност издатих срећака или томболских карата односно на укупну вредност уплата предвиђених у правилима игре на срећу.

Члан 15.

Приређивач игре на срећу за чије је приређивање већ дато одобрење, не може мењати правила игре ако је почео са продајом срећака или томболских карата односно са растурањем потврда које дају право на учешће у игри.

Орган који даје одобрење може, на образложени захтев приређивача игре на срећу, дати сагласност да се одложи дан или промени место извлачења односно одређивања добитака.

Ако је приређивач игре на срећу отпочео са продајом срећака или томболских карата односно са растурањем уз наплату потврда које дају право на учешће у игри, он може одустати од приређивања игре само под условом да врати примљени новац.

Орган који је дао одобрење за приређивање игре на срећу, ставиће приређивачу који одустане од приређивања игре, на слободно располагање средства дата као обезбеђење у смислу члана 14. овог закона.

У случају из ст. 2. и 3. овог члана приређивач је дужан објавити одлагање односно одустајање од приређивања игре на срећу, на начин на који се објављују извештаји о резултату игре.

Члан 16.

Прописом народне републике може се одредити да за приређивање лутрије и томболе које прире-

ђују друштвене организације у сврхе предвиђене у члану 1. овог закона на приредбама и забавама, није потребно одобрење из члана 12. овог закона ако вредност срећака односно томболских карата не премаша одређени износ.

Прописом из става 1. овог члана одредиће се и услови за приређивање игара на срећу из става 1. овог члана.

IV. Одређивање и остваривање добитака

Члан 17.

У играма на срећу у којима учесници уплаћују одређени износ за учешће у игри, укупна вредност добитака мора износити најмање 40% од вредности издатих срећака за лутрију или карата за томболу, а у другим играма на срећу — од укупне вредности примљених уплата за учешће у игри на срећу (лото, спортска прогноза и сл.).

Прописом народне републике може се одредити и већи процент из става 1. овог члана за игре на срећу које се у смислу овог закона приређују на основу одобрења републичких, среских или општинских органа управе.

У играма на срећу у којима учесници не уплаћују посебан износ за учешће у игри (наградни конкурс, игра на срећу у циљу привредне рекламе и сл.), вредност добитака одређује приређивач самостално.

Члан 18.

У играма на срећу у којима се добици одређују извлачењем, извлачење се врши у присуству комисије од три члана, које именује орган управе општинског народног одбора надлежан за послове финансија на чијем се подручју врши извлачење.

Ближе прописе о поступку извлачења добитака доносе народне републике.

Одредба става 1. овог члана не односи се на извлачење добитака у играма на срећу из члана 16. овог закона.

Члан 19.

Извештај о резултатима игре на срећу приређивач је дужан објавити у року од 7 дана од дана извршеног извлачења добитака односно од дана утврђивања резултата игре.

Начин и место објављивања резултата одређује се правилима игре на срећу.

Члан 20.

Исплата односно издавање добитака врши се у року одређеном у правилима игре на срећу, али тај рок не може бити краћи од 60 дана од дана објављивања извештаја о резултату игре.

По истеку рока из става 1. овог члана застарева право на наплату односно пријем добитака.

Члан 21.

Добици који нису наплаћени односно подигнути у року из члана 20. овог закона, припадају приређивачу игре на срећу за сврхе ради којих је игра приређена.

Члан 22.

За обавезе према учесницима у игри на срећу одговара приређивач игре свим својим средствима.

V. Надзор

Члан 23.

Савезни Државни секретаријат за послове финансија непосредно се стара о правилној примени овог закона и прописа донетих на основу њега.

Орган из става 1. овог члана прати, са гледишта законитости, финансијско пословање организација

које на основу његовог одобрења приређују игре на срећу, нарочито у погледу утрошка средстава која те организације добивају приређивањем игре на срећу, и може поништити или укинути незаконите акте донете ван управног поступка од стране органа тих организација.

Прописом народне републике одредиће се права и дужности републичких, среских и општинских органа у погледу вршења надзора над радом организација које приређују игре на срећу на основу одобрења републичких, среских и општинских органа.

VI. Казнене одредбе

Члан 24.

Новчаном казном од 100.000 до 2.000.000 динара казниће се за привредни преступ друштвено правно лице које без одобрења надлежног органа, ако је то одобрење по одредбама овог закона потребно, приреди игру на срећу (члан 12), или које на територији Југославије без одобрења прима уплате или врши друге радње у вези са игром на срећу која се приређује у иностранству (члан 7).

Новчаном казном до 50.000 динара казниће се одговорно лице у друштвеном правном лицу за неку од радњи из става 1. овог члана.

Члан 25.

Новчаном казном од 50.000 до 1.000.000 динара казниће се за привредни преступ друштвено правно лице које је добило одобрење за приређивање игре на срећу:

- 1) ако не исплати односно не изда добитке у вредности предвиђеној у правилима игре на срећу;
- 2) ако емитује срећке или томболске карте у износу већем или мањем од износа одобреног решењем органа из члана 12. овог закона (члан 9. став 2).

Члан 26.

Новчаном казном до 300.000 динара или затвором до 30 дана казниће се за прекршај грађанин који приреди ма коју игру на срећу или који на територији Југославије без одобрења прима уплате или врши какве друге радње у вези са игром на срећу која се приређује у иностранству (члан 7).

Члан 27.

Новчаном казном до 300.000 динара казниће се за прекршај грађанско правно лице које приреди ма коју игру на срећу или које без одобрења на територији Југославије прима уплате или врши какве друге радње у вези са игром на срећу која се приређује у иностранству (члан 7).

Новчаном казном до 50.000 динара казниће се и одговорно лице у грађанском правном лицу за неку од радњи из става 1. овог члана.

VII. Прелазне и завршне одредбе

Члан 28.

Одобрење за приређивање игре на срећу издато до дана ступања на снагу овог закона остаје на снази, и игра на срећу за коју је дато одобрење спровешће се по досадашњим прописима.

До доношења прописа из члана 16. овог закона друштвене организације могу приређивати игре на срећу на својим приредбама и забавама по досадашњим прописима.

Члан 29.

Даном ступања на снагу овог закона престају да важе Уредба о лутријама и другим играма на срећу („Службени лист ФНРЈ“, бр. 4/52) и одредбе чл. 11.

и 181. Уредбе о надлежности општинских и среских народних одбора и њихових органа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/57).

Члан 30.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

272.

У К А З

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ЈУГОСЛОВЕНСКОЈ ЛУТРИЈИ

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о југословенској лутрији, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 15

24. маја 1962. године

Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ЈУГОСЛОВЕНСКОЈ ЛУТРИЈИ

І. ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Југословенска лутрија је самостална организација која се бави приређивањем игара на срећу.

На Југословенску лутрију примењују се прописи који важе за привредне организације, ако овим законом или прописима који се доносе на основу њега, није друкчије одређено.

Члан 2.

Југословенска лутрија може приређивати све врсте игара на срећу, под условима одређеним у Основном закону о играма на срећу.

Правила игре на срећу коју приређује Југословенска лутрија одобрава савезни Државни секретаријат за послове финансија.

Члан 3.

Југословенска лутрија може пружати другим приређивачима игара на срећу стручну помоћ у изради правила игре на срећу и може вршити друге услуге у вези са спровођењем игара на срећу.

За услуге које врши другим приређивачима игара на срећу припада Југословенској лутрији накнада.

Члан 4.

Југословенска лутрија је правно лице.

Седиште Југословенске лутрије је у Београду.

Члан 5.

Југословенском лутријом управља се по начелима друштвеног управљања.

Члан 6.

За обавезе Југословенске лутрије према учесницима игара на срећу јамчи федерација.

Члан 7.

Југословенска лутрија има свој статут.

Статутом Југословенске лутрије се ближе одређују нарочито: задаци, органи управљања, начин њиховог избора односно именовања и њихов делокруг, међусобни односи органа управљања, начин доношења закључака органа управљања, унутрашња организација и начин пословања.

Статут мора бити у складу са одредбама овог закона и других савезних прописа.

Статут доноси управни одбор Југословенске лутрије, а потврђује Савезно извршно веће.

Члан 8.

Југословенска лутрија може имати пословне јединице.

Статутом Југословенске лутрије одређује се које пословне јединице има Југословенска лутрија, делокруг тих јединица и њихови међусобни односи.

ІІ. ОРГАНИ УПРАВЉАЊА

Члан 9.

Органи управљања Југословенске лутрије јесу: управни одбор и главни директор.

Поједине послове управљања Југословенском лутријом, одређене овим законом, врши савет радног колектива Југословенске лутрије и савети радних колектива пословних јединица Југословенске лутрије.

1. Управни одбор

Члан 10.

Управни одбор је највиши орган управљања Југословенске лутрије.

Управни одбор управља Југословенском лутријом у складу са одредбама овог закона, других прописа и статута Југословенске лутрије.

Управни одбор врши нарочито следеће послове:

- 1) доноси статут Југословенске лутрије, који потврђује Савезно извршно веће;
- 2) доноси пословник о свом раду;
- 3) доноси годишњи финансијски план;
- 4) одобрава завршни рачун и годишњи извештај о пословању;
- 5) прати извршење годишњег финансијског плана и пословање Југословенске лутрије и даје смернице за рад њених органа;
- 6) прописује тарифу накнада за услуге које Југословенска лутрија врши другим приређивачима игара на срећу;
- 7) одлучује о стицању, преношењу и отуђењу непокретне имовине;
- 8) решава о задужењу Југословенске лутрије и о отписивању њених ненаплативих потраживања;
- 9) предлаже Савезном извршном већу висину процента за трошкове пословања, личне дохотке и фондове Југословенске лутрије;
- 10) одлучује о оснивању и укидању пословних јединица Југословенске лутрије;
- 11) бира свог председника и потпредседника;
- 12) поставља и разрешава руководеће службенике Југословенске лутрије за које је то статутом Југословенске лутрије одређено;
- 13) решава и о другим важнијим питањима из области пословања Југословенске лутрије.

Члан 11.

Савезно извршно веће образује управни одбор из редова чланова организација које учествују у расподели прихода Југословенске лутрије и других лица која могу доприносити раду Југословенске лутрије.

Главни директор и председник савета радног колектива Југословенске лутрије су чланови управног одбора по свом положају.

Статутом се одређује укупан број чланова управног одбора Југословенске лутрије и трајање њиховог мандата.

Члан 12.

Председника и потпредседника управног одбора Југословенске лутрије бира управни одбор из своје средине.

За председника или потпредседника управног одбора не могу бити изабрани главни директор и председник савета радног колектива Југословенске лутрије.

Члан 13.

Управни одбор доноси закључке на седницама. Седница управног одбора се може одржати ако је присутно више од половине његових чланова. Закључци се доносе већином гласова присутних чланова управног одбора.

Члан 14.

Ако главни директор Југословенске лутрије сматра да је закључак управног одбора у супротности са овим законом, другим савезним прописима и статутом Југословенске лутрије, упозориће на то управни одбор.

Ако управни одбор и после упозорења из става 1. овог члана остане при свом закључку, главни директор Југословенске лутрије затражиће да савезни Државни секретаријат за послове финансија реши питање које је предмет закључка.

У случају из става 2. овог члана главни директор Југословенске лутрије обуставиће извршење закључка управног одбора док савезни Државни секретаријат за послове финансија не донесе решење.

Ако савезни Државни секретаријат за послове финансија не донесе решење у року од 30 дана од дана кад је главни директор тражио доношење решења, закључак управног одбора остаје у важности.

2. Главни директор

Члан 15.

Главни директор руководи радом и пословањем Југословенске лутрије на основу и у оквиру закона и других прописа, статута Југословенске лутрије и закључака управног одбора и савета радног колектива Југословенске лутрије.

Члан 16.

Главни директор заступа Југословенску лутрију у њеним имовинскоправним и другим односима.

Главни директор може овластити службеника Југословенске лутрије или друго лице да га замењује у заступању у одређеним пословима.

Члан 17.

Главни директор припрема и подноси управном одбору предлоге годишњег финансијског плана, завршног рачуна и годишњег извештаја о пословању, као и друге предлоге по питањима о којима решава управни одбор.

Члан 18.

Главни директора Југословенске лутрије поставља и разрешава управни одбор Југословенске лутрије, у сагласности са Савезним извршним већем.

3. Савет радног колектива

Члан 19.

Радници и службеници сваке пословне јединице Југословенске лутрије бирају савет радног колектива пословне јединице на својој скупштини, а де-

легати службеника и радника свих пословних јединица бирају савет радног колектива Југословенске лутрије.

У погледу избора чланова савета радног колектива пословне јединице и избора чланова савета радног колектива Југословенске лутрије, поступка за њихов опозив и накнадни избор, трајања њиховог мандата и начина рада савета, сходно се примењују правила о избору и раду радничких савета у привредним организацијама, ако овим законом није другачије одређено.

Статут Југословенске лутрије ближе одређује број чланова савета радног колектива пословне јединице и број чланова савета радног колектива Југословенске лутрије, начин њиховог избора и опозива, трајање њиховог мандата и начин рада савета.

Члан 20.

Савет радног колектива Југословенске лутрије распоређује чист приход Југословенске лутрије на заједничке фондове Југословенске лутрије и на пословне јединице Југословенске лутрије, а савет радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије распоређује чист приход који припада пословној јединици на фондове пословне јединице и личне дохотке сагласно одредбама овог закона.

Члан 21.

Савет радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије доноси закључке о заснивању и престанку радног односа са службеницима и радницима, осим са онима са којима по одредбама овог закона и статута Југословенске лутрије радни однос заснива и раскида други орган.

Закључак о заснивању и престанку радног односа са службеницима и радницима са којима се по статуту Југословенске лутрије радни однос заснива на основу конкурса, доноси савет радног колектива односне пословне јединице Југословенске лутрије, на предлог конкурсне комисије.

Конкурсну комисију сачињавају три члана, од којих по једног именује статутом одређени руководиоци службеник Југословенске лутрије, синдикална подружница и савет радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије.

Писмени споразум о заснивању радног односа закључује и потписује статутом одређени руководиоци службеник Југословенске лутрије, на основу закључка савета радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије.

Члан 22.

Савет радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије доноси закључак о одређивању заступника и одређује њихов делокруг у складу са статутом Југословенске лутрије.

Уговор са заступницима закључује статутом одређени руководиоци службеник Југословенске лутрије.

Члан 23.

Савет радног колектива пословне јединице Југословенске лутрије стара се о радном реду и дисциплини у пословној јединици и предузима мере за стручно уздизање службеника и радника, за унапређивање и рационализацију пословања, снижавање трошкова и побољшавање квалитета пословања.

Савет радног колектива пословне јединице стара се о примени прописа о хигијенској и техничкој заштити при раду, о здравственој заштити и о побољшању животних услова радника и службеника пословне јединице.

III. УТВРЂИВАЊЕ И РАСПОДЕЛА ПРИХОДА

Члан 24.

Приход Југословенске лутрије чини вредност продатих срећака, томболских карата и други износи уплаћени за учешће у игри, накнада за услуге учињене другим приређивачима игара на срећу, као и други приходи које оствари Југословенска лутрија.

Приход Југословенске лутрије расподељује се на:

- 1) део за исплату добитака;
- 2) део за трошкове пословања, личне дохотке и фондове Југословенске лутрије;
- 3) део који се дели друштвеним организацијама за финансирање социјално-хуманих, културно-просветних и фискултурних делатности.

Члан 25.

Део прихода који служи за исплату добитака утврђује се на начин прописан правилима сваке поједине игре на срећу у смислу члана 17. Основног закона о играма на срећу.

Остатак прихода по исплати добитака дели се на део који припада Југословенској лутрији за подмиривање трошкова пословања, личних доходака и за образовање фондова и део који припада друштвеним организацијама за финансирање социјално-хуманих, културно-просветних и фискултурних делатности.

Савезно извршно веће утврђује проценат којим се врши расподела средстава у смислу става 2. овог члана.

Члан 26.

Део прихода који се у смислу члана 25. ст. 2. и 3. овог закона издваја за друштвене организације, Савезно извршно веће, на предлог управног одбора Југословенске лутрије расподељује: Савезу удружења бораца народноослободилачког рата Југославије, Савезу инвалида рада Југославије, Савезу глувих Југославије, Савезу слепих Југославије, Југословенском црвеном крсту, Савету друштава за старање о деци и омладини Југославије, Југословенском одбору за социјални рад, Савезу дефектолога Југославије, Југословенском савезу против алкохолизма — за финансирање социјално-хуманих делатности, Савезној комисији за физичку културу — за финансирање изградње објеката за физичку културу и савезним организацијама за техничку културу — за финансирање објеката техничке културе.

Савезно извршно веће може одредити да у подели средстава из става 1. овог члана остварених од појединих игара на срећу учествују и друге друштвене организације са социјално-хуманом, културно-просветном и фискултурном делатношћу.

Члан 27.

Део прихода који се у смислу члана 25. ст. 2. и 3. овог закона издваја за Југословенску лутрију представља њен укупан приход.

Члан 28.

Из укупног прихода подмирују се трошкови пословања Југословенске лутрије по прописима који важе за привредне организације, ако овим или другим савезним законом није друкчије одређено.

Члан 29.

Укупан приход Југословенске лутрије, по одбитку трошкова пословања, представља доходак Југословенске лутрије.

На доходак Југословенске лутрије обрачунава се допринос из дохотка привредних организација.

Остатак дохотка Југословенске лутрије, по одбитку доприноса из става 2. овог члана, представља чист приход Југословенске лутрије.

Члан 30.

У Југословенској лутрији образују се фондови које морају имати привредне организације.

Резервни фонд је јединствен за целу Југословенску лутрију.

Пословни фонд и фонд заједничке потрошње образују се код сваке пословне јединице Југословенске лутрије.

Статутом Југословенске лутрије може се одредити да се, поред пословних фондова и фондова заједничке потрошње пословних јединица, образују јединствени пословни фонд и јединствени фонд заједничке потрошње Југословенске лутрије.

Члан 31.

Из чистог прихода Југословенске лутрије издваја се за резервни фонд Југословенске лутрије 2% од укупног износа трошкова пословања и исплаћених личних доходака Југословенске лутрије по завршном рачуну за претходну годину.

Издавање за резервни фонд по ставу 1. овог члана престаје кад средства резервног фонда Југословенске лутрије достигну 5% од укупног износа трошкова пословања и исплаћених личних доходака по завршном рачуну за претходну годину.

Члан 32.

По издавању средстава за резервни фонд Југословенске лутрије, савет радног колектива Југословенске лутрије расподељује чист приход на заједничке фондове Југословенске лутрије и на пословне јединице Југословенске лутрије, сагласно одредбама овог закона, других савезних прописа, статута Југословенске лутрије и правилника о расподели чистог прихода Југословенске лутрије, водећи при том рачуна о постигнутим резултатима пословања Југословенске лутрије као целине и сваке њене пословне јединице.

Правилником о расподели чистог прихода Југословенске лутрије одређују се основи и мерила за утврђивање резултата пословања појединих пословних јединица, на основу којих савет радног колектива Југословенске лутрије распоређује чист приход по ставу 1. овог члана.

Правилник о расподели чистог прихода Југословенске лутрије доноси савет радног колектива Југословенске лутрије, у сагласности са управним одбором Југословенске лутрије.

Члан 33.

Чист приход који по члану 32. овог закона припада појединој пословној јединици Југословенске лутрије, распоређује савет радног колектива пословне јединице на фондове пословне јединице и личне дохотке радника и службеника пословне јединице, сагласно одредбама овог закона, других савезних прописа, статута Југословенске лутрије и правилника о расподели чистог прихода пословне јединице.

Правилник о расподели чистог прихода пословне јединице доноси савет радног колектива пословне јединице, у сагласности са управним одбором Југословенске лутрије.

Члан 34.

Савети радних колектива пословних јединица могу одлучити да средства својих фондова удруже, у целини или делимично, ради економичнијег и целисходнијег коришћења тих средстава у сврхе за које су ти фондови намењени.

Начин коришћења удружених средстава регулише се међусобним споразумом савета радних колектива пословних јединица који удружују средства својих фондова.

Члан 35.

Део чистог прихода издвојен за личне дохотке радника и службеника пословне јединице распоређује савет радног колектива пословне јединице према одредбама правилника о расподели личних доходака пословне јединице.

Правилником о расподели личних доходака пословне јединице утврђују се основи и мерила за расподелу дела чистог прихода издвојеног за личне дохотке — на поједине раднике и службенике, према радном месту и учинку појединог радника и службеника.

Правилник о расподели личних доходака пословне јединице доноси савет радног колектива пословне јединице.

Савет радног колектива Југословенске лутрије може прописати општа начела за расподелу личних доходака радника и службеника пословних јединица.

Ако је савет радног колектива Југословенске лутрије прописао општа начела за расподелу личних доходака, одредбе правилника о расподели личних доходака пословних јединица морају бити у складу са тим општим начелима.

Члан 36.

Ако се управни одбор Југословенске лутрије не сагласи са правилником о расподели чистог прихода Југословенске лутрије који је донео савет радног колектива Југословенске лутрије, односно са правилником о расподели чистог прихода пословне јединице који је донео савет радног колектива пословне јединице, одлуку о спорним питањима доноси комисија од пет чланова, у коју по два члана именују управни одбор Југословенске лутрије и савет радног колектива Југословенске лутрије односно савет радног колектива пословне јединице, а председника — општинско синдикално веће.

Члан 37.

Југословенска лутрија утврђује свој завршни рачун и саставља годишњи извештај о свом пословању на начин на који то чине привредне организације по савезним прописима.

Начин вођења књиговодства Југословенске лутрије прописује савезни Државни секретаријат за послове финансија.

IV. НАДЗОР И МЕРЕ

Члан 38.

Савезни Државни секретаријат за послове финансија врши надзор над законитошћу рада Југословенске лутрије.

Члан 39.

Контролу пословања Југословенске лутрије врши Служба друштвеног књиговодства по одредбама Закона о друштвеном књиговодству.

Члан 40.

Југословенска лутрија подноси годишњи извештај о свом пословању савезном Државном секретаријату за послове финансија.

V. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 41.

Југословенска лутрија саобразиће своје пословање одредбама овог закона у року од три месеца од дана његовог ступања на снагу.

Савезни Државни секретаријат за послове финансија донеће ближе прописе о преношењу средстава из досадашњих фондова Југословенске лутрије у нове фондове.

Члан 42.

Одредба члана 29. став 2. овог закона примењиваће се на Југословенску лутрију од 1. јануара 1963. године.

Члан 43.

Југословенска лутрија дужна је у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона донети свој статут.

Избори и именовања за органе управљања Југословенске лутрије извршиће се по одредбама овог закона у року од три месеца од дана његовог ступања на снагу.

Ближе прописе о спровођењу избора односно о именовањима за прве органе управљања Југословенске лутрије, донеће Секретаријат Савезног извршног већа за законодавство и организацију.

Члан 44.

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Решење о организацији Југословенске лутрије као установе са самосталним финансирањем („Службени лист ФНРЈ“, бр. 19/54 и 14/55).

Члан 45.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

273.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА ЗАКОНА О ОДУЗИМАЊУ ДРЖАВЉАНСТВА ОФИЦИРИМА И ПОДОФИЦИРИМА БИВШЕ ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ВОЈСКЕ, КОЈИ НЕЋЕ ДА СЕ ВРАТЕ У ОТАЏИНУ, ПРИПАДНИЦИМА ВОЈНИХ ФОРМАЦИЈА КОЈИ СУ СЛУЖИЛИ ОКУПАТОРУ И ОДБЕГЛИ У ИНОСТРАНСТВО, КАО И ЛИЦИМА ОДБЕГЛИМ ПОСЛЕ ОСЛОБОЂЕЊА

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о престанку важења Закона о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 14
24. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Џећар Стамболић, с. р.

ЗАКОН

О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА ЗАКОНА О ОДУЗИМАЊУ ДРЖАВЉАНСТВА ОФИЦИРИМА И ПОДОФИЦИРИМА БИВШЕ ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ВОЈСКЕ, КОЈИ НЕЋЕ ДА СЕ ВРАТЕ У ОТАЏИНУ, ПРИПАДНИЦИМА ВОЈНИХ ФОРМАЦИЈА КОЈИ СУ СЛУЖИЛИ ОКУПАТОРУ И ОДБЕГЛИ У ИНОСТРАНСТВО, КАО И ЛИЦИМА ОДБЕГЛИМ ПОСЛЕ ОСЛОБОЂЕЊА

Члан 1.

Закон о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења („Службени лист ФНРЈ“, бр. 86/46), и други прописи донети на основу овог закона, престају да важе.

Члан 2.

По Закону о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења — изгубила су држављанство ФНРЈ само лица за која је донето решење о одузимању држављанства до дана ступања на снагу овог закона.

Члан 3.

Овим законом не дира се у имовинскоправне последице настале применом Закона о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења.

Члан 4.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

274.

УКАЗ

О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ОПШТЕГ ЗАКОНА О ОРГАНИЗАЦИЈИ ЗДРАВСТВЕНЕ СЛУЖБЕ

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о изменама и допунама Општег закона о организацији здравствене службе, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 18

24. маја 1962. године

Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.**ЗАКОН**

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ОПШТЕГ ЗАКОНА О ОРГАНИЗАЦИЈИ ЗДРАВСТВЕНЕ СЛУЖБЕ

Члан 1.

У Општем закону о организацији здравствене службе („Службени лист ФНРЈ“, бр. 45/60 и 9/61) у

члану 48. став 2. замењује се са три нова става, који гласе:

„Укупан број чланова савета не може бити мањи од седам, а број чланова савета које бира радни колектив здравствене установе не може бити већи од једне трећине укупног броја чланова савета, укључујући ту и управника установе.

Мандат чланова савета траје две године.

Савет здравствене установе доноси одлуке већином гласова својих чланова.“

Члан 2.

У члану 93 тачка 3. после речи: „услуга“ даљи текст брише се.

Члан 3.

У члану 94. после става 4. додаје се нови став 5. који гласи:

„Републичко извршно веће својим прописима одређује рокове до којих се уговори из става 4. овог члана морају закључивати на територији народне републике односно на подручјима општина. Тим прописима могу се предвидети и санкције због неблаговременог закључења уговора.“

Члан 4.

У члану 95 став 2. замењује се са три нова става, који гласе:

„Против одлуке арбитражне комисије може се у року од осам дана од дана саопштења одлуке изјавити жалба републичкој арбитражној комисији, коју образује републичко извршно веће или орган који оно одреди. У ову комисију обавезно улази и по један представник уговарајућих страна

О трошковима арбитражног поступка одлучује се по начелима парничног поступка. Ако оне трошкове по одлуци арбитражне комисије треба да плати здравствена установа или установа здравственог осигурања, они падају на терет средстава распоређених за личне дохотке.

Одлука републичке арбитражне комисије, као и одлука општинске арбитражне комисије против које није изјављена жалба коначна је и обавезна за уговарајуће стране приликом закључивања уговора.“

Члан 5.

У члану 112. став 2. мења се и гласи:

„Народна република доноси прописе о наплати потраживања здравствених установа за указану медицинску помоћ и друге услуге здравствене заштите.“

Члан 6.

У члану 120. после речи: „послова“ додају се речи: „и резултатима рада“.

Члан 7.

У члану 141. додаје се нови став 2, који гласи:

„Овлашћује се Секретаријат Савезног извршног већа за народно здравље да својим прописима одређује услове за производњу и промет ортопедских справа и помагала крви и крвних деривата, медицинских инструмената и уређаја, опреме за здравствене установе, хигијенских средстава, као и козметичких средстава чија употреба може бити од штете по здравље људи (члан 88 став 2. Општег закона о организацији здравствене службе).“

Члан 8.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“

275.

У К А З**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПЕНЗИЈСКОМ ОСИГУРАЊУ**

На основу члана 71. тачка 2. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти, проглашава се Закон о изменама и допунама Закона о пензијском осигурању, који је усвојила Савезна народна скупштина на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године.

П. Р. бр. 17
24. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

ЗАКОН**О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПЕНЗИЈСКОМ ОСИГУРАЊУ****Члан 1.**

У Закону о пензијском осигурању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 51/57, 44/58, 27/59, 48/59 и 10/61) у члану 77. став 2, члану 194. став 1. и члану 249. став 5. број: „VIII“ замењује се са: „VI“ на оба места у сваком од наведених чланова.

Члан 2.

Личне и инвалидске пензије учесника народно-ослободилачког рата који су ступили у рат пре 9. септембра 1943. године и учесника шпанског грађанског рата, као и породичне пензије чланова породица ових учесника и чланова породица палих бораца народноослободилачког рата, којима је пензија одређена од пензијског основа нижег од просечног пензијског основа VI осигураничког разреда, поново ће се одредити, по службеној дужности, од просечног пензијског основа VI осигураничког разреда.

Члан 3.

Нови износи пензија одређени применом чл. 1. и 2. овог закона, припадају од првог дана другог наредног месеца по ступању на снагу овог закона.

Члан 4.

Овај закон ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

276.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ**О ДОДЕЉИВАЊУ СРЕДСТАВА ИЗ ПРИВРЕДНИХ РЕЗЕРВИ ФЕДЕРАЦИЈЕ**

1. Из средстава привредних резерви федерације која се образују, сходно одредби тачке 4. главе XVI Савезног друштвеног плана за 1962. годину, додељу-

је се Општем инвестиционом фонду износ од 2.000 милиона динара за финансирање комуналне изградње на Новом Београду.

2. Услов финансирања из тачке 1. ове одлуке утврдиће накнадно Савезно извршно веће.

3. Ближе прописе за спровођење ове одлуке донеће, по потреби, савезни Државни секретаријат за послове финансија.

4. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 35
24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивковић, с. р.

277.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ**О ПОКРИВАЊУ НЕПОКРИВЕНИХ МАЊКОВА У ФОНДОВИМА ЗАВОДА ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ**

1. Вишкови расхода над приходима из пословања у 1962. години, који се утврде у фондовима средских завода за социјално осигурање и у фондовима републичких завода за социјално осигурање на дан 31. децембра 1962. године, као и преостали непокривени вишкови расхода над приходима из пословања фондова тих завода у ранијим годинама, покриће се према редоследу временског настанка обавеза:

1) средствима резерве и средствима фондова са посебном наменом;

2) средствима нераспоређених вишкова из 1954. године;

3) средствима из доприноса по допунској општој стопи од 2% оствареним за 1962. годину и преосталим средствима тог доприноса оствареним за 1960. и 1961. годину — према одлуци скупштине републике заједнице социјалног осигурања у сагласности са републичким извршним већем.

Ако после коришћења средстава из става 1. ове тачке преостане део тих средстава неутрошен, тај део распоредиће се по одлуци скупштине републике заједнице социјалног осигурања, у сагласности са републичким извршним већем, у сигурносне резерве инвалидског и пензијског осигурања и резерве здравственог осигурања и реосигурања.

2. Вишкове расхода над приходима који у фондовима средских завода остану непокривени после коришћења средстава по тачки 1. став 1. ове одлуке, преузимају комунални заводи за социјално осигурање на терет фондова комуналних заједница образованих на подручју средског завода — сразмерно броју осигураника.

Вишкове расхода над приходима који у фондовима републичких завода за социјално осигура-

ње остану непокривени после коришћења средстава по тачки 1. став 1. ове одлуке, преузимају републички заводи за социјално осигурање на терет фондова републичке заједнице.

3. Народна банка одобриће комуналним односно републичким заводима, на њихов захтев, бескаматни кредит у висини вишкова расхода над приходима преузетих на терет појединих фондова по тачки 2. ове одлуке, осим за непокривени вишак расхода над приходима у пословању фонда здравственог осигурања у 1962. години, који се покрива у смислу члана 194. став 2. Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања.

Повраћај одобрених кредита банци извршиће комунални односно републички заводи за социјално осигурање отплатама из средстава остварених основним доприносима за фондове појединих заједница на чији терет су преузели вишкове расхода над приходима, у роковима које ће одредити Савезно извршно веће, али најдоцније за десет година од дана кад је кредит одобрен.

Банка ће утврдити рокове и анuitете за отплаћивање кредита за поједине заводе и фондове, у складу са роковима одређеним у смислу става 2. ове тачке, а с обзиром на обим обавеза и економско стање појединих фондова.

4. Покривање вишкова расхода над приходима односно преузимање средстава и обавеза по тач. 1. до 3. ове одлуке извршиће се на основу стања утврђених завршним рачунима о пословању завода за социјално осигурање у 1962. години, сагласно одредбама Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања.

Начин извршења одредаба тач. 1. и 2. ове одлуке ближе ће се одредити, према потреби, прописима народних република.

5. Ова одлука ступа на снагу 1. јануара 1963. године.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 27

24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивковић, с. р.

278.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ЗАВРШНИ РАЧУН САВЕЗНОГ ДРУШТВЕНОГ ФОНДА ЗА ШКОЛСТВО ЗА 1961. ГОДИНУ

1. Даје се сагласност на завршни рачун Савезног друштвеног фонда за школство за 1961. годину, који је донео Управни одбор Савезног друштвеног фонда за школство 7. марта 1962. године, по коме су у 1961. години приходи износили 1.238.402.785 динара, расходи 950.355.715 динара, а остатак неутрошењих средстава 288.047.070 динара.

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 21

24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивковић, с. р.

279.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН САВЕЗНОГ ДРУШТВЕНОГ ФОНДА ЗА ШКОЛСТВО ЗА 1962. ГОДИНУ

1. Даје се сагласност на финансијски план Савезног друштвеног фонда за школство за 1962. годину, који је донео Управни одбор Савезног друштвеног фонда за школство 7. марта 1962. године, по коме приходи износе 1.848.056.141 динар, а расходи 1.848.056.141 динар.

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 22

24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивковић, с. р.

280.

На основу члана 34. тачка 9. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНИ И ДОПУНИ ОДЛУКЕ О НАГРАДАМА И НАКНАДАМА ПОСЛАНИКА САВЕЗНЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

1. У Одлуци о наградама и накнадама посланика Савезне народне скупштине („Службени лист

ФНРЈ", бр. 28/58 и 53/59) у тачки 6. став 2. износ: „2.500 динара“ замењује се износом: „3.000 динара“.

2. У тачки 9. додаје се нови став 2, који гласи: „Овлашћује се Административни одбор Скупштине да може усклађивати висину износа награда и накнада предвиђених овом одлуком са општим кретањима личних доходака.“

3. Ова одлука ступа на снагу даном усвајања.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 36

24. маја 1962. године
Београд

Председник

Савезне народне скупштине,

Петар Стамболић, с. р.

Председник

Већа произвођача,

Пашко Ромац, с. р.

Председник

Савезног већа,

др Младен Ивковић, с. р.

281.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О УСТАНОВЉЕЊУ ПЕНЗИЈСКОГ ДОДАТКА ВОЈНИМ ОСИГУРАНИЦИМА

1. Војним осигураницима — уживаоцима личних и инвалидских пензија и уживаоцима породичних пензија одређених по смрти војног осигураника, установљава се пензијски додатак, ради усклађивања пензијских основа.

2. Пензијски додатак одређује се у проценту од месечног износа пензије, и износи:

За уживаоце у осигураничком разреду	Од износа пензије
I	24,2%
II	23,2%
III	22,3%
IV	21,4%
V	20,6%
VI	19,7%
VII	18,9%
VIII	18,1%
IX	17,2%
X	16,4%
XI	15,6%
XII	14,9%
XIII	14,1%
XIV	13,3%
XV	12,6%
XVI	11,8%
XVII	11,1%
XVIII	10,4%
XIX	9,7%
XX	7,0%

За уживаоце пензије разврстане у Ia осигуранички разред пензијски додатак одређује се у износу који чине 24,2% од 36.921 динар, односно од

дела тог износа који одговара пензијском проценту непуне пензије односно породичне пензије, и 41,6% од вишка пензије преко тог износа односно дела износа.

Уживаоцима повећане пуне пензије пензијски додатак одређује се у одговарајућем проценту по ст. 1. и 2. ове тачке само од износа пуне пензије одређене по Закону о пензијском осигурању према пензијском стажу од 35 година (мушкарци) односно 30 година (жене). Ако је износ повећане пуне пензије, заједно са тако обрачунатим пензијским додатком, већи од укупног износа примања према којима је одређен пензијски основ, износ пензијског додатка смањује се за разлику између износа тих примања и износа повећане пуне пензије са пензијским додатком.

3. Пензијски додатак припада од дана почетка примењивања ове одлуке односно од доцнијег дана од ког припада право на пензију, и исплаћује се месечно, заједно са пензијом.

4. Ради одређивања пензијског додатка по овој одлуци војним осигураницима којима је лична пензија одређена по члану 10. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском осигурању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 48/59) или по прописима важећим до 22. марта 1961. године, пензије ће се по службеној дужности поново одредити по важећим одредбама Закона о пензијском осигурању, и од новог износа пензије одредити пензијски додатак по тачки 2. ове одлуке. Сходно ће се поново одредити пензије и одредити пензијски додатак и војним осигураницима — уживаоцима инвалидске пензије као и уживаоцима породичне пензије по смрти војних осигураника. Овако одређени нови износи пензија припадају од дана почетка примењивања ове одлуке. Уживаоцима пензије којима је пензија одређена по прописима важећим од 23. марта 1961. године до почетка примењивања ове одлуке, пензија ће се поново одредити ако је то за њих повољније.

Поновно одређивање пензије врши се на тај начин што се пензијски основ утврђује од основне плате и осталих примања која су већ узета у обзир приликом утврђивања пензијског основа, а према износима ових примања која припадају активним војним лицима истог чина односно класе по прописима важећим на дан 31. децембра 1961. године. За утврђивање пензијског основа, стални додаци поменути у члану 27. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском осигурању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 10/61) узимају се у висини коју одређује решењем Државни секретаријат за послове народне одбране.

5. Одредбе Одлуке о увођењу посебног додатка на пензије у 1962. години („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61) важе у свему и за пензије војних осигураника, с тим што се посебан додатак из тачке 1. те одлуке обрачунава од укупног износа пензије заједно са пензијским додатком одређеним по тач. 2. и 4. ове одлуке.

6. Војним осигураницима — уживаоцима личне пензије који су запошљени са пуним редовним радним временом и уживаоцима инвалидске пензије у пуном износу који су ступили у сталан радни однос и раде са најмање половином редовног радног времена, или који врше самосталну професионалну делатност, исплаћује се за време трајања таквог запошљања одређени процент од износа пензије заједно са пензијским додатком, према чину односно класи према којој су пензионисани, и то: генералу — 50%, пуковнику и војном службенику I класе — 55%, потпуковнику и војном службенику II класе — 65%, мајору и војном службенику III класе — 70%, капетану I класе и официру нижег чина односно подофициру као и војном службенику IV или ниже класе — 75%.

Војним осигураницима — уживаоцима инвалидске пензије у смањеном износу који су ступили у сталан радни однос и раде са најмање половином редовног радног времена, или који врше самосталну професионалну делатност, исплаћује се за време трајања таквог запошљења одређени процент од износа инвалидске пензије у смањеном износу заједно са пензијским додатком, према чину односно класи према којој су пензионисани, и то: генералу 67%, пуковнику и војном службенику I класе — 73%, потпуковнику и војном службенику II класе — 87% и мајору и војном службенику III класе — 93%, док се капетану I класе и официрима нижег чина односно подофицирима, као и војном службенику IV или ниже класе, исплаћује у целини пензија одређена у смањеном износу заједно са пензијским додатком.

Од дана почетка примењивања ове одлуке неће се примењивати одредбе Закона о пензијском осигурању и Закона о инвалидском осигурању које се односе на исплату пензија за време запошљења уживалаца пензије — војних осигураника, а које су у супротности са одредбама ст. 1. и 2. ове тачке.

7. У погледу одређивања заштитног додатка и других права који зависе од износа пензије, пензијски додаток узима се као саставни део пензије.

8. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примењиваће се од првог дана другог наредног месеца по ступању на снагу.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 25

24. маја 1962. године

Београд

Председник

Савезне народне скупштине,

Петар Стамболић, с. р.

Председник

Већа произвођача,

Пашко Ромац, с. р.

Председник

Савезног већа,

др Младен Ивековић, с. р.

282.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О УСТАНОВЉЕЊУ ПЕНЗИЈСКОГ ДОДАТКА ОСИГУРАНИЦИМА ИЗ ОДРЕЂЕНИХ СЛУЖБИ ОРГАНА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА

1. Установљава се пензијски додаток, ради усклађивања пензијских основа, осигураницима — уживаоцима личних и инвалидских пензија који су право на пензију остварили или ће га остварити:

1) као службеници Народне милиције, управни или извршни службеници који врше послове државне безбедности или криминалистичке службе, или као службеници страже казнено-поправних установа;

2) као службеници органа унутрашњих послова на другим дужностима, ако су као официри или војни службеници службе државне безбедности прведеви 1952. године са војне на цивилну формацију.

Пензијски додаток установљава се и уживаоцима породичних пензија одређених по смрти осигураника или уживалаца пензије из става 1. ове тачке.

2. Пензијски додаток одређује се у проценту од месечног износа пензије, и износи:

За уживаоце у осигуравничком разреду	Од износа пензије
I	24,2%
II	23,2%
III	22,3%
IV	21,4%
V	20,6%
VI	19,7%
VII	18,9%
VIII	18,1%
IX	17,2%
X	16,4%
XI	15,6%
XII	14,9%
XIII	14,1%
XIV	13,3%
XV	12,6%
XVI	11,8%
XVII	11,1%
XVIII	10,4%
XIX	9,7%
XX	7,0%

За уживаоце пензије разврстане у Ia осигуравнички разред пензијски додаток одређује се у висини од 24,2% од 36.921 динар, односно од дела тог износа који одговара пензијском проценту непуне пензије односно породичне пензије, и 41,6% од вишка пензије преко тог износа односно дела износа.

Уживаоцима повећане пуне пензије пензијски додаток одређује се у одговарајућем проценту по ст. 1. и 2. ове тачке само од износа пуне пензије одређене по Закону о пензијском осигурању према пензијском стажу од 35 година (мушкарци) односно 30 година (жене). Ако је износ повећане пуне пензије, заједно са тако обрачунатим пензијским додатком, већи од укупног износа примања према којима је одређен пензијски основ износ пензијског додатка смањује се за разлику између износа тих примања и износа повећане пуне пензије са пензијским додатком.

3. Пензијски додаток припада од дана почетка примењивања ове одлуке односно од допнијег дана од ког припада право на пензију, и исплаћује се месечно, заједно са пензијом.

4. Уживаоцима личних пензија којима је као службеницима органа унутрашњих послова из тачке 1. ове одлуке пензија одређена или ће бити одређена по прописима важећим до почетка примењивања ове одлуке, пензија ће се по службеној дужности поново одредити по важећим одредбама Закона о пензијском осигурању, од новог пензијског основа. Од тако одређеног новог износа пензије одредиће се пензијски додаток по тачки 2. ове одлуке. Сходно ће се поново одредити пензија и одредити пензијски додаток и уживаоцима инвалидске пензије и уживаоцима породичне пензије из тачке 1. ове одлуке. Овако одређени нови износ пензије припада од дана почетка примењивања ове одлуке.

Поновно одређивање пензије врши се на тај начин што се пензијски основ утврђује од износа основне плате, положајне плате и посебног додатка, који припадају активним службеницима одговарајућих звања и платних разреда по прописима важећим на дан 31. децембра 1961. године. За утврђивање пензијског основа узима се износ основне плате оног платног разреда који по прописима важећим на дан 31. децембра 1961. године одговара чину односно платном разреду по коме је осигуранику била одређена првобитна пензија. Начин одређивања одговарајуће основне плате, као и износ положајне плате и посебног додатка који ће се узимати за ут-

вршење пензијског основа, одређује савезни Државни секретаријат за унутрашње послове својим прописом.

5. Одредбе Одлуке о увођењу посебног додатка на пензије у 1962. години („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61) важе у свему и за пензије осигураника органа унутрашњих послова (тачка 1), с тим што се посебан додаток из тачке 1. те одлуке обрачунава од укупног износа пензије заједно са пензијским додатком одређеним по тач. 2. и 4. ове одлуке.

6. Уживаоцима личне пензије из тачке 1. ове одлуке који су остварили право на личну пензију по члану 90. Закона о пензијском осигурању, или раније по члану 7. Уредбе о социјалном осигурању службеника у ресору унутрашњих послова („Службени лист ФНРЈ“, бр. 15/53) а који су ступили у радни однос ван органа унутрашњих послова и раде са пуним редовним радним временом, или који врше самосталну професионалну делатност, исплаћује се за време трајања таквог запошљења 60% од укупног износа пензије заједно са пензијским додатком.

Осталим запошљеним уживаоцима пензије којима припада пензијски додаток по овој одлуци, исплаћује се пензија односно део пензије заједно са пензијским додатком према прописима о пензијском и инвалидском осигурању.

Од дава почетка примењивања ове одлуке на запошљене уживаоце личне пензије из става 1. ове тачке неће се примењивати одредбе Закона о пензијском осигурању које се односе на исплату пензије за време запошљења уживалаца пензије — осигураника из органа унутрашњих послова, а које су у супротности са одредбама става 1. ове тачке.

7. У погледу одређивања заштитног додатка и других права која зависе од износа пензије, пензијски додаток узима се као саставни део пензије.

8. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примењиваће се од првог дана другог наредног месеца по ступању на снагу.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 26
24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивековић, с. р.

283.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНИ ОДЛУКЕ О УВОЂЕЊУ ПОСЕБНОГ ДОДАТКА НА ПЕНЗИЈЕ У 1962. ГОДИНИ

1. У Одлуци о увођењу посебног додатка на пензије у 1962. години („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61) у тачки 4. износ „24.000 динара“ замењује се са: „26.000 динара“.

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примењиваће се од првог дана другог наредног месеца по објављивању.

Савезна народна скупштина

СНС (А) 24
24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивековић, с. р.

284.

На основу члана 38. став 1. Уставног закона о основама друштвеног и политичког уређења Федеративне Народне Републике Југославије и савезним органима власти,

Савезна народна скупштина, на седници Савезног већа од 23. маја 1962. године и на седници Већа произвођача од 23. маја 1962. године, донела је

ОДЛУКУ

О ПОТВРДИ УРЕДАВА САВЕЗНОГ ИЗВРШНОГ ВЕЋА

Потврђују се уредбе које је Савезно извршно веће донело на основу овлашћења из тачке II Одлуке о потврди уредаба Савезног извршног већа и о даљем раду на припреми закона о привредном систему, и то:

1) Уредба о допуни Уредбе о угоститељским предузећима и радњама („Службени лист ФНРЈ“, бр. 11/62);

2) Уредба о допуни Уредбе о трговинској делатности и трговинским предузећима и радњама („Службени лист ФНРЈ“, бр. 16/62).

Савезна народна скупштина

СНС(А)33
24. маја 1962. године
Београд

Председник
Савезне народне скупштине,
Петар Стамболић, с. р.

Председник
Већа произвођача,
Пашко Ромац, с. р.

Председник
Савезног већа,
др Младен Ивековић, с. р.

285.

На основу члана 103. став 2. Закона о организацији научног рада („Службени лист ФНРЈ“, бр. 34/57), Савезно извршно веће доноси

УРЕДБУ

О ВОЈНИМ НАУЧНИМ УСТАНОВАМА

Члан 1.

Државни секретаријат за послове народне одбране може оснивати војне научне установе за потребе Југословенске народне армије.

Члан 2.

На војне научне установе примењују се одредбе Закона о организацији научног рада, Закона о начину финансирања научних установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 23/60 и 16/61) и ове уредбе.

Члан 3.

Поред права утврђених Законом о организацији научног рада и Законом о начину финансирања научних установа, оснивач војне научне установе има и следећа овлашћења:

- 1) одобрава план и програм рада војне научне установе;
- 2) одобрава завршни рачун војне научне установе;
- 3) даје сагласност на правилник о личним дохоцима и наградама радника војне научне установе;
- 4) потврђује систематизацију радних места у војној научној установи;
- 5) поставља и разрешава директора војне научне установе;
- 6) врши надзор над законитошћу аката и финансијским пословањем војне научне установе.

Члан 4.

Војне научне установе региструју се код Савета Југословенске народне армије за научни рад.

Члан 5.

Прописи о заштити војне тајне важе и за војне научне установе.

Овлашћује се Државни секретаријат за послове народне одбране да може донети прописе о обезбеђењу војних научних установа и о организовању војне службе безбедности у овим установама.

Члан 6.

Ова уредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 98
21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

286.

На основу члана 79. став 1. тачка 7. Уставног закона и члана 195. Закона о буџетима и финансирању самосталних установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/59, 23/61 и 52/61), Савезно извршно веће доноси

УРЕДБУ

О НОВИНСКОЈ УСТАНОВИ СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ФЕДЕРАТИВНЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Члан 1.

Новинска установа Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије (у даљем тексту: Службени лист ФНРЈ) наставља са радом као самостална установа.

Седиште Службеног листа ФНРЈ је у Београду.

Члан 2.

Задатак је Службеног листа ФНРЈ да издаје „Службени лист ФНРЈ“, његове додатке и службене приручнике, као и да за потребе Савезне народне скупштине и Савезног извршног већа издаје изве-

штаје, стенографске белешке и нацрте закона и других прописа.

Поред задатака из става 1. овог члана, Службени лист ФНРЈ може издавати зборнике и збирке прописа, коментаре закона и других прописа, збирке судских одлука, службене листове, обрасце и друге публикације, и може вршити сервисне послове за потребе органа, установа и организација.

Члан 3.

Службени лист ФНРЈ је дужан да послове за потребе Савезне народне скупштине, Савезног извршног већа и Секретаријата Савезног извршног већа за законодавство и организацију узима првенствено у рад.

Члан 4.

Службени лист ФНРЈ има својство правног лица.

Члан 5.

Органи управљања Службеном листом ФНРЈ јесу: савет, управни одбор и директор.

Члан 6.

Савет Службеног листа ФНРЈ врши нарочито следеће послове:

- 1) доноси правила Службеног листа ФНРЈ;
- 2) утврђује план и програм рада Службеног листа ФНРЈ, а нарочито план његове издавачке делатности, и даје опште смернице за тај рад;
- 3) утврђује тарифу за издавање службених публикација и за вршење услуга државним органима;
- 4) даје сагласност на финансијски план, завршни рачун и правилник о расподели чистог прихода;
- 5) претреса извештаје о раду Службеног листа ФНРЈ;
- 6) одлучује о постављењима и отказима радника на руководећим радним местима за које је то правилима одређено.

Савет врши и сва права и дужности које у новинским предузећима врши издавачки савет.

Члан 7.

Савет има девет чланова.

Пет чланова савета именује Савезно извршно веће, а три члана бира радни колектив из своје средине.

Директор Службеног листа ФНРЈ је по свом положају члан савета.

Председника савета бира савет из реда својих чланова.

Директор не може бити председник савета.

Члан 8.

Мандат чланова савета траје две године.

Члан 9.

Управни одбор управља непосредно пословима Службеног листа ФНРЈ, у складу са важећим прописима, правилима Службеног листа ФНРЈ и општим смерницама савета, и врши нарочито ове послове:

- 1) израђује предлоге правила Службеног листа ФНРЈ и плана и програма рада, а нарочито плана издавачке делатности;
- 2) у сагласности са саветом, доноси финансијски план, утврђује завршни рачун и доноси правилник о расподели чистог прихода;
- 3) доноси правилник о радним односима, правилник о расподели личних доходака и друге правилике;
- 4) утврђује цене издања Службеног листа ФНРЈ, осим цена издања из члана 16. ове уредбе;
- 5) на предлог директора, одлучује о постављењима и отказима радника и решава о приговорима

против аката о радним односима које доноси директор.

Члан 10.

Управни одбор има највише седам чланова. Чланове управног одбора бира радни колектив из своје средине.

Чланови управног одбора бирају се на две године.

Директор Службеног листа ФНРЈ је по свом положају члан управног одбора.

Председника управног одбора бира управни одбор из реда својих чланова.

Директор не може бити председник управног одбора.

Члан 11.

Савет и управни одбор доносе своје закључке на седницама већином гласова чланова савета односно чланова управног одбора.

Члан 12.

Директор Службеног листа ФНРЈ руководи непосредно радом Службеног листа ФНРЈ, на основу важећих прописа, правила Службеног листа ФНРЈ и закључака савета и управног одбора, и организује тај рад.

Директор закључује уговоре о раду и доноси решења о радним односима радника Службеног листа ФНРЈ за која је овлашћен, издаје решења о постављењу и отказу радницима које поставља савет односно управни одбор и дисциплински је старешина радника Службеног листа ФНРЈ.

Директор представља и заступа Службени лист ФНРЈ.

Директор сарађује са председницима савета и управног одбора у припремању седница савета и управног одбора, и спроводи закључке савета и управног одбора.

Директор је дужан да привремено обустави од извршења закључке савета и управног одбора ако сматра да су у супротности са законом, другим прописима и правилима Службеног листа ФНРЈ, и да их, заједно са својим решењем, достави на решавање органу који врши надзор над законитишћу рада Службеног листа ФНРЈ.

Ако орган који врши надзор над законитишћу рада Службеног листа ФНРЈ не донесе решење у року од 30 дана од дана пријема закључка, закључак савета односно закључак управног одбора остаје на снази.

Члан 13.

Директора Службеног листа ФНРЈ поставља Савезно извршно веће, на предлог савета.

Директор је по свом положају и одговорни уредник „Службеног листа ФНРЈ“.

Члан 14.

Службени лист ФНРЈ има своја правила.

Правила садрже нарочито ближе одредбе о делатности Службеног листа ФНРЈ, о његовој унутрашњој организацији и раду, о правима и дужностима органа управљања и о њиховим међусобним односима, о начину избора чланова управног одбора и чланова савета које бира радни колектив и о начину њиховог опозива, као и одредбе о финансирању и финансијском пословању Службеног листа ФНРЈ.

Члан 15.

Службени лист ФНРЈ послује по прописима који важе за новинска предузећа, ако одредбама ове уредбе није друкчије одређено.

Утврђивање и расподелу укупног прихода Службени лист ФНРЈ врши по прописима који важе за новинско-издавачка предузећа.

Члан 16.

Цену претплате на „Службени лист ФНРЈ“ и његове додатке одређује Секретаријат Савезног извршног већа за законодавство и организацију, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија.

Секретаријат Савезног извршног већа за законодавство и организацију, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија, може одредити продајну цену и другим службеним издањима Службеног листа ФНРЈ.

Ако је продајна цена издања одређена по ст. 1. и 2. овог члана мања од стварне цене, цену тих издања ододећују овлашћени органи, у сагласности са Савезним извршним већем, а разлика до износа стварне цене накнадиће се из средстава предвиђених у савезном буџету.

Члан 17.

Надзор над законитишћу рада Службеног листа ФНРЈ врши Секретаријат Савезног извршног већа за законодавство и организацију.

Члан 18.

До образовања савета и управног одбора Службеног листа ФНРЈ по чл. 7. и 10. ове уредбе, послове савета и управног одбора из чл. 6. и 9. ове уредбе врши досадашњи управни одбор Службеног листа ФНРЈ.

Члан 19.

Организација и рад Службеног листа ФНРЈ саобразиће се одредбама ове уредбе најдоцније до 31. децембра 1962. године.

Члан 20.

Даном ступања на снагу ове уредбе престаје да важи Уредба о Новинској установи „Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије“ („Службени лист ФНРЈ“, бр. 2/57, 49/57, 1/60 и 51/61).

Члан 21.

Ова уредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 100

21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

287.

На основу члана 52. Закона о државној управи („Службени лист ФНРЈ“, бр. 13/56 и 44/57), Савезно извршно веће доноси

УРЕДБУ

О ИЗМЕНАМА УРЕДБЕ О ЗАВОДУ ЗА ТЕХНИЧКУ ПОМОЋ

Члан 1.

У Уредби о Заводу за техничку помоћ („Службени лист ФНРЈ“, бр. 27/61) назив уредбе мења се и гласи:

„Уредба о Савезном заводу за међународну техничку сарадњу“.

Члан 2.

У члану 1. став 1. речи: „Завод за техничку помоћ“ замењују се речима: „Савезни завод за међународну техничку сарадњу“.

Члан 3.

Ова уредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 99
21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

288.

На основу члана 79. тачка 6. Уставног закона,
Савезно извршно веће доноси

УРЕДБУ

О ПРЕСТАНКУ ВАЖЕЊА УРЕДБЕ О ОБРАЗОВАЊУ КОМИСИЈА ЗА ПЕНЗИОНИСАНА ВОЈНА ЛИЦА

Члан 1.

Уредба о образовању комисија за пензионисана војна лица („Службени лист ФНРЈ“, бр. 19/55 и 51/58) престаје да важи.

Члан 2.

Архиве комисија за пензионисана војна лица остаће на чувању код органа управе који су вршили административне и техничке послове за те комисије.

Члан 3.

Ова уредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 97
21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

289.

На основу члана 123. Општег закона о организацији здравствене службе („Службени лист ФНРЈ“, бр. 45/60 и 9/61), Савезно извршно веће доноси

УРЕДБУ

О ИЗМЕНАМА УРЕДБЕ О ИЗНОСИМА ГАРАНТОВАНОГ ЛИЧНОГ ДОХОТКА И МИНИМАЛНОГ ЛИЧНОГ ДОХОТКА ЗДРАВСТВЕНИХ И ДРУГИХ РАДНИКА ЗДРАВСТВЕНИХ УСТАНОВА

Члан 1.

У Уредби о износима гарантованог личног дохотка и минималног личног дохотка здравствених и других радника здравствених установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 51/61) у члану 5. став 2. тачка 2. мења се и гласи:

„2) часови прековременог рада и рада на дан недељног одмора и државног празника;“.

У тачки 3. речи: „недељног одмора,“ бришу се.

Члан 2.

Ова уредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примењиваће се од 1. априла 1961. године.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 96
21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

290.

На основу члана 79. став 1. тачка 1, у вези с чланом 9. став 1. алинеја 3. Уставног закона и чл. 11. и 33. Уредбе о организацији и раду Савезног извршног већа, Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ПОДИЗАЊУ РАЙГА ДИПЛОМАТСКОГ ПРЕДСТАВНИШТВА ФЕДЕРАТИВНЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ У БОЛИВИЈИ

1. Дипломатско представништво Федеративне Народне Републике Југославије у Боливији подиже се на ранг амбасаде.

2. Државни секретар за иностране послове предузеће мере потребне за извршење ове одлуке.

3. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Савезно извршно веће

Р. п. бр. 101
21. маја 1962. године
Београд

Председник Републике,
Јосип Броз Тито, с. р.

291.

На основу члана 21. Закона о Савезном буџету за 1962. годину („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О СМАЊЕЊУ ОДРЕЂЕНИХ РАСХОДА САВЕЗНОГ БУЏЕТА ЗА 1962. ГОДИНУ

1. Средства у предрачунима савезних државних органа предвиђена за материјалне расходе смањују се за 5% од предвиђених износа, осим средстава предвиђених за котизације, доприносе и чланске улоге међународним организацијама и средстава предвиђених у предрачуна Државног секретаријата за иностране послове по партији 1-23 позиција 1 до 8, по партији 1-25 позиција 1 до 3, по партији 1-26 позиција 1 и по предрачуна Државног секретаријата за послове народне одбране по партији 2-244.

2. Средства предвиђена у 1 делу, 57 разделу — Инвестиције — смањују се, и то:

по партији 1-214 — Савезна народна скупштина, позиција 1 — За набавку путничких аутомобила — за 11,200.000 динара.

по партији 1-215 — Савезно извршно веће, позиција 3 — За изградњу управних зграда — за 364,000.000 динара и позиција 6 — За набавку путничких аутомобила и аутобуса — за 30,600.000 динара;

по партији 1-217 — Управа зграда савезних државних органа, позиција 1 — За изградњу периферије и магацина — за 30,000.000 динара;

по партији 1-218 — Државни секретаријат за иностране послове, позиција 3 — За изградњу зграда и куповину зграда и плацева за потребе дипломатско-конзуларних представништава — за 100,000.000 динара, позиција 4 — За адаптације и велике оправке зграда дипломатско-конзуларних представништава — за 20,000.000 динара, позиција 5 — За адаптацију и оправку управних зграда у земљи — за 22,000.000 динара, позиција 6 — За опрему у иностранству — за 20,000.000 динара, позиција 7 — За опрему у земљи — за 31,960.000 динара и позиција 8 — За радиовезе у земљи — за 60,000.000 динара;

по партији 1-219 — Државни секретаријат за унутрашње послове, позиција 2 — За изградњу нових стамбених зграда у Београду — за 90,000.000 динара, позиција 3 — За изградњу односно куповину станова на пограничним прелазима, Новом Саду и Сењу — за 33,000.000 динара, позиција 5 — За изградњу административних зграда — за 100,000.000 динара и позиција 9 — За набавку опреме — за 34,854.000 динара;

по партији 1-223 — Савезни хидрометеоролошки завод, позиција 2 — За набавку опреме — за 5,900.000 динара;

по партији 1-224 — Управа поморства и речног саобраћаја, позиција 1 — За радове на објектима безбедности пловидбе и пловних путева — за 35,000.000 динара и позиција 5 — За набавку опреме — за 15,000.000 динара;

по партији 1-226 — Управа за радио-саобраћај, позиција 1 — За набавку опреме — за 5,000.000 динара;

по партији 1-228 — Управа царина, позиција 1 — За изградњу управних зграда — за 50,000.000 динара и позиција 2 — За изградњу стамбених зграда — за 50,000.000 динара;

по партији 1-229 — Управа за мере и драгоцене метале, позиција 3 — За набавку опреме — за 12,000.000 динара;

по партији 1-233 — Државна архива ФНРЈ, позиција 1 — За изградњу управне зграде — за 80,000.000 динара;

по партији 1-236 — Савезни завод за продуктивност рада, позиција 2 — За набавку опреме за штампариију — за 10,000.000 динара;

по партији 1-237 — Сервис за вршење транспортних услуга савезним органима и установама, позиција 1 — За набавку путничких аутомобила — за 15,000.000 динара;

по партији 1-238 — Савезни одбор Савеза удружења бораца народноослободилачког рата Југославије, позиција 1 — За обележавање историјских места — Сутјеске — за 200,000.000 динара;

по партији 1-239 — Централни комитет Народне омладине Југославије, позиција 1 — За изградњу Дома на Тјентишту — за 70,000.000 динара.

3. Средства предвиђена у 3 делу — Средства за општедруштвене потребе — смањују се, и то:

у 1 разделу — Средства за потребе нуклеарне енергије, по партији 3-245 — Средства за потребе нуклеарне енергије — за 1,000,000.000 динара;

у 2 разделу — Дотација Фонду за научни рад, по партији 3-246 — Дотација Фонду за научни рад — за 500,000.000 динара;

у 3 разделу — Дотација Савезном друштвеном фонду за школство, по партији 3-247 — Дотација Савезном друштвеном фонду за школство — за 150,000.000 динара;

у 4 разделу — Средства за културну сарадњу са иностранством, по партији 3-248 — Средства за културну сарадњу са иностранством — за 30,000.000 динара;

у 5 разделу — Средства за посебне информативне ТВ емисије, по партији 3-249 — Средства за посебне информативне ТВ емисије — за 50,000.000 динара;

у 6 разделу — Средства за публицистичко-информативну делатност за иностранство, по партији 3-250 — Средства за публицистичко-информативну делатност за иностранство — за 150,000.000 динара;

у 9 разделу — Средства за туристичку пропаганду у земљи и иностранству — по партији 3-253 — Средства за туристичку пропаганду у земљи и иностранству — за 15,000.000 динара;

у 14 разделу — Средства за заштиту споменика културе, по партији 3-258 — Средства за заштиту споменика културе — за 25,000.000 динара;

у 17 разделу — Средства за израду техничких прописа у индустрији и грађевинарству, по партији 3-261 — Средства за израду техничких прописа у индустрији и грађевинарству — за 20,000.000 динара;

у 19 разделу — Средства за учешће федерације у изградњи универзитета, по партији 3-263 — Средства за учешће федерације у изградњи универзитета — за 1,000,000.000 динара.

4. Средства предвиђена у 4 делу — Средства за посебне намене у привреди — смањује се, и то:

у 1 разделу — Средства за мере у привреди, у Глави 3 — Средства за унапређивање привредних области, по партији 4-271 — За волопривреду — за 1,500,000.000 динара, по партији 4-272 — За геолошко-рударске истражне радове — за 2,000,000.000 динара и по партији 4-273 — За унапређивање пољопривреде и шумарства — за 350,000.000 динара.

5. На терет извршених смањења расхода по тач. 1. до 4. ове одлуке, може се користити износ од 500,000.000 динара за плаћање обавеза, а према решењима савезног Државног секретаријата за послове финансија.

6. Ближе прописе за спровођење ове одлуке доносе, по потреби, савезни Државни секретаријат за послове финансија.

7. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 108

21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Миљалко Тодоровић, с. р.

292.

На основу члана 10. став 3. Закона о доприносу друштвеним инвестиционим фондовима („Службени лист ФНРЈ“, бр. 8/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ИЗУЗЕТНИМ ОСНОВИМА ПО КОЈИМА ПРИВРЕДНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ ОДРЕЂЕНИХ ДЕЛАТНОСТИ УПЛАЋУЈУ ДОПРИНОС ДРУШТВЕНИМ ИНВЕСТИЦИОНИМ ФОНДОВИМА

1. Железничка транспортна предузећа, предузећа поштанског, телеграфског и телефонског саобраћаја и предузећа за путеве, која у свом саставу имају погоне, пословне и друге јединице за које се не врши самостално обрачунавање дохотка, а не налазе се на подручју општине на коме је седиште привредне организације и трајно врше делатност на једном месту, уплаћују допринос инвестиционим фондовима у оним општинама на чијим су подручјима седиште привредне организације и седишта погона односно пословних и других јединица, сразмерно износу исплаћених личних доходака за одговарајући период на подручју тих општина.

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“, а примениће се и на завршне рачуне за 1961. годину.

Р. п. бр. 116

21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар,

Потпредсед

Вељко Зековић, с. р.

Мијалко Тодоровић, с. р.

293.

На основу става 1. тачке 17. одељка II главе XIII Савезног друштвеног плана за 1962. годину и чл. 12, 14, 17. и 59. Закона о кредитним и другим банкарским пословима („Службени лист ФНРЈ“, бр. 10/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О СМЕРНИЦАМА ЗА КОРИШЋЕЊЕ СРЕДСТАВА ОПШТЕГ ИНВЕСТИЦИОНОГ ФОНДА ЗА ИНВЕСТИЦИЈЕ У ПОЉОПРИВРЕДИ

1. Из средстава Општег инвестиционог фонда намењених за унапређивање и развој пољопривреде давање се кредити за проширивање пољопривредне производње, за техничку реконструкцију и рационализацију постојећих и за оснивање нових пољопривредних објеката.

2. Средства Општег инвестиционог фонда ће се првенствено користити за извршавање основних задатака који ће допринети развоју пољопривреде, а који су предвиђени перспективним и годишњим друштвеним плановима привредног развоја.

Инвестиције у пољопривреди које ће се кредитирати из Општег инвестиционог фонда одређене су овом одлуком.

Инвестиције у пољопривреди које ће се кредитирати из Општег инвестиционог фонда, а које нису утврђене овом одлуком, могу се утврђивати само савезним прописом.

3. Југословенска пољопривредна банка даваће кредите преко републичких и комуналних банака под условима и на начин који ће обезбедити развој пољопривредних и других привредних организација и установа у пољопривреди, са што рационалнијом производњом у садашњим условима, и који ће друге друштвене фондове подстицати на улагања у пољопривредну производњу.

Југословенска пољопривредна банка може давати кредите и непосредно привредним организацијама само кад је то предвиђено овом одлуком или другим прописима Савезног извршног већа.

4. Кредите из средстава Општег инвестиционог фонда Југословенска пољопривредна банка може давати републичким и комуналним банкама само ако ове дају кредите на основу конкурса пољопривредним и другим привредним организацијама и установама у пољопривреди и политичко-територијалним јединицама — за предузећа у оснивању (у даљем тексту: корисници кредита), у складу са одредбама ове одлуке и другим условима које одреди Југословенска пољопривредна банка.

5. Кредити из средстава Општег инвестиционог фонда, као и кредити из средстава републичких и комуналних инвестиционих фондова кад у њима учествују и средства Општег инвестиционог фонда, даваће се под истим условима свим корисницима кредита.

Кредити из средстава друштвених инвестиционих фондова могу се давати само оним корисницима кредита који својим инвестиционим програмом и

инвестиционом техничком документацијом (у даљем тексту: инвестициони елаборат) докажу да траженим кредитима за основна и обртна средства обезбеђују најповољнија економска, технолошка и техничка решења за високо продуктивну и рентабилну производњу.

Корисник кредита дужан је да докаже да је према свом укупном пословању способан да отплати кредит и изврши друге обавезе према друштвеној заједници.

Услови конкурса за додељивање кредита и други услови које банке буду одредиле морају бити такви да обезбеђују постизање циља одређеног у ставу 3. ове тачке.

Приликом одобравања кредита банке морају водити рачуна да инвестициони елаборат садржи нужна техничка решења за високо продуктивну и рентабилну производњу.

6. Кредити из средстава републичких и комуналних инвестиционих фондова у којима учествују и средства Општег инвестиционог фонда дају се у складу са производном политиком у пољопривреди и, по правилу, за све производе и техничке намене.

Услови за давање кредита из средстава Општег инвестиционог фонда које Југословенска пољопривредна банка даје републичким и комуналним банкама као учешће за кредите које ове банке одобравају корисницима кредита, разликоваће се према врсти производа и наменама, и то:

- 1) за куповину земље или њено привођење пољопривредној култури, ради рентабилне производње појединих производа;
- 2) за механизацију пољопривреде;
- 3) за нову производњу и проширивање, реконструкцију и рационализацију постојеће производње шећерне репе, говеђет и свињског меса, млека и индустријске прераде млека;
- 4) за нову производњу или проширивање, реконструкцију и рационализацију постојеће производње свих осталих пољопривредних производа.

Југословенска пољопривредна банка даваће непосредно кредите корисницима кредита, и то:

- 1) за поједине производе за које постоји посебан интерес на унутрашњем тржишту;
- 2) за поједине производе за које постоји посебан интерес за извоз.

Републичке и комуналне банке могу расписивати посебне конкурсе за реконструкцију и рационализацију производње код корисника кредита који послују са губитком.

За сваку намену односно производе из ст. 2. до 4. ове тачке Савезно извршно веће прописује, по потреби, сваке године посебне оквирне услове, у складу са општим кредитним билансом, а Југословенска пољопривредна банка утврдиће конкретне услове под којима ће одобравати инвестиционе кредите из средстава Општег инвестиционог фонда.

7. Услови за давање кредита из свих друштвених инвестиционих фондова треба да обезбеде извршавање планских задатака у развоју пољопривреде и да буду постављени тако да максимално концентришу и усмеравају средства заинтересованих корисника кредита циљевима за које се дају кредити по овој одлуци.

8. Из средстава Општег инвестиционог фонда намењених за пољопривреду могу се давати кредити за мелиорационе радове само ако су ти радови одређени посебним савезним законом или прописима Савезног извршног већа, под условима и са техничком структуром који су одређени тим прописима.

Финансирање детаљне каналске мреже за мелиорационе објекте који се изводе по прописима из става 1. ове тачке, вршиће се под истим условима као и за поједине производе односно тех-

ничке намене у смислу ове одлуке, ако не буде друкчије одређено прописом Савезног извршног већа.

9. Кредите из тачке 6. став 3. под 2 ове одлуке Југословенска пољопривредна банка даје путем непосредне погодбе, а под истим општим условима као и корисницима кредита из осталих привредних грана.

Југословенска пољопривредна банка разрадиће опште услове према потребама пољопривреде и објавиће их у року од 30 дана од дана ступања на снагу ове одлуке.

10. Кредити из друштвених инвестиционих фондова за унапређивање и развој пољопривреде могу се одобравати само кредитно способним корисницима кредита.

Корисници кредита који су у завршном рачуну исказали губитке не могу добити кредит за нова улагања пре него што санирају своје финансијско пословање.

Изузетно од одредбе става 1. ове тачке, може се одобрити кредит и корисницима кредита који су исказали губитке, ако комунална или републичка банка пружи гаранцију да ће таквом кориснику кредита санирати пословање у року од једне године од дана одобравања кредита.

11. Кредити из средстава друштвених инвестиционих фондова могу се за унапређивање и развој пољопривреде одобравати корисницима кредита под следећим општим условима:

1) рок враћања кредита не може бити дужи од рока одређеног за амортизацију техничког средства или производног капацитета за који се кредит даје;

2) каматна стопа за кредите за поједине намене не може бити мања од 2%;

3) висину учешћа корисника кредита утврђује републичка односно комунална банка према конкретним околностима: расположивим средствима фондова за давање кредита, прописаном учешћу средстава Општег инвестиционог фонда, расположивим средствима фондова корисника кредита и могућности за удруживање средстава ових фондова;

4) каматна стопа за кредите за куповину земље и њено привођење пољопривредној култури треба, по правилу, да буде 1%, а рок враћања кредита до 20 година.

Овлашћује се Југословенска пољопривредна банка да, на захтев корисника кредита, може раније одобрене кредите у погледу рока враћања ускладити са одредбама под 1 и 4 става 1. ове тачке.

12. Кредити из средстава Општег инвестиционог фонда које ће Југословенска пољопривредна банка одобравати републичким и комуналним банкама као учешће у давању кредита према тачки 6. ове одлуке, износиће:

1) за куповину земље у 1962. и 1963. години — 85% од куповне цене, ако куповна цена земље не премаша износ од 120.000 динара по 1 ха за I до IV класе, а 90.000 динара за V и VI класу.

Ако куповна цена земље премаша означене износе, вишак средстава обезбеђују републичка односно комунална банка и корисник кредита.

За привођење пољопривредној култури земље нових површина у друштвеној својини горња граница вредности инвестиционих улагања је рентабилност производње на тој површини;

2) за набавку механизације серијске производње у 1962. години — 80%;

3) за нову производњу или проширивање, реконструкцију и рационализацију постојеће производње шећерне репе, говеђег и свињског меса и млека и индустријске прераде млека — 40%;

4) за нову производњу или проширивање, реконструкцију и рационализацију свих осталих пољопривредних производа — 35%;

5) за производе и намене предвиђене у XXXII конкурс за давање инвестиционих кредита из средстава Општег инвестиционог фонда за опремање основним средствима која ће служити производњи појединих производа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 15/61) — 60%; док се конкурс не заврши.

13. Кредите из тачке 6. став 3. под 1 Југословенска пољопривредна банка одобрава корисницима кредита путем непосредне погодбе само ако корисник кредита учествује у трошковима инвестиција најмање са 50%.

У 1962. години Југословенска пољопривредна банка ће одобравати кредите за рефундацију прираста сточног фонда, уз учешће средстава корисника кредита — од 50%.

Кредити из става 2. ове тачке даваће се путем непосредне погодбе.

14. Југословенска пољопривредна банка сме при одобравању кредита републичким и комуналним банкама или непосредно корисницима кредита у наредним годинама ангажовати највише 60% од расположивих средстава у Општем инвестиционом фонду у текућој години.

У процент из става 1. ове тачке не улазе средства за финансирање по законским обавезама, које се сваке године утврђују савезним друштвеним планом.

15. Конкурс за давање кредита у којима учествују и средства Општег инвестиционог фонда објављиваће републичке и комуналне банке за све производе и све намене, осим за куповину земље и набавку механизације за које се намене кредити могу давати и путем непосредне погодбе.

Југословенска пољопривредна банка ће утврдити ближе услове, у смислу одредаба ове одлуке, под којима ће републичким и комуналним банкама давати кредите из средстава Општег инвестиционог фонда, и обезбедити контролу примене ових услова од стране републичких и комуналних банака.

Услови које утврди банка треба да обезбеде економски пласман средстава из Општег инвестиционог фонда у складу са планираним развојем пољопривреде.

Испуњењем услова из става 2. ове тачке републичке и комуналне банке стичу право на добијање кредита из средстава Општег инвестиционог фонда за сврхе одређене овом одлуком. Изузетно, Југословенска пољопривредна банка може ограничити давање кредита за поједине намене ако средства предвиђена друштвеним планом не могу да подмире захтеве републичких и комуналних банака. О таквој ситуацији банка ће известити Савезно извршно веће.

Републичке и комуналне банке враћају кредите Југословенској пољопривредној банци под истим условима под којима су одобриле кредите корисницима кредита уз учешће средстава Општег инвестиционог фонда.

Закључивање уговора о кредиту и обрачунавање одобренх кредита по закљученим уговорима између републичких и комуналних банака, с једне стране, и Југословенске пољопривредне банке, с друге стране, вршиће се најмање једанпут у три месеца, а по међусобном споразуму и чешће.

Југословенска пољопривредна банка не може давати авансе на име кредита које одобрава републичким и комуналним банкама из средстава Општег инвестиционог фонда.

16. За куповину средстава механизације у 1962. години, услове ће прописати Југословенска пољопривредна банка, а републичке односно комуналне банке ће одобравати кредите на основу ових услова.

За куповину земље односно привођење земље пољопривредној култури Југословенска пољопривредна банка ће прописивати услове за 1962. и 1963. годину, а републичке односно комуналне банке ће одобравати кредите према тим условима.

17. Обавезе по досада одобреним кредитима, као и кредитима које ће Југословенска пољопривредна банка одобрити до завршетка XXXII конкурса, извршаваће се према закљученим уговорима или условима предвиђеним у конкурс, с тим што их Банка може мењати и усклађивати са одредбама ове одлуке у сагласности са корисницима кредита.

Југословенска пољопривредна банка може раскинути уговоре закључене на основу XXXII конкурса, ако се са тим сагласе корисници кредита или ако даваоци гаранција повуку гаранције дате по тим уговорима.

XXXII конкурс закључиће се 31. маја 1962. године и по њему се неће више примати захтеви корисника кредита.

18. Југословенска пољопривредна банка организовала посебну службу за праћење инвестиционих улагања у пољопривреду и ефикасности ових улагања.

19. Ближе прописе за спровођење ове одлуке донеће, по потреби, савезни Државни секретаријат за послове финансија, у сагласности са Секретаријатом Савезног извршног већа за пољопривреду и шумарство.

20. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 114

21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

294.

На основу члана 18. став 1. Закона о Савезном буџету за 1962. годину („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ОВЛАШЋЕЊУ СЕКРЕТАРИЈАТА САВЕЗНОГ ИЗВРШНОГ ВЕЋА ЗА ПОЉОПРИВРЕДУ И ШУМАРСТВО ДА МОЖЕ ВРШИТИ ПОЈЕДИНАЧНЕ ИЗМЕНЕ ВИСИНЕ РЕГРЕСА У ПОЉОПРИВРЕДИ

1. Овлашћује се Секретаријат Савезног извршног већа за пољопривреду и шумарство да, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија, може вршити појединачне измене висине регреса и измене асортимана индустријских производа за потребе пољопривреде за које се одобрава регрес.

2. Измене из тачке 1. ове одлуке могу се вршити само у оквиру ових група (врста) индустријских производа за које је регрес одобрен посебним одлукама Савезног извршног већа, а до износа средстава утврђених савезним буџетом.

3. Даном ступања на снагу ове одлуке престаје да важи Одлука о овлашћењу савезног Државног секретаријата за послове финансија да може вршити појединачне измене висине регреса у пољопривреди („Службени лист ФНРЈ“, бр. 23/58).

4. Ова одлука ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 109

21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

295.

На основу члана 58. Закона о предузећима за путеве („Службени лист ФНРЈ“, 27/61), члана 67. став 3. Закона о искоришћавању лука и пристаништа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 24/61) и члана 32. став 4. Закона о предузећима за аеродромске услуге („Службени лист ФНРЈ“, бр. 24/61), у вези са чланом 45. Закона о средствима привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 17/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ПРОЦЕНИ ОСНОВНИХ СРЕДСТАВА НОВО-ОСНОВАНИХ ПРИВРЕДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА У САОБРАЋАЈУ КОЈА НИСУ ПРОЦЕЊЕНА

1. У новооснованим привредним организацијама у саобраћају на које се преносе основна средства чија процена није извршена у смислу Упутства за процену основних средстава у привреди („Службени лист ФНРЈ“, бр. 22/53) или Упутства за попис и процену непокретне имовине и инвентара код државних органа и установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 2/59), извршиће се накнадна процена основних средстава.

2. Процена у смислу тачке 1. ове одлуке извршиће се у привредним организацијама основаним по Закону о предузећима за путеве, Закону о искоришћавању лука и пристаништа и Закону о предузећима за аеродромске услуге, као и у другим привредним организацијама ако су на њих пренета основна средства која су била коришћена од органа државне управе за област путева, лука и пристаништа и аеродрома, а која нису била раније процењена.

3. Процена основних средстава из тач. 1. и 2. ове одлуке извршиће се до 30. јуна 1962. године, са стањем на дан 31. марта 1962. године.

Од одредбе става 1. ове тачке изузимају се: оперативне обале, лукобрани и оперативне површине; изграђене површине и земљишта аеродрома; јавни путеви; тунели, галерије, мостови, вијадукти и надвожњаци на јавним путевима.

4. Процена основних средстава врши се по номенилатури основних средстава у привреди, коју је прописала 1953. године Централна комисија за процену основних средстава у привреди, с тим да се примењују цене из 1961. године и нормативи економске застарелости применом стопа амортизације за отпис прописаних Одлуком о стопама амортизације основних средстава привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 24/57, 7/58, 9/61 и 51/61).

5. Попис и процену основних средстава врши посебна комисија радничког савета (члан 74. став 2. Закона о средствима привредних организација).

Ако се врши процена основних средстава која се са државног органа или установе преносе на привредну организацију, у састав комисије из става 1. ове тачке улази као члан по један представник или овлашћени службеник државног органа или установе која односно основно средство преноси на привредну организацију.

6. Ближе прописе за спровођење ове одлуке доноси, по потреби, Секретаријат Савезног извршног већа за саобраћај и везе, у сагласности са савезним

Државним секретаријатом за послове финансија и Секретаријатом Савезног извршног већа за опште привредне послове.

7. Ова одлука ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 111
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

296.

На основу члана 57. став 6. Закона о средствима привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 17/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О УПОТРЕБИ СРЕДСТАВА РЕЗЕРВНОГ ФОНДА ТРГОВИНСКИХ ПРИВРЕДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА ЗА СНИЖЕЊЕ ЦЕНА РОБЕ НА ЗАЛИХАМА

1. Трговинске привредне организације унутрашње трговине могу употребљавати до 50% од расположивих средстава резервног фонда — за снижење цена робе коју имају на залихама у 1962. години, ако је набавна цена нове робе исте врсте и квалитета нижа од цене по којој је роба на залихама набављена, или је роба на залихама постала некурентна па је потребно вршити њену распродају по нижим ценама.

Износ средстава резервног фонда употребљен према одредби става 1. ове тачке, трговинска привредна организација унутрашње трговине је дужна вратити у резервни фонд у року од три године од дана почетка коришћења.

2. Савезни Државни секретаријат за послове финансија, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове робног промета, доноси, по потреби, ближе прописе за спровођење ове одлуке.

3. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 107
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

297.

На основу члана 79. тачка 1. Уставног закона и члана 198. став 1. тачка 3. Закона о буџетима и финансирању самосталних установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/59, 23/61 и 52/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О НАКНАДИ РАТНИМ И МИРНОДОПСКИМ ВОЈНИМ ИНВАЛИДИМА И ИНВАЛИДИМА РАДА ПРИ КУПОВИНИ МОТОРНИХ ВОЗИЛА

1. Ратним и мирнодопским војним инвалидима и инвалидима рада (у даљем тексту: инвалиди) припада накнада за куповину моторних возила.

Висину накнаде из става 1. ове тачке утврђује савезни Државни секретаријат за послове финансија, у споразуму са секретаријатима Савезног извршног већа за социјалну политику и комунална питања и за рад

2. Накнада припада, и то:

1) инвалидима код којих постоји телесно оштећење доњих екстремитета од најмање 60%, ако су

у радном односу или на професионалној рехабилитацији;

2) инвалидима који су слепи.

3. Накнада припада инвалиду једанпут у шест година.

4. Ако инвалид коме је дата накнада отуђи моторно возило пре истека рока из тачке 3. ове одлуке, дужан је вратити сразмеран део накнаде рачунајући од прве наредне године од године отуђења моторног возила па до истека рока од шест година, за сваку годину по 1/6 од укупног износа накнаде.

5. Инвалиди који су сопственици моторног возила не могу добити накнаду док не протекне рок од шест година од дана набавке тог возила.

6. Исплата накнаде ратним и мирнодопским војним инвалидима врши се из средстава обезбеђених у савезном буџету, а исплата накнаде инвалидима рада — из средстава из којих се исплаћују инвалидима по прописима о финансирању социјалног осигурања.

7. Исплата накнаде за ратне и мирнодопске војне инвалиде у 1962. години врши се на терет партије 3-236 Савезног буџета за 1962. годину до укупног износа од 200 000.000 динара.

Носилац средстава и одговорни орган за извршење ових расхода за ратне и мирнодопске војне инвалиде је Секретаријат Савезног извршног већа за социјалну политику и комунална питања.

8. Исплата накнаде за инвалиде рада у 1962. години обезбедиће се на терет фондова дугорочних осигурања до укупног износа који ће одредити, за сваку народну републику, скупштина републичког завода за социјално осигурање, у сагласности са републичким извршним већем.

9. Ближе прописе за примену ове одлуке донеће, по потреби, Секретаријат Савезног извршног већа за социјалну политику и комунална питања, у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове финансија и Секретаријатом Савезног извршног већа за рад.

10. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 115
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

298.

На основу члана 28. став 2. Закона о инвалидском осигурању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 49/58 и 27/59), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ДОПУНИ ЛИСТЕ ТЕЛЕСНИХ ОШТЕЋЕЊА У СМISЛУ ЧЛ. 27. И 28. ЗАКОНА О ИНВАЛИДСКОМ ОСИГУРАЊУ

1. У Листи телесних оштећења у смислу чл. 27. и 28. Закона о инвалидском осигурању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 49/58 и 44/61), која је објављена уз Закон о инвалидском осигурању и чини његов саставни део, у одељку II после става 2. додаје се нови став 3, који гласи:

„Инвалидима рада код којих процент телесног оштећења доњих екстремитета у смислу тач. 1. до 40. става 1. и става 2. овог одељка износи најмање 60% може се одобрити накнада за набавку моторних возила под истим условима и у истом обиму као и ратним и мирнодопским војним инвалидима, који се одређују посебним савезним прописима. Ова накнада остварује се и исплаћује по основу инва-

лидског осигурања, с тим што инвалидима рада који по члану 133. Закона о инвалидском осигурању имају право на сталну накнаду превозних трошкова, не припада накнада по том члану за временски период одређен посебним прописима, ако им је одобрена накнада за набавку моторних возила."

2. У одељку III после тачке 25. додаје се нови став, који гласи:

"Инвалидима рада — слепима (став 1. тачка 7) може се одобрити накнада за набавку моторних возила, сагласно одредби одељка II став 3. ове листе"

3. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 117

21. маја 1962. године

Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

299.

На основу одредбе под 1 тачке 1. главе XVII Савезног друштвеног плана за 1962. годину и члана 18. став 1. Закона о Савезном буџету за 1962. годину („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ОДЛУКЕ О МИНИМАЛНИМ ЗАШТИТНИМ ЦЕНАМА И ПРЕМИЈАМА У 1960. И 1961. ГОДИНИ ЗА СВИЊЕ, ГОВЕДА, ОВЦЕ И ЖИВИНУ ОДРЕЂЕНОГ КВАЛИТЕТА

1. У Одлуци о минималним заштитним ценама и премијама у 1960. и 1961. години за свиње, говеда, овце и живину одређеног квалитета („Службени лист ФНРЈ“, бр. 31/60, 42/60, 8/61, 10/61, 30/61 и 53/61) тачка 1а. мења се гласи:

„1а. Организацијама из тачке 1. ове одлуке припада премија предвиђена одредбама те тачке за сваку продату и испоручену количину одговарајуће категорије говеда, а за одређене категорије свиња — само ако су закључиле уговор о производњи и испоруци свиња са привредним организацијама које се баве прерадом или прометом стоке и сточних производа или ако су их продале по ценама из тачке 1. одељак А ове одлуке.

Организације из тачке 1. ове одлуке имају право на премије по овој одлуци само за оне количине свиња и говеда које произведу саме или у кооперацији са индивидуалним произвођачима.

Земљорадничке задруге дужне су најмање 50% од износа премија остварених у смислу ст. 1. и 2. ове тачке унети у свој пословни фонд.“

2. Организације из тачке 1. ове одлуке могу до 30. јуна 1962. године остваривати право на премије предвиђене за свиње под условима који су важили до дана ступања на снагу ове одлуке.

3. Овлашћује се савезни Државни секретаријат за послове робног промета да, у сагласности са Секретаријатом Савезног извршног већа за законодавство и организацију, изда пречишћени текст Одлуке о минималним заштитним ценама и премијама у 1960. и 1961. години за свиње, говеда, овце и живину одређеног квалитета.

4. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 106

21. маја 1962. године

Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

300.

На основу члана 79. став 1. тачка 1. Уставног закона и чл. 60. и 193. Закона о буџетима и финансирању самосталних установа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/59, 23/61 и 52/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О НАКНАДАМА ЗА ВЕТЕРИНАРСКО-САНИТАРНЕ ПРЕГЛЕДЕ СТОКЕ, СТОЧНИХ ПРОИЗВОДА, СИРОВИНА И ОТПАДАКА У ПРОМЕТУ

1. За вршење ветеринарско-санитарног прегледа стоке, сточних производа, сировина и отпадака на граничним ветеринарским станицама наплаћује се накнада, и то:

1) за вагонске, камионске, бродске и авионске пошиљке до 10 тона — 3.750 динара, а за сваку даљу тону по 200 динара;

2) за денчане пошиљке:

а) за свако грло крупне стоке односно сваких започетих 10 грла ситне стоке или 50 комада живине — по 500 динара;

б) за сточне производе, сировине и отпатке до 5 колета — по колету 300 динара, а за свако даље колето по 100 динара;

3) за преглед остатака товара после чишћења брода односно шлепа — 10.000 динара по броду односно шлепу;

4) за стоку која се прегони пешице преко граничног прелаза — као за денчану пошиљку под 2) под а) овог става.

Накнада за извршени преглед пошиљке стоке, сточних производа, сировина и отпадака у провозу (транзит) наплаћиваће се само на улазној граничној ветеринарској станици.

2. За вршење ветеринарско-санитарног прегледа стоке, сточних производа, сировина и отпадака при утовару и истовару у унутрашњем промету наплаћује се накнада, и то:

1) за вагонске, камионске, бродске и авионске пошиљке до 10 тона — 500 динара, а за сваку даљу тону по 75 динара.

Ако се пошиљка допрема камионом до железничке станице односно пристаништа (речног, поморског, ваздухопловног) у циљу њеног даљег транспорта, наплаћује се накнада само приликом утовара у камион;

2) за денчане пошиљке:

а) за свако крупно грло стоке односно за сваких започетих 10 грла ситне стоке или 50 грла живине — 300 динара;

б) за сточне производе, сировине и отпатке до 5 колета — по колету 150 динара, а за свако даље колето по 100 динара.

3. Ако се прегледи из тач. 1. и 2. ове одлуке врше ван редовног радног времена ветеринарског инспектора, одређени износ накнада повећава се за 50%, а ако се преглед врши ноћу за 100%.

Као ноћни преглед сматра се преглед извршен између 22 и 5 часова.

Ако пошиљалац благовремено не припреми робу за преглед по поднетој пријави, а службеник који врши здравствену контролу изађе на место утовара у одређено време, пошиљалац је дужан на име дангубе платити износ од 500 динара по једном часу.

4. Ветеринарском инспектору који је вршио ветеринарско-санитарне прегледе из тачке 1. или 2. ове одлуке припада део накнаде из тач. 1. до 3. ове одлуке, и то у висини од 20% до 50%, према броју извршених ветеринарско-санитарних прегледа пошиљки, с тим да укупна годишња накнада не може изнети више од 150.000 динара.

5. По одбитку дела накнаде из тачке 4. ове одлуке, уплаћује се, и то:

1) остатак накнаде из тачке 1. ове одлуке — у корист посебног рачуна Савезне управе за послове ветеринарства;

2) остатак накнаде из тачке 2. ове одлуке — у корист предрачуна прихода и расхода државног органа односно установе чији је службеник ветеринарски инспектор.

6. Накнаде из тачке 5. ове одлуке служиће за спречавање, сузбијање и искорењивање сточних заразних болести.

Средства на посебном рачуну Савезне управе за послове ветеринарства (тачка 5. под 1) користиће Савезна управа за послове ветеринарства за унапређивање службе граничних ветеринарских станица и за предузимање мера за спречавање и сузбијање нарочито опасних сточних зараза.

Годишњи план утрошка средстава из става 2. ове тачке доноси Савезна управа за послове ветеринарства, у сагласности са Секретаријатом Савезног извршног већа за пољопривреду и шумарство и савезним Државним секретаријатом за послове финансија.

7. Путни трошкови ветеринарског инспектора падају на терет пошиљача робе, а обрачунавају се по прописима о путним и осталим трошковима јавних службеника.

8. Овлашћује се Секретаријат Савезног извршног већа за пољопривреду и шумарство да, по потреби, донесе ближе прописе за примену ове одлуке.

9. Даном ступања на снагу ове одлуке престаје да важи Одлука о накнадама за ветеринарске прегледе стоке, сточних производа, сировина и отпадака приликом превоза средствима јавног саобраћаја („Службени лист ФНРЈ“, бр. 54/55).

10. Ова одлука ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 110
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

301.

На основу члана 63. Уредбе о спољнотрговинском пословању („Службени лист ФНРЈ“, бр. 47/59, 52/59, 26/60 и 51/61), Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ДОПУНИ ОДЛУКЕ О ПОСЛОВАЊУ ПРЕДУЗЕЋА ЗА МЕЂУНАРОДНО ТРГОВИНСКО ПОСРЕДОВАЊЕ

1. У Одлуци о пословању предузећа за међународно трговинско посредовање („Службени лист ФНРЈ“, бр. 19/59) у тачки 2. додаје се нови став 2, који гласи:

„За вршење послова наведених у тачки 1. под 4 ове одлуке потребно је посебно одобрење председника Комитета за спољну трговину ако се сировине, полупроизводи и производи увозе из неке земље са којом је закључен билатерални трговински споразум, односно ако се роба у дорађеном или прерађеном стању, без обзира на порекло сировина, полупроизвода и производа чијом је дорадом или прерадом добивена, извози у неку земљу са којом је закључен билатерални трговински споразум.“

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 104
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

302.

На основу одредбе под 1 тачке 1. главе XVII Савезног друштвеног плана за 1962. годину, Савезно извршно веће доноси

ОДЛУКУ

О ДОПУНИ ОДЛУКЕ О ОДРЕЂИВАЊУ НАЈВИШИХ ПРОДАЈНИХ ЦЕНА СТОЧНЕ ХРАНЕ ИНДУСТРИЈСКОГ ПОРЕКЛА

1. У Одлуци о одређивању највиших продајних цена сточне хране индустријског порекла („Службени лист ФНРЈ“, бр. 31/60 и 40/61) после тачке 2. додаје се нова тачка 3, која гласи:

„3. Одредбе ове одлуке односе се и на мешавину сточне хране (концентрисана сточна храна), с тим што се највиша продајна цена те мешавине утврђује према проценту учешћа појединих врста сточне хране из тачке 1. ове одлуке, урачунавајући и трошкове производње (мешања).“

Трошкове у вези са производњом мешавине сточне хране одређује републички државни секретаријат за послове робног промета.

Привредне организације које се баве производњом мешавине сточне хране дужне су означити (декларисати) састав те мешавине изражен према процентима учешћа појединих врста сточне хране из тачке 1. ове одлуке, њену хранљивост по једном килограму, изражену у хранљивим јединицама и сварљивим беланчевинама, као и остале састојке употребљене у производњи мешавине сточне хране.“

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 105
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

303.

На основу члана 24. Основног закона о изградњи инвестиционих објеката („Службени лист ФНРЈ“, бр. 45/61), Савезно извршно веће доноси

РЕШЕЊЕ

О ОДРЕЂИВАЊУ ОРГАНА КОЈИ ДАЈУ ОДОБРЕЊА ЗА ИЗГРАДЊУ ОДРЕЂЕНИХ ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТСКИХ ОБЈЕКТА

1. Одобрења за изградњу инвестиционих објеката хидроелектрана и термоелектрана снаге изнад 10 MW, енергетских објеката таквих електрана, далеководна напона од 220 kV и 110 kV и далеководна напона од 35 kV односно 30 kV који спадају у преносну мрежу, као и трафостаница на тим далеководима — даваће републички орган управе надлежан за послове грађевинарства, у сагласности са републичким органом управе надлежним за послове индустрије, а по претходно прибављеном мишљењу електропривредне заједнице.

Ако се објект из става 1. ове тачке простире на подручју двеју или више народних република, одобрење за изградњу издаваће орган управе надлежан за послове грађевинарства, у сагласности са органом управе надлежним за послове индустрије, народне републике на чијем је подручју седиште инвеститора, и у сагласности са органима управе надлежним за послове грађевинарства и за послове

индустрије народних република на чијем се подручју простира инвестициони објект, а по претходно прибављеном мишљењу Заједнице југословенске електропривреде.

2. Ово решење ступа на снагу осмог дана по објављивању у „Службеном листу ФНРЈ“.

Р. п. бр. 112
21. маја 1962. године
Београд

Савезно извршно веће

Секретар, Потпредседник,
Вељко Зековић, с. р. Мијалко Тодоровић, с. р.

304.

На основу чл. 12, 16. ст. 3 и 4. и члана 38. став 1. Закона о доприносу из дохотка привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 8/61, 26/61 и 12/62), у вези са чланом 17. Закона о доприносу буџетима из личног дохотка радника („Службени лист ФНРЈ“, бр. 17/61, 44/61 и 52/61) и чланом 7. став 2. Закона о доприносу за експлоатацију рудног блага („Службени лист ФНРЈ“, бр. 9/61), савезни Државни секретаријат за послове финансија издаје

НАРЕДБУ

О ИЗМЕНИ НАРЕДБЕ О МАТЕРИЈАЛНИМ И ОСТАЛИМ ТРОШКОВИМА ПОСЛОВАЊА ПРИВРЕДНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

1. У Наредби о материјалним и осталим трошковима пословања привредних организација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 19/61 и 4/62) у тачки 5. одредба под 20 брише се.

2. Ова наредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Бр. 12 — 12912/1
18. маја 1962. године
Београд

Државни секретар
за послове финансија,
Никола Минчев, с. р.

305.

На основу чл. 72. и 73. у вези са чланом 52. тачка 7. Закона о штампи и другим видовима информација („Службени лист ФНРЈ“, бр. 45/60), савезни Државни секретаријат за унутрашње послове доноси

РЕШЕЊЕ

О ЗАБРАНИ УНОШЕЊА И РАСТУРАЊА ЛИСТА „THE NEW YORK POST“

Забрањује се уношење и растурање у Федеративној Народној Републици Југославији америчког листа „The New York Post“ штампаног 25. маја 1962. године у New Yorku.

Бр. 419
26. маја 1962. године
Београд

По овлашћењу
државног секретара
државни подсекретар,
Андрија Пејовић, с. р.

306.

На основу члана 2. Уредбе о спровођењу Основног закона о здравственом надзору над животним намирницама („Службени лист ФНРЈ“, бр. 31/56), у вези са чланом 14. одељак I под б) тачка 2. алинеја 1. Уредбе о преношењу послова у надлежност савезних и републичких органа управе („Службени лист ФНРЈ“, бр. 18/58, 18/59 и 9/61), у сагласности са савезним Државним секретаријатом за послове робног промета, Секретаријат Савезног извршног већа за народно здравље издаје

НАРЕДБУ

О УСЛОВИМА ЗА ПРОИЗВОДЊУ И ПРОМЕТ ЛИМУНОВОГ СИРУПА

1. Лимунов сируп се може производити од сировог лимуновог сока, по одговарајућем поступку, и не сме имати укус и мирис на плесан, нити други страни укус и мирис.

2. Конзервирање лимуновог сирупа може се вршити натријум бензоатом (до 1 грама натријум бензоата на 1 литар сирупа).

3. Лимунов сируп који се ставља у промет мора поред услова из тач. 1. и 2. ове наредбе испуњавати и остале услове прописане за воћне сирупе у члану 247. Правилника о квалитету животних намирница и о условима за њихову производњу и промет (Прилог „Службеног листа ФНРЈ“, бр. 12/57 и „Службени лист ФНРЈ“, бр. 25/57, 36/57, 13/58, 32/58 и 18/59).

4. Ова наредба ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу ФНРЈ“.

Бр. 06—630/1
16. маја 1962. године
Београд

Замењује
секретара за народно здравље
државни подсекретар,
др Херберт Краус, с. р.

307.

На основу члана 63. став 3. тачка 4. Закона о банкама („Службени лист ФНРЈ“, бр. 10/61), у вези са тачком 17. став 3. Одлуке о смерницама за коришћење средстава Општег инвестиционог фонда за инвестиције у пољопривреди („Службени лист ФНРЈ“, бр. 22/62), Југословенска пољопривредна банка доноси

ИЗМЕНУ XXXII КОНКУРСА

ЗА ДАВАЊЕ ИНВЕСТИЦИОНИХ КРЕДИТА ИЗ СРЕДСТАВА ОПШТЕГ ИНВЕСТИЦИОНОГ ФОНДА ЗА ОПРЕМАЊЕ ОСНОВНИМ СРЕДСТВИМА КОЈА ЋЕ СЛУЖИТИ ПРОИЗВОДНИ ПОЈЕДИНИХ ПРОИЗВОДА

У XXXII конкурс за давање инвестиционих кредита из средстава Општег инвестиционог фонда за опремање основним средствима која ће служити производњи појединих производа („Службени лист ФНРЈ“, бр. 15/61, 38/61 и 2/62) у тачки 11. прва реченица мења се и гласи:

„Захтеви за кредит по овом конкурс могу се подносити до 31. маја 1962. године закључно.“

О. бр. 12
25. маја 1962. године
Београд

Југословенска пољопривредна банка
Централа

Председник
Управног одбора,
Никола Кнезић, с. р.

Генерални директор,
Бранко Карановић, с. р.

САДРЖАЈ

Страна

Страна

266. Указ о проглашењу Закона о изменама и допунама Закона о савезним органима управе — — — — —	345	283. Одлука о измени Одлуке о увођењу посебног додатка на пензије у 1962. години — — — — —	400
Закон о изменама и допунама Закона о савезним органима управе — — — — —	345	284. Одлука о потврди уредаба Савезног извршног већа — — — — —	400
267. Указ о проглашењу Закона о образовању јединствених привредних комора — — — — —	346	285. Уредба о војним научним установама — — — — —	400
Закон о образовању јединствених привредних комора — — — — —	346	286. Уредба о Новинској установи Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије — — — — —	401
268. Указ о проглашењу Закона о здравственом осигурању — — — — —	347	287. Уредба о изменама Уредбе о Заводу за техничку помоћ — — — — —	402
Закон о здравственом осигурању — — — — —	347	288. Уредба о престанку важења Уредбе о образовању комисија за пензионисана војна лица — — — — —	403
269. Указ о проглашењу Закона о организацији и финансирању социјалног осигурања — — — — —	365	289. Уредба о изменама Уредбе о износима гарантованог личног дохотка и минималног личног дохотка здравствених и других радника здравствених установа — — — — —	403
Закон о организацији и финансирању социјалног осигурања — — — — —	365	290. Одлука о подизању ранга дипломатског представништва Федеративне Народне Републике Југославије у Беоливији — — — — —	403
270. Указ о проглашењу Закона о изменама Закона о образовању и употреби средстава републичких и општинских резервних фондова за потребе привредних организација — — — — —	388	291. Одлука о смањењу одређених расхода Савезног буџета за 1962. годину — — — — —	403
Закон о изменама Закона о образовању и употреби средстава републичких и општинских резервних фондова за потребе привредних организација — — — — —	388	292. Одлука о изузетним основима по којима привредне организације одређених делатности уплаћују допринос друштвеним инвестиционим фондовима — — — — —	404
271. Указ о проглашењу Основног закона о играма на срећу — — — — —	388	293. Одлука о смерницама за коришћење средстава Општег инвестиционог фонда за инвестиције у пољопривреду — — — — —	405
Основни закон о играма на срећу — — — — —	388	294. Одлука о овлашћењу Секретаријата Савезног извршног већа за пољопривреду и шумарство да може вршити појединачне измене висине регреса у пољопривреду — — — — —	407
272. Указ о проглашењу Закона о Југословенској лутрији — — — — —	391	295. Одлука о процени основних средстава новооснованих привредних организација у саобраћају која нису процењена — — — — —	407
Закон о Југословенској лутрији — — — — —	391	296. Одлука о употреби средстава резервног фонда трговинских привредних организација за снижење цена робе на залихама — — — — —	408
273. Указ о проглашењу Закона о престанку важења Закона о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења — — — — —	394	297. Одлука о накнади ратним и мирнодопским војним инвалидима и инвалидима рада при куповини моторних возила — — — — —	408
Закон о престанку важења Закона о одузимању држављанства официрима и подофицирима бивше Југословенске војске, који неће да се врате у отаџбину, припадницима војних формација који су служили окупатору и одбегли у иностранство, као и лицима одбеглим после ослобођења — — — — —	395	298. Одлука о допуни Листе телесних оштећења у смислу чл. 27. и 28. Закона о инвалидском осигурању — — — — —	408
274. Указ о проглашењу Закона о изменама и допунама Општег закона о организацији здравствене службе — — — — —	395	299. Одлука о изменама и допунама Одлуке о минималним заштитним ценама и премијама у 1960. и 1961. години за свиње, говеда, овце и живину одређеног квалитета — — — — —	409
Закон о изменама и допунама Општег закона о организацији здравствене службе — — — — —	395	300. Одлука о накнадама за ветеринарско-санитарне прегледе стоке, сточних производа, сировина и отпадака у промету — — — — —	409
275. Указ о проглашењу Закона о изменама и допунама Закона о пензијском осигурању — — — — —	396	301. Одлука о допуни Одлуке о пословању предузећа за међународно трговинско посредовање — — — — —	410
Закон о изменама и допунама Закона о пензијском осигурању — — — — —	396	302. Одлука о допуни Одлуке о одређивању највиших продајних цена сточне хране индустријског порекла — — — — —	410
276. Одлука о додељивању средстава из привредних резерви федерације — — — — —	396	303. Решење о одређивању органа који дају одобрења за изградњу одређених електроенергетских објеката — — — — —	410
277. Одлука о покривању непокривених мамова у фондовима завода за социјално осигурање — — — — —	396	304. Наредба о измени Наредбе о материјалним и осталим трошковима пословања привредних организација — — — — —	411
278. Одлука о давању сагласности на завршни рачун Савезног друштвеног фонда за школство за 1961. годину — — — — —	397	305. Решење о забрани уношења и растурања листа „The New York Post“ — — — — —	411
279. Одлука о давању сагласности на финансијски план Савезног друштвеног фонда за школство за 1962. годину — — — — —	397	306. Наредба о условима за производњу и промет лимуновог сирупа — — — — —	411
280. Одлука о измени и допуни Одлуке о наградама и накнадама посланика Савезне народне скупштине — — — — —	397	307. Измена XXXII конкурса за давање инвестиционих кредита из средстава Општег инвестиционог фонда за опремање основним средствима која ће служити производњи појединих производа — — — — —	411
281. Одлука о установљењу пензијског додатка војним осигураницима — — — — —	398		
282. Одлука о установљењу пензијског додатка осигураницима из одређених служби органа унутрашњих послова — — — — —	399		